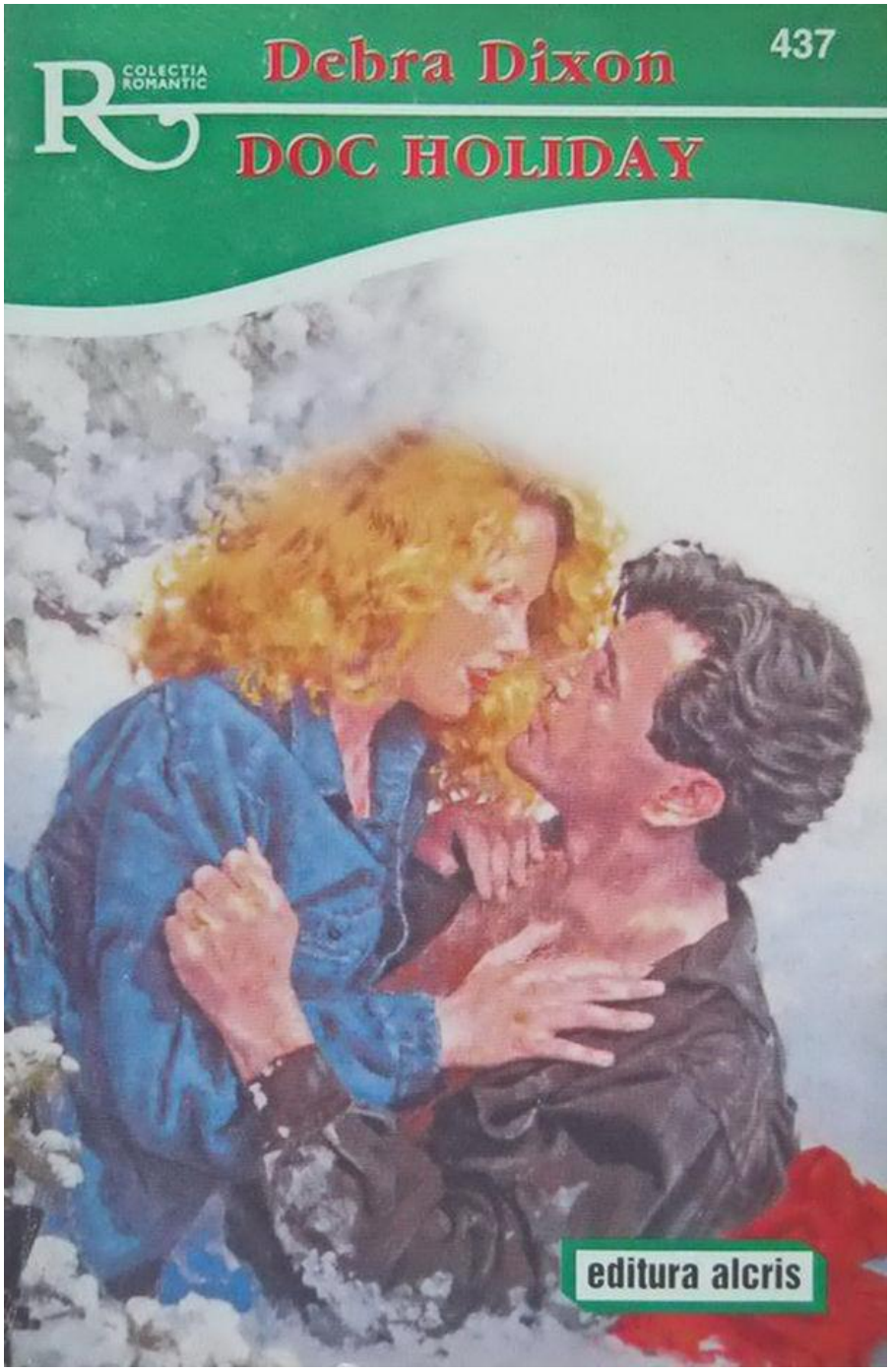

DEBRA DIXON

DOC HOLIDAY

Traducător: Mihnea Columbeanu

„Ajută-mă să făuresc nişte amintiri de Crăciun…”

Drew Haywood avea nevoie de o vrăjitoare pentru a-l ajuta să-i dăruiască fiului său o vacanţă de neuitat – şi nimeni nu pregătea festivităţile de Crăciun mai bine decât Taylor Bishop! Putea să transforme o casă într-un cămin care sclipea de beteală, iar un sărut al ei era ca o gură de vin fiert pe gerul cel mai amarnic. Se săturase până peste cap să se ocupe de alţii, dar o putea convinge oare familistul acela sexy să-şi încalce toate regulile?

Cu un umor viu şi o senzualitate toridă, Debra Dixon prezintă magia Crăciunului şi a făgăduielilor făcute sub un cer înstelat. Oare darul unui zâmbet de băiat şi sărutările furate sub vâsc indică drumul spre cel mai scump vis al lui Taylor?

Pentru Beth de Guzman, care ştie totul despre băieţei şi despre Crăciun.

Capitolul 1

— Draci copţi…! bombăni Taylor Bishop, închizând uşa în urma ei.

Frigul de decembrie era mai uşor de suportat decât haosul de Crăciun care domnea în casă.

În fiecare an, Taylor jura să petreacă sărbătorile fără să omoare pe nimeni, şi în fiecare an ajungea să premediteze cel puţin câte o crimă, în primele douăzeci şi patru de ore după ce trecea pragul casei sale din copilărie. Dacă imboldul de a-şi strânge de gât numeroşii fraţi şi surori şi tatăl văduv devenise aproape o tradiţie, nu-şi amintea să-l mai fi simţit vreodată atât de puternic.

Taylor îşi rezemă fruntea de vitraliul oval, rece, al uşii, oftând. Îşi iubea familia. Şi-o iubea cu adevărat. Însă în acel moment, nu-şi simpatiza prea mult

niciuna dintre rude.

Nimeni nu mişcase un deget pentru pregătirile de Crăciun. Nici chiar cei care locuiau în apropiere. Podoabele erau încă în pod; nimeni nu se gândise la parada festivă. Tata nici măcar un cadou nu cumpărase! Un grup de bărbat puteau crede că opt zile le ajungeau berechet ca să încropească de-o petrecere, dar Taylor nu era deloc convinsă. Ba chiar, situaţia părea disperată. Taylor nu era sigură că ar fi fost în stare să mai reziste unui Crăciun ca ultimul.

Nu mai eşti atât de tânără ca altă dată, Taylor. Nu te poţi aştepta să ai la fel de multă energie, îşi reaminti ea şi imediat se îndreptă cu o mişcare smucită, când îşi dădu seama că se insultase singură. Îşi privi imaginea reflectată diform în ciocănelul de alamă de lângă uşă şi rosti cu voce tare:

— Lasă, că la douăzeci şi nouă de ani nu-s chiar o babă!

— Da' nici mult nu mai ai, Şoricel! o tachină un glas cald şi masculin din spatele ei.

Taylor trase aer în piept, simţind cum i se tăiau picioarele. Se rezemă cu o mână pe clanţă. Nimeni nu-i mai spunea „Şoricel". Nimeni n-o numise vreodată „Şoricel", cu excepţia lui Drew Haywood, iar glasul acela nu putea fi al lui. Drew se mutase de mult din acel colţ uitat de lume din nordul statului Arkansas… plecase fără o singură privire în urmă.

— Şoricel? întrebă din nou glasul, pe un ton mai nesigur de astă dată.

Încet, Taylor se întoarse, recunoscătoare în mod iraţional că tocmai se coafase, că în ultima lună ţinuse regim şi că avea şansa de a-i arăta subiectului primei ei pasiuni adolescentine serioase că se maturizase. Că nu mai era surioara năzuroasă a lui Clay. Din păcate nu se aşteptase ca Drew să emane aceeaşi senzualitate ca pe vremea când Clay îl prezentase prima oară familiei.

Înainte de a-şi putea compune o faţadă sofisticată cu ajutorul trucurilor ei femeieşti, Taylor simţi un gol în stomac. Toate replicile spirituale îi pieriră. De o cinste ireproşabilă, recunoscu în sinea ei că limba engleză pusese întotdeauna oarecari probleme în prezenţa lui Drew. Ca adolescentă, petrecuse ceasuri îndelungate uitându-se *la* el, mai degrabă decât vorbind *cu* el.

— Bună, Taylor, o salută Drew cu un glas care încă mai putea să-i propulseze argint-viu prin vene.

Zâmbetul lui familiar era cea mai plăcută surpriză pe care o avusese din ajun, când venise acasă.

Cât ai clipi din ochi, Taylor înlocui adjectivele de şcolăriţă, ca „arătos” şi „înalt”, cu calificative mai adecvate, ca „gură senzuală”, „privire irezistibilă”, „umbră sexy de la ora cinci” şi „umeri destul de laţi ca să rezeme capul unei femei şi să-i absoarbă lacrimile”. Nu că ar fi avut ceva lacrimi de vărsat în acel moment, dar nu puteai şti niciodată când erau de folos umerii laţi.

Deodată, Taylor redeveni seriosă, amintindu-şi că umerii lui Drew fuseseră deja puşi la încercare. Îi oferise sprijinul lui şi, cu acelaşi prilej, îi furase o parte din inimă pe care Taylor nu reuşise niciodată să şi-o mai regăsească.

„Furase” nu era cuvântul cel mai potrivit. Ea însăşi îi dăruise acea parte din inima ei. Din păcate, Drew n-o dorise. Alungându-şi amintirea neplăcută, Taylor abandonă trecutul, în favoarea prezentului. Nu mai avea şaisprezece ani şi n-avea nevoie de nicio consolare. N-avea nevoie de un bărbat; nici de complicaţii nu avea nevoie.

— Salut, Claie-de-fân, replică ea, folosind vechea poreclă pe care i-o dăduse în schimbul „Şoricelului”. E mult de când nu te-am văzut.

Drew Haywood chicoti, spunându-şi că micuţa Taylor Bishop crescuse, nu se-ncurcase. Nu că ar fi avut vreun motiv să observe că i-ar fi revenit un loc de cinste într-o cameră plină de vise. Nnţ – nu avea niciun motiv. Dar asta nu-l oprea să observe. Nu-l oprise niciodată.

Taylor avea aceiaşi ochi albaştri precum cerul după ploaie pe care şi-i amintea. Gura îi era la fel de generoasă. Dar nu mai era acea Taylor adoratore şi mult prea necoaptă care-i zâmbise cu sfială şi se furişase drept în inima lui. Mişcările ei de mânză se definiseră în gesturi suple care sugerau graţie fără a fi prea formale. Părul de un blond natural i se unduia pe umeri, scânteind cu irizări sofisticate. Putea doar să spere că umorul ei dezlănţuit supravieţuise transformării şi pândea undeva înapoia expresiei mature şi cuviincioase pe care o afişa.

Tăcerea se prelungea, dar Taylor nu se repezea să umple golul cu nimicuri. Nici Drew n-o făce, întrebându-se de ce niciunul dintre ei nu ţinea neapărat să converseze fleacuri. Înfrigurată, Taylor îşi ridică gulerul canadienei matlasate de doc, îndesându-şi mâinile în buzunare. Drew îi imită mişcările, înfofolindu-se şi mai strâns în cojocul lui din piele de oaie, fără să-şi ia un moment ochii de la ea. Versiunea matură a lui Taylor Bishop era fascinantă – iar tensiunea dintre ei, de asemenea.

Într-un târziu, Taylor spuse:

— Ei, cred că te-ai întors acasă de Crăciun.

— Nu…

Drew fu sigur că văzuse dezamăgire străfulgerând pe faţa ei, înainte de a adăuga:

— M-am întors definitiv.

— Te-ai întors? Pentru totdeauna?

Surprinsă, Taylor încercă să şi-l imagineze pe Drew ca pe un stâlp al acelei mici comunităţi din Arkansas. Nu era nevoie să facă un efort prea mare de imaginaţie. Drew ar fi fost un stâlp foarte solid – puternic, vital, de nădejde. Se întrebă dacă locuia în căsoiul alb, acoperit cu iederă, al părinţilor lui, aflat la două străzi mai încolo, sau dacă-şi cumpărase altă casă.

— Clay nu mi-a spus nimic.

— Nu ştie. În ultimii câţiva ani, n-am mai păstrat legătura.

— Aşa se explică, răspunse ea.

— Mda, confirmă Drew. Se explică.

Taylor dădu din cap, scoţând un:

— Mhm…

Iar rămăseseră fără subiecte de conversaţie.

Oricine s-ar fi întrebat cum de unor prieteni vechi ca ei le era atât de greu să stea de vorbă, dar nu şi Drew. El ştia de ce. Nu fuseseră niciodată prieteni. Relaţia lor fusese mult mai complicată. Taylor făcuse o pasiune pentru el. Iar Drew avusese şi el pentru ea anumite sentimente – sentimente pe care nu era cazul să le aibă. Cu singura ocazie când îşi lăsase garda jos, se simţise ca un bătrân libidinos care profita de

necazul ei.

Privind-o pe femeia din faţa lui, Drew ştia că niciodată n-avea să se mai poată gândi la ea ca la sora mai mică a lui Clay. Diferenţa de şase ani care crese problema iniţială nu mai avea nicio importanţă. Taylor avea acum douăzeci şi nouă de ani, era o femeie în toată fire. Nu că ar fi contat cu ceva. Chiar dacă nu iubea niciun alt bărbat momentul tot prost picase.

La început, fusese cu şase ani prea tânără. Acum, era cu şase ani prea târziu. Drew îl avea pe Noah la care trebuia să se gândească. Niciodată nu-şi dorise altceva decât o familie. Iar acum, când i se ivise o a doua şansă, era hotărât să profite. Chiar dacă asta îl obliga să ignore atracţia veche, dar la fel de puternică, dintre ei.

Taylor îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, lovind cu vârful pantofului în cimentul vopsit al verandei.

— Cred că eşti nerăbdător s-o întâlneşti pe Martha…

Se întrerupse, frecându-şi mâinile cu satisfacţie, iar ochii i se luminară de nerăbdare veselă.

— A, probabil nu ştii! Clay s-a însurat!

— S-a însurat? *Clay*, celibatarul până la moarte, s-a *însurat?*

— Nu la biserică, dar e căsătorit. Niciunul dintre noi nu i-a cunoscut nevasta, şi tot ce spune despre ea e că este perfectă. Că am să mor după ea.

Apoi adăugă:

— Dacă ajung aici. Vin abia mâine. Ceea ce înseamnă că va trebui să revii atunci. Îmi pare rău.

— De ce să-ţi pară? Nu ca să-l văd pe Clay am venit.

Inima lui Taylor bătu mai tare.

— Nu?

— Nu…

În răspunsul lui se simţea o undă de ezitare, iar scurtul cuvânt rămase suspendat în aer între ei, ca o promisiune care aştepta să se împlinească.

Refuzând să-şi lase judecata întunecată de vechile fantezii adolescentine, Taylor întrebă:

— Sper că n-ai nimic de vânzare, nu? Cum ar fi, asigurări pe viaţă sau locuri de veci…?

— Locuri de veci!

Uluit, Drew o privi o clipă, înainte de a-i observa lucirea din ochi, Izbucni în râs.

— Nu vând nimic. Mă crezi dacă-ţi spun că am venit după tine?

— Exact! replică Taylor cu o undă de sarcasm prietenos, bătându-l pe umăr în timp de trecea pe lângă el. Tata e-n casă. Se va bucura să te vadă. Intră, eu mă duc să fac o plimbare, până nu se întunecă.

Drew o privi cum cobora cu paşi uşori treptele şi se îndepărta prin curte, ocolind şirul de maşini parcate pe aleea largă. Abia când o văzu cotind spre Strada Principală îşi aminti că încă nu-i ceruse favoare pentru care venise.

— Stai! Vin şi eu cu tine!

Sări peste treptele verandei. Contactul cu pământul îngheţat îl zgudui, dar nu încetini pasul. Parcurse repede distanţa care-i mai despărţea.

Când îi atinse întâmplător mâna cu a lui, Taylor nu şi-o smulse, ci doar şi-o strecură în buzunar, ferindu-şi-o de ispită. Fără urmă de îndoială, Drew recunoscu linia invizibilă pe care o trasase între ei. Se întrebă dacă fugea de trecut, sau dacă voia să evite viitorul. Oricum, indicatorul „Trecerea oprită” tocmai fusese afişat.

Drew bănuia că putea ataca subiectul de-a dreptul, dar instinctul îl preveni că avea şanse mai mari cu Taylor dacă o lua pe ocolite. Aşa că spuse:

— Ce frig s-a făcut!

Taylor îi aruncă o privire piezişă, întrebându-se ce mama dracului nu reuşise la graţioasa ei ieşire din scenă. Drew ar fi trebuit să priceapă aluzia şi să intre în casă. Şi când colo, mergea cot la cot cu ea, pe un trotuar îngust şi crăpat. Mai rău, era atât de plictisit încât se apucase să discute despre vreme.

— La radio a spus că până la miezul nopţii o s-avem zăpadă, replică ea, dându-şi discret ochii peste cap la adresa jalnicei acceptări a subiectului.

— Zăpadă, repetă preocupat Drew, ca şi cum ar fi fost cel mai interesant subiect din lume. Stai, să ne înţelegem. Nu e doar imaginaţia mea înfierbântată. Chiar

este atât de frig încât să ningă.

— D.

— Dumnezeule mare, Şoricelule, şi n-ai pe tine decât geaca asta scurtă! Ce cauţi umblând creanga pe străzi, în loc să stai lângă şemineul ăla mare din camera de zi, bând grog de casă?

Taylor avea şase fraţi capabili s-o muştruluiască. N-avea nevoie de încă un critic. Pe tonul cel mai calm cu putinţă, îi răspunse:

— Geaca asta mi-era la îndemână, şi am motive foarte serioase ca să mă plimb.

— Şi anume?

Întrebare lui severă o amuză. Taylor se opri, proptindu-şi mâinile în şolduri, înainte de a răspunde:

— Nu te priveşte.

Drew se strâmbă.

— Am vorbit pe tonul băiatului mai mare, care le ştie el pe toate, nu?

— Mda. Exact.

Luând-o de cot, o trase înainte.

— Şi dacă promit să nu mai fac?

Taylor zâmbi, lăsându-se trasă pe stradă de mâna lui fermă şi puternică.

— Atunci, poate am să-ţi spun.

— Atunci, spune-mi. Fiindcă vreau să ştiu de ce te simţi mai bine aici, decât într-o casă unde miroase a Crăciun. Mor de curiozitate. Serios.

— Mincinosule, îl acuză ea încet.

Drew cunoştea prea bine haosul din casa Bishop. O frecventase ani de zile, familia spunând în glumă că trebuia să atârne un ciorap şi pentru el, atât de mult stătea pe-acolo.

După ce-i desprinse uşor mâna din îndoitura cotului ei, Taylor scoase din buzunarele canadienei nişte mitene roşii subţiri. În timp ce şi le trăgea pe mâini, spuse:

— Am ieşit din mai multe motive.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, pentru că Maica Natură mi-a jucat o farsă crudă şi răutăcioassă, încetinindu-mi metabolismul în anul care a trecut. Trebuie fie să fac mişcare, fie să nu mai mănânc nimic. Plimbarea pare cea mai fericită alegere, adăugă ea cu un oftat resemnat.

— Înţeleaptă decizie.

Drew o măsură cu privirea, admirându-i blugii strânşi pe şolduri, nu tocmai noi, dar încă nu decoloraţi. Toate curbele trupului ei erau la locurile lor, era graţioasă şi caldă şi habar n-avea cum îi înroşise frigul obrajii şi gura. Până şi absurda broşă cu Rudolph de pe canadiana ei era sexy. Sub ea atârna un lănţişor, invitându-l să tragă de el, pentru a face nasul renului să se aprindă. În loc de a se folosi de pretextul lanţului ca s-o atingă, Drew îşi ţinu mâinile acasă şi spuse:

— Okay, mişcarea fizică e un motiv. Ai spus că aveai mai multe. Care ar mai fi?

— Tata mi-a spus că în cartier s-au făcut unele schimbări de ultima dată când am fost aici.

Taylor se opri, privind în jur, spre casele vechi şi copacii înalţi.

— N-am ştiut că se referea la gardurile astea.

Lângă ei, un zid de cărămizi atrăgător, cu grilaj din fier forjat deasupra, mărginea curtea familiei Anderson. În faţa lor, un gard de fier forjat urma colţul altei curţi, până la intersecţie.

— Anul trecut, nu erau aici. Când mergeam cu colindul, ne adunam în faţa uşii familiei Anderson.

Îşi plimbă o unghie nelăcuită peste o cărămidă.

— Cred că anul ăsta o să le colindăm din stradă. N-o să ne simţim bine deloc.

Remarcându-i tonul nostalgic, Drew răspunse:

— Dintotdeauna ai avut idei foarte clare despre ce este bine şi ce nu.

Taylor ridică din umeri.

— Chiar dacă locuiesc în Little Rock, aici sunt la mine acasă. O parte din mine doreşte ca totul să rămână aşa cum îmi aduc eu aminte.

— Vrei ca oamenii să fie aşa cum ţi-i aminteşti tu?

— Unii dintre ei.

— Iar eu sunt aşa cum îţi aminteşti?

— Nu.

Răspunsul ei fusese grăbit şi tăios. Prea grăbit, prea tăios.

— Şi eşti dezamăgită?

— Nu tocmai.

Aşa era. Oarecum. Taylor era dezamăgită că Drew încă mai putea s-o neliniştească, dar nu şi că arăta mai bine decât în amintirile ei.

— Şi cât o să dureze plimbărica asta? întrebă el, când ajunseră la colţ.

— Ai şi obosit? întrebă ea cu nevinovăţie, oprindu-se. A… uitasem. *Eşti* mai bătrân decât mine.

— Nu cu mult, scrâşni el. Încă nu m-am senilizat. Ia zi, de ce nu-mi spui adevăratul motiv pentru care facem plimbarea asta? Nu pari deloc să ai nevoie de mişcare, iar turul oraşului l-ai fi putut face şi cu maşina. Care-i necazul?

Taylor îşi frecă palmele înmănuşate în mitene. Îşi amintea de acea zi de naştere despre care familia ei uitase, demult. Sigurul care o întrebase care era necazul, observând că era supărată, fusese Drew.

— Nu te-am putut păcăli niciodată, hmm?

— Niciodată, repetă încet Drew, scoţând aburi pe gură.

Se aplecă şi trase de lanţul lui Rudolph. Dosul mâinii lui atinse uşor sânul lui Taylor, în timp ce trăgea lanţul în jos.

Când nasul renului se aprinse, acelaşi lucru se întâmplă şi cu luminile de alarmă dinlăuntrul lui Taylor. Ceea ce se întâmpla atunci nu avea nicio legătură cu trecutul. Bărbatul din faţa ei era cel care cauza toate acele furnicături şi mâncărimi.

— Ce căutăm aici, Taylor?

Când nu-i răspunse, Drew îi ridică bărbia, silind-o să-l privească în ochi.

Nu-l putuse păcăli niciodată. Ce rost ar fi avut să încerce? S-ar fi ţinut de capul ei până-i spune adevărul.

Taylor îşi desprinse bărbia din mâna lui şi porni spre parcul oraşului, aflat vizavi.

— M-am gândit că o plimbare e preferabilă în locul unei condmnări pe viaţă pentru asasinarea propriei familii.

Râsul sincer al lui Drew o făcu să zâmbească.

— Şi care ar fi fost motivul?

— Legitimă părare. Fraţii mei mă omoară cu zile.

Drew se gândi câteva momente la acest răspuns, studiindu-i profilul.

— Mie îmi pari destul de vie.

— Nu pentru multă vreme.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Vrei să asculţi? replică ea cu scepticism.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Drew îşi însoţi cuvintele cu un gest, făcându-şi semnul crucii în dreptul inimii.

— Nu-i deloc o poveste frumoasă…

Taylor se încruntă, gândindu-se intens.

— Ia să vedem… Cu se să încep?

Imediat, îi veni în minte fratele ei cel mai mic.

— A, ştiu! Mikey se lasă de colegiu. Cred că o face fiindcă vor să-l exmatriculeze şi preferă să nu le dea satisfacţie.

Drew se trase sub o creangă care se aplecase deasupra’s trotuarului, ca un umbrar.

— Şi de ce te-ar omorî cu zile aşa ceva? N-ar fi primul tânăr care alege şcoala vieţii.

— Ba, în familia asta, va fi. Mămica voia ca toţi să ne facem studiile. I-am promis că şi vom face, şi refuz să-mi cald promisiunea numai din cauza lui Mikey.

Parcul se întindea în faţa lor, cenuşiu şi plin de frunze rămase din toamnă. Copaci scheletici străjuiau leagănele şi toboganele pustii. Drew arătă cu capul spre pavilionul gol care vara deţinea locul de onoare în latura opusă a parcului.

După ce Taylor îi acceptă propunerea, spuse:

— Okay, deci Mikey e o problemă. Altceva?

— Alt*cine*va, vrei să spui, îl corectă Taylor.

— A… greşeala mea. Altcineva?

— Bo. El şi Becky aşteaptă copilul numărul patru. Niciunul dintre ei nu s-a gândit că-i va costa mai mult decât câştigă Becky la bancă. Şi pe urmă mai e şi David care tocmai şi-a dat seama care e deosebirea dintre „antic” şi „vechi”. Umblă prin casă, scriind nume pe mobilă, ca să nu ne certăm pe moştenire când va muri tata.

Drew începu să chicotească, iar Taylor îi dădu o palmă peste biceps.

— Nu-i de râs, Căpiţă!

— O, ba este! Îmi făceam griji pentru tine, Şoricel. Credeam că poate te-oi fi schimbat, dar observ că ai rămas aceeşi. Pe sub exteriorul ăsta frumuşel bate o inimă pragmatică. Familia pe primul loc şi dracu’ să-i ia pe toţi ceilalţi.

— Mă rog, trebuie s-o facă cineva şi pe asta.

— Şi trebuie neapărat să fii tu aceea.

— Nu şi dacă găsesc alt prost care să-mi ia familia asta de pe cap! ripostă ea.

— Dacă-ţi îngrijeşti familia, nu înseamnă că eşti proastă, îi spuse el, în timp ce ajungeau în construcţia mare octogonală. E unul dintre lucrurile care te fac să fii Taylor.

— Exact, spuse ea, agăţându-se de un stâlp ca să cocoaţe pe balustrada solidă, cu dantelărie de lemn, care înconjura baza chioşcului. Calitatea de sclavă a familiei e extrem de atrăgătoare. Cu siguranţă, am s-o pun în secţiunea personală din curriculum vitaie data viitoare când îmi voi căuta o slujbă.

Drew îşi rezemă un şold de balustradă. Imediat, Taylor sări jos, făcu câţiva paşi, apoi se răsuci în loc şi se întoarse spre el.

— Dar destul despre mine, spuse ea. Tu de ce te-ai înapoiat în oraş? Nu credeam să te mai întorci vreodată.

— M-am întors fiindcă Harvey, Arkansas, e ultimul loc din lume unde ar fi şanse să vină fosta mea soţie.

— Ai o soţie? întrebă ea încet, şocată.

— Nu mai am.

— Ştiam, răspunse repede Taylor.

Adevărul era că nu şi-l imaginase niciodată căsătorit, niciodată nu-l întrebase

pe Clay despre vechiul lui prieten, niciodată nu voise să ştie. Îşi aranjă canadaina.

— Am fost surprinsă doar. Tu şi Clay spuneaţi că nu vă veţi însura niciodată.

— Oamenii se schimbă. Li se schimbă şi priorităţile.

Taylor ştia că cum Drew vorbea despre mai mult decât un jurământ din tinereţe. Vorbea despre căsnicia lui.

— De cât timp ai divorţat?

— De mult.

— A fost un divorţ urât? întrebă ea.

Drew dădu din cap, cu gândul la Noah, care avea cinci ani. Fiul lui avusese mai puţin de un an când Anna plecase cu el în cealaltă parte a lumii. Se văzuseră cât de des fusese posibil, dar distanţa îl împiedicase să facă parte cu adevărat din viaţa lui Noah, să fie tatăl care ar fi vrut să-i fie. Acum, de când revenise în sânul familiei, aceasta urma să fie prima lor sărbătoare adevărată împreună – prima lor săptămână dinaintea Crăciunului, primul Ajun de Crăciun, prima întâlnire cu Santa Claus, prima dimineaţă de Crăciun.

— S-ar putea spune că am avut un divorţ urât. Mi-a luat tot ce mi-era mai scump.

— Regret.

— Eu n-am regretat. Am turbat de furie, pur şi simplu.

Iarna nu era mai rece decât furia care fulgeră în ochii lui Drew. Trecuseră atâţia ani, şi încă mai avea atâta simţire, îşi spuse Taylor.

— Cred c-ai iubit-o foarte mult, şopti ea.

Drew zâmbi fără haz, preferând să-i spună adevărul:

— Nu destul. Nu aşa cum ar fi trebuit. M-am căsătorit cu femeia nepotrivită.

Aruncându-i o privire speculativă, întrebă:

— Acum, că eu mi-am dezgolit sufletul, cu tine cum e? Eşti divorţată, nemăritată, sau doar nu porţi verighetă?

Ridicând o mână în mitenă roşie, Taylor raportă:

— Nicio verighetă, niciun bărbat, nicio obligaţie.

— Obligaţii?

— Ştii, legături de familie… cele care-ţi pun căluş şi-ţi iau vederea, glumi ea, încercând să-şi aranjeze părul după ureche înainte de a-şi da seama că aşa ceva îi era aproape imposibil cu mănuşi.

— N-ai să reuşeşti, Şoricel.

Drew parcurse distanţa dintre ei şi-i dădu mâna la o parte.

Cu vârfurile reci ale degetelor, îi atinse pavilionul urechii, aranjându-i părul. Pe Taylor o străbătu un fior prin şira spinării, când nodurile degetelor lui i se rezemară de gât, iar vârful degetului mare îi urmări conturul obrazului. Fiorul fu însoţit de revelaţia faptului că nu se măritase fiindcă niciodată nu fusese tentată. Neavând încredere că în ochi nu i se puteau citit secretele, Taylor se concentră asupra cămăşii violete pe care o vedea pe sub gulerul cojocului lui Drew.

— La fel de fină… murmură el.

Ezitant, Taylor întrebă:

— Po… poftim?

— Întotdeauna ai avut pielea atât de fină… La fel erai şi tu, Taylor. Şi caldă.

Degetul lui mare îi atinse colţul gurii.

— Asta-i amintesc cel mai clar, când mă gândesc la tine.

Taylor îşi drese glasul, retrăgându-se pentru a pune disanţă între fanteziile ei din adolescenţă şi realitate. *Nu crede tot ce auzi,* îşi spuse ea. O tachina doar. *Atunci, de ce arată aşa de-al naibii de serios?* Fiindcă întotdeauna s-a priceput să tachineze.

Îi zâmbi cât putea de vesel.

— Drăguţă încercare, dar ştim amândoi că nici nu te-ai gândit la mine, până când ai venit să-l cauţi pe Clay şi ne-am întâlnit. Ce dracu', probabil mi-ai spus „Şoricel" fiindcă nici măcar nu-ţi aminteai…

— Taylor Marie Bishop.

— …numele meu, încheie ea plouată.

— Ai doi fraţi mai mari. Patru sunt mai mici decât tine. Eşti născută în 7 octombrie. Dacă nu ţi s-au schimbat gusturile, îşi plac fulgii de grâu cu frişcă, iar cei de ovăz, nu.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Trebuie să mai continuu? Pe tine venisem să te caut, Taylor.

— De ce?

— Numele tău e în capul listei cu persoanele mele favorite.

Înclinându-şi capul ca şi cum i-ar fi pus la îndoială sinceritatea, Taylor încercă fără jenă să vâneze un compliment.

— Pe mine? Şi vrei să cred că eram în capul listei? De ce nu Cissy Caldwell, sau Leigh Madison? Dacă nu mă înşală memoria, erai nebun după ele.

— Dacă pe mine nu mă înşală memoria, eram nebun după tine.

Drew ar fi vrut să-i răspundă pe acelaşi ton glumeţ, dar între creierul şi gura lui se produsese un accident. Cuvintele sunaseră prea senzual, prea serios. Cu ani în urmă, fusese nebun după ceea ce *avea să devină* Taylor. Aplecându-se mai aproape, cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei, spuse:

— Recunoaşte, Taylor. Am venit să te caut pe tine.

Capitolul 2

Neîncrederea şi satisfacţia se desfăşurară în golul din stomacul lui Taylor. Doamne, ce prostie era să-i placă aşa sentimentul acela de putere care izvora dintr-însa! Dar îi plăcea. Îi plăcea enorm. Şi totul, numai fiindcă Drew Haywood venise s-o caute.

Taylor trebuia să recunoască un lucru: că perspectiva de a fi urmărită de Drew o ispitea prin posibilităţile interesante ale unei mici răzbunări binevoitoare. Nu trăise cu inima tocmai frântă, în toţi anii aceia, dar nici nu trecuse complet peste ataşamentul din copilărie faţă de el. Atâta lucru fusese dureros de clar când se răsucise în loc şi-l văzuse pe veranda casei.

Poate că acest Crăciun era momentul perfect ca să şi-l smulgă din sistem.

— M-ai găsit.

Vocea îi era intenţionat provocatoare, cu accent sudist apăsat când adăugă:

— Şi acum, ce-ai de gând să faci cu mine?

Întrebarea ei îl lovi pe Drew drept în burtă. Prin minte i se îmbulziră vreo

duzină de impulsuri libidinale. Scrâşni din dinţi, rezistând ispitei de a le da curs. *Ai făcut o greşeală, amice. O mare greşeală. Ce te-a făcut să crezi că poţi să amesteci Crăciunul lui Noah cu sentimentele tale pentru Taylor fără niciun sacrificiu?*

Scopurile lui ca părinte al lui Noah se războiau cu cele ale bărbatului din el. Bărbatul voia să răspundă provocării sâcâitoare din ochii lui Taylor, sărutând-o; tatăl ar fi preferat să nu complice situaţia. Noah merita deplina atenţie a tatălui său.

Şi Taylor îţi merită deplina atenţie, şopti un mic glas insidios în mintea lui. Nu-i era uşor să-l ignore, dar miza era prea mare ca să facă un ocol pe calea memoriei. Noah încă nu-şi revenise după ce fusese abandonat de mama lui, care-l părăsise pentru un nou bărbat. Drew nu voia să fie genul de tată care-şi uita comod fiul ori de câte ori impulsurile sexuale îi dădeau câte un şut.

Clipi din ochi, o dată, încet, blestemând momentul care picase atât de prost. Făcu un pas înapoi. Statutul de părinte celibatar avea să-i fie mai greu decât crezuse, din mai multe puncte de vedere.

— Am nevoie de o favoare, Taylor.

— Ce şansă a unei replici memorabile îţi ofer eu, iar tu nu eşti în stare să vii cu altceva decât „am nevoie de o favoare, Taylor”!

Ameninţându-l cu degetul înmănuşat, Taylor ţistui critic din limbă.

— Te cam pierzi, Căpiţă.

— Aşa păţeşte oricine e tată.

Vestea că Drew bea un copil o descumpăni complet pe Taylor. Toată plăcerea de a flirta cu Drew îi fu absorbită în golul din abdomen, rămânând să zacă acolo grea ca plumbul. Tocmai când începea să se arate Crăciunul, norul negru de deasupra ei tuna, ameninţând cu ploaia.

Categoric, Drew anunţa necazuri. Taylor evita bărbaţii care aveau copii… deşi o parte din ea ar fi fost dispusă să facă o excepţie în cazul lui Drew. *Nu!* În mintea ei, Taylor puse piciorul în prag. Familiile de gata nu erau stilul ei. Şi nici familile nou-nouţe, pe care ţi le croieşti singur. Crescuse deja o familie, îşi reaminti ea.

— Băiat sau fată? întrebă, începând să se plimbe fără ţintă prin pavilion.

— Băiat. Noah. Are cinci ani.

Când auzi numele, Taylor se opri o secundă din mers. Noah. Un nume legendar. Făcea parte dintre primele pe care le alesese pentru copiii pe care n-avea de gând să-i facă niciodată.

Îi erau dragi copiii; numai că nu plănuia să-i aibă pe ai ei proprii. Date fiind temperamentele rebele ale celor două nepoate şi trei nepoţi ai ei, accesele de afecţiune pentru copiii n-o ţineau prea mult. Totuşi, i se întâmplau din ce în ce mai des, pe măsură ce se apropia de marea schimbare a prefixului.

— Noah nu mai e un nume pe care să-l întâlneşti prea des, comentă ea, terminând de dat ocol chioşcului.

— Într-adevăr.

Drew îşi suflă în palme, frecându-şi-le apoi una de alta.

— S-a născut în toiul unei ploi torenţiale de vară, care a durat cinci zile. Numele de Noah mi s-a părut cel mai potrivit.

Împotriva propriei voinţe, Taylor râse.

— Foarte potrivit.

— Anna n-ar fi de aceeaşi părere.

— Atunci, femeia asta n-are pic de simţ al umorului, declară ea, oprindu-se lângă Drew. Cine-i Anna?

— Fosta mea soţie.

— A. Ar fi trebuit să ghicesc. Îmi pare rău.

— De ce să-ţi pară rău? Ăsta-i adevărul. Anna nu avea nicio celulă cu umor în tot trupul. E unul dintre motivele pentru care sunt recunoscător că Noah locuieşte acum cu mine.

O, Doamne, vrea o favoare, îşi aminti Taylor. *Dacă-mi cere să-i fiu guvernantă, am să-i dau una, jur pe ce-am mai scump.*

— Pariez că e un puşti extraordinar, reuşi ea să spună, cu oarecare entuziasm.

— Aşa cred şi eu. E destul de tăcut, dar cred c-o să se schimbe.

Taylor îl privi cu ochi mari.

— De ce Dumnezeu ai vrea să se schimbe? Ăştia când încep să facă gălăgie, nu mai încetează niciodată. Niciodată. Pune-i scotch peste gură până nu e prea târziu.

— Nu-mi amintesc că Jason şi Mikey să fi avut scotch pe gură, replică el sec.

— Când am ghicit de ce-l ţinea mama în sertarul de la bucătărie, era prea târziu.

— Deci, nu te-a îngrijorat firea lui taciturnă? întrebă atent Drew.

Taylor îşi încrucişă braţele pe piept, ridicând o sprânceană. Omul vorbea serios. Era sincer îngrijorat, şi avea ochii umbriţi de nelinişte. Aşa că încetă să-l mai tachineze, întrebându-l în schimb:

— Noah vorbeşte?

— Da.

— Cu fraze complete?

— Da.

— Cu sens?

— Da.

— Atunci, mai acordă-i vreo doi ani. Ai să te milogeşti după un rulou de scotch. Dacă eşti într-adevăr îngrijorat, pot să-i fac rost de o cască de pompier, din alea cu sirenă adevărată deasupra. O dată ce apasă pe buton, începe să facă destul tărăboi ca să-ţi pierzi minţile cât ai bate din palme. Efect garantat.

Tensiunea din jurul gurii lui Drew se mai destinse puţin, şi răspunse:

— Cred că de cască am să mă lipsesc.

— Eşti deştept.

— Am venit să te caut pe tine, nu?

Tonul acela intim şi senzual îi revenise, şi părea foarte mulţumit de sine, ca şi cum tocmai ar fi descoperit un secret.

Taylor nici măcar nu-şi dădu seama că se retrăgea din faţa lui, până când fundul ei intră în contact cu balustrada chioşcului.

— Ai venit să mă cauţi fiindcă vrei să-mi ceri o favoare.

— Printre altele.

Drew îşi rezemă mâna de un stâlp, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să stea atât de aproape de ea. Taylor trase adânc în piept aerul îngheţat, uimită să constate ce frig era afară, când trupul ei dogorea tot pe dinăuntru.

— Şi de ce… favoare ai nevoie?

— Am nevoie de un Crăciun marca Taylor Bishop.

Răspunsul lui fusese atât de neaşteptat, încât Taylor avu senzaţia că se dăduse jos dintr-un autobuz aflat încă în mişcare. Se întrebă dacă auzise bine.

— Ai nevoie de un… ce??? Mă tem că nu te mai urmăresc.

Drew spre să nu fie aşa. Cu fiecare secundă ce trecea, era tot mai sigur că Taylor Bishop era genul de femeie pe care numai un prost ar fi lăsat-o să-i scape. ¸inea la familia ei, iar el aşa ceva îşi dorea – o familie adevărată, o familie ai cărei membri se certau, plângeau şi totuşi se iubeau. Voia să facă din casa lui un cămin.

În adâncul sufletului, acolo unde avea importanţă, Taylor ştia cum se dura o familie. Şi cum să-l scoată din minţi.

În acel moment, era fâstâcită şi sexy. Drew nu-şi mai putea desprinde atenţia dinspre gura ei, care stătea uşor întredeschisă. Respiraţia ei măruntă, întretăiată, stârnea aburi. Aşa şi-o amintea, superbă la suprafaţă şi caldă pe dinăuntru. Îşi amintea că o sărutase o dată. Şi voia s-o mai sărute.

Înainte de a apuca s-o facă, Taylor o zbughi pe sub braţul lui, exclamând:

— O, uite! Ninge!

Ieşi în fugă din chioşc.

— Îmi place atât de mult ninsoarea!

— Ştiu, răspunse Drew cu glas greu. Mi-o amintesc şi pe asta.

Când o ajunse din urmă, Taylor ţinea mâinile întinse ca să prindă fulgii de zăpadă pe lâna roşie a mitenelor. Gestul ei copilăresc îi aminti de Noah şi de motivul pentru care venise s-o caute.

— Vino. Am să te conduc până acasă şi pe drum îţi explic despre favoarea aia…

— Bine, pentru că vreau să ştiu şi eu ce-i ăla un „Crăciun marca

Taylor Bishop”. Dacă nu cumva e unul plin de complicaţii, habar n-am ce altceva ar putea fi.

Taylor îl privi, scuturându-şi mănuşile de zăpadă.

Ridicând din umeri, Drew începu.

— Tocmai asta e problema. Dac-aş şti ce e, n-aş mai avea nevoie de nicio favoare. Tot ce ştiu e că vreau ca Noah să aibă un Crăciun de acelaşi gen cu cele pe care le aveaţi tu şi fraţii tăi.

— De ce Dumnezeu? Pomul era întotdeauna…

— Strâmb şi legat de un perete, încheie Drew în locul ei.

— Exact asta voiam şi eu să spun!

— Dar mirosea grozav. Cât mai râvneam la brazii ăia!

Drew se opri pe marginea străzii, aşteptând să treacă un camion.

— Pe de altă parte, pomul nostru era perfect – artificial, argintiu şi decorat simetric cu globuri de satin roz şi bleu. Dacă mama avea o dispoziţie deosebit de sărbătorească, mai adăuga şi o ghirlandă aurie.

Când văzu apărând pe faţa lui Taylor o expresie de dezgust, Drew adăugă:

— Şi exact asta voiam *şi eu* să spun.

— Ce voiai… al Am înţeles. Vrei ca eu să-i dau vestea mamei tale, deduse Taylor, în timp ce traversau strada. Nici nu mă gândesc, Căpiţă! Dacă nu-ţi place pomul de Crăciun al mamei tale, n-ai decât să-i spui singur!

— N-am nevoie să-i spun. Tata a ieşit la pensie în clipa când am anunţat că vin acasă şi iau banca în primire. S-au mutat în Florida, acum o lună. În casă nu mai stăm dec” t eu şi Noah.

— Şi nu vin acasă de Crăciun?

— Nnţ.

Mirată, Taylor îi spuse:

— Atunci poţi să-ţi împodobeşti bradul cum vrei! N-ai nevoie de mine. Du-te la pepiniera Micilor Cercetaşi şi alege-ţi un brad, ca toată lumea.

— Şi după ce cumpăr bradul, ce urmează?

— Podoabele.

— Ştiu. Dar ce fel, şi cât de multe?

Taylor îl privi lung.

— Genul care-ţi place, şi oricât de multe vrei.

— Vreau genul de podoabe pe care le ai tu. Alea-mi plac. De unde fac rost de

ele?

O senzaţie incomodă începu să-i zbârlească lui Taylor firele de păr de la ceafă. Ornamentele de pe pomul de Crăciun al familiei Bishop constau într-o colecţie de suveniruri lucrate manual, şnururi colorate vechi cumpărate de la mercerie şi omuleţi de turtă dulce copţi în casă, proaspeţi, la fiecare Crăciun. Un pom ca al lor nu putea fi cumpărat; trebuia să evolueze de-a lungul anilor.

— Drew, n-ai niciun fel de ornamente? N-ai împodobit niciodată un brad de Crăciun?

— Nu.

— Niciodată? Dar ai fost căsătorit! Ai un fiu.

— N-a venit niciodată la mine de Crăciun.

— Niciodată nu l-ai luat de Crăciun la tine? repetă Taylor. Bine, dar…

— Am divorţat înainte ca Noah să fi împlinit un an. Datorită vârstei lui, Anna a primit custodia completă, apoi s-a mutat în Europa.

— A fost un divorţ urât?

— S-ar putea spune că am avut un divorţ urât. Mi-a luat tot ce mi-era mai scump. Şi a apărut în Arizona acum vreo două luni, imediat după ce s-a recăsătorit. Îl avea la ea pe Noah, şi o valiză.

Glasul i se înăspri, devenind tăios, ameninţător.

— Se pare că Noah stânjenea stilul de viaţă al noului ei soţ. Anna a dat foarte clar de înţeles care-i erau priorităţile. Nu mai avea nevoie de pensia alimentară, aşa că nu mai avea nevoie nici de Noah. În mai puţin de-o zi am avut actele de custodie semnate şi parafate, şi fosta nevastă înapoi în avion. Iar acum, Noah e al meu.

Taylor îşi stăpâni valul de simpatie care o cuprinsese. Avea destule griji de Crăciun pe cap, fără să se mai preocupe şi de Drew şi Noah. Oricât ar fi fost de impresionantă situaţia lui Drew, nu putea – nu voia – să se complice şi cu asta. Tonul lui afectuos dăduse clar de înţeles că orice femeie apărută în viaţa lui trebuia să accepte faptul că el şi Noah erau inseparabili.

Admira devotamentul lui Drew dar, oricât ar fi părut de egoistă, avea nevoie de puţin timp şi pentru ea însăşi, ca să-şi găsească propria fericire şi să-şi pună bazele

carierei. Acum, când Mikey era în sfârşit la colegiu, sosise în fine vremea să se mai debaraseze de responsabilităţile familiale, nu s-o ia de la început!

— Dacă nu ţi-au mai rămas podoabe din cele vechi, îi spuse ea fără menajamente, cred că va trebui să începi de la zero. Nu-i chiar atât de dificil pe cât pare. Cumpără doar un brad şi trânteşte nişte ornamente pe el.

— Acelaşi lucru îl făcea şi mama mea. Şi Anna la fel. Arăta drăguţ, dar nu era Crăciun.

Taylor strânse din buze, ca să nu-i dea dreptate. Nu era cauza ei. N-avea timp pentru aşa ceva.

Drew îi puse o mână pe braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui căprui o sfredeliră, încruntându-se ca şi cum şi-ar fi ales cu mare grijă cuvintele. Nici măcar nu încerca să-şi ascundă emoţia.

— Când mă gândesc la Crăciun, mă gândesc la tine. Indiferent dacă ştii sau nu, eşti o fiinţă deosebită. Mă gândesc la felul cum mirosea întotdeauna casa voastră, a mirodenii şi scorţişoară. Îmi amintesc cum intram, mă uitam la brad şi simţeam un soi de legătură cu trecutul şi cu viitorul. Îmi amintesc că plecam din casa noastră, care era rece şi formală, şi intram în casa voastră, plină de căldură şi voie bună. Îmi amintesc glazura de pe cozonac şi prăjitura cu nucă de cocos. Îmi amintesc că-mi spuneam: „Aşa aş vrea să mă simt şi la mine acasă. Gustul ăsta vreau să-l aibă Crăciunul”. La naiba, aşa aş vrea să mă simt în *viaţa* mea!

Hotărârea lui Taylor slăbea cu repeziciune, iar genunchii la fel.

Drew era atât de aproape de ea, atât de intens, atât de convins că era deosebită…

— Dacă ştii ce anume vrei, ce te opreşte?

— Faptul că îmi amintesc doar sentimentul, nu şi datele concrete. Am nevoie de ajutorul tău ca să reconstitui sentimentul ăsta pentru Noah. Am nevoie de tine să-mi arăţi ce să fac, cum să fac şi când să fac. Tu dădeai întotdeauna senzaţia că totul era foarte uşor. Erai atât de organizată, încât toate parcă se rezolvau de la sine.

Dacă i-ar fi aruncat un bulgăre de zăpadă în faţă, n-ar fi usturat-o mai tare decât ultimele lui cuvinte. *Erai atât de organizată, încât toate parcă se rezolvau de la*

sine. Cu grijă, Taylor îşi desprinse braţele din strânsoarea mâinilor lui, făcând un efort să-şi păstreze calmul. Era deosebită fiindcă era *organizată?*

Era tipic pentru un bărbat! Sau, cel puţin, pentru bărbaţii din familia ei. „Nu vă faceţi griji cu Crăciunul, le rezolvă Taylor pe toate". O, da! Aceasta era deviza familiei Bishop! Şi se părea că şi Drew ajunsese la aceeaşi concluzie. N-o căutase din prietenie, din dorinţă – nici măcar din curiozitate.

Adevărul era atât de umilitor! Venise s-o caute pentru că era folositoare, nu pentru că ar fi fost o femeie cu adevărat specială, sau fiindcă ar fi simţit ceva pentru ea.

Cu treizeci de minute în urmă, ar fi fost gata să-şi vândă familia primului ţigan pe care-l vedea pe stradă. Acum, se bucura că o avea ca scuză. Nu putea organiza Crăciunul perfect al lui Drew, fiindcă avea deja o familie care depindea de ea. Avea deja pe cineva care o aştepta să fie folositoare.

— Sunt măgulită.

— „Dar… „Drew oftă resemnat dezamăgit.

— Subînţeleg un „dar".

— Mă tem că da. Aş vrea să te pot ajuta, minţi ea cu seninătate. Zău că aş vrea, dar trebuie să pregătesc Crăciunul nostru. Anul ăsta e un adevărat balamuc, Clay îşi aduce noua soţie, casa trebuie să fie decorată în ultimul moment, cadouri de cumpărat, târguieli…

Lăsă fraza neterminată.

— Aşa că nu-ţi rămâne prea mult timp de petrecut cu familia ta.

Taylor clipi din ochi. Timp? Niciodată nu avusese timp să stea cu familia ei, dar se repezi imediat să profite de ocazie.

— Exact. Ca să nu mai spun că tata nici măcar n-a început lucru la carul alegoric pentru Parada de Crăciun. Mă rog, în sens tehnic e carul liceului, dar de vreme ce el e antrenorul, ştii că întotdeauna a fost un proiect de familie.

— Înţeleg… Din tonul lui reieşea că nu înţelegea nimic.

— Desigur, carul alegoric al unui liceu e mai important decât un băieţel pe care l-a abandonat mama lui.

— Ascultă, Drew, îmi pare rău, dar…

— Nu, nu. Să nu-ţi pară. Ar fi trebuit să mă aştept – familia ta e pe primul plan. Nu te pot condamna pentru asta. Crăciunul ăsta, voiam ca Noah să fie fericit, aşa că am făcut o încercare. N-a ieşit, dar nu poţi să mă acuzi pentru că am încercat.

Zâmbetul pe care i-l adresă era sincer şi înţelegător – şi o făcea să se simtă înaltă cam de două palme. De ce trebuia Drew să fie atât de-al dracului de rafinat? De ce trebuia să fie tată? Simţi un junghi tăios de vinovăţie, până când îi văzu colţul gurii tresărind.

— Drew Haywood! Încerci intenţionat să mă faci să mă simt prost!

— Ştiu. Merge?

— Da! Nu! Cum poţi să-mi faci una ca asta?

— Am un fiu care depinde de mine.

Taylor gemu frustrată, dând cu piciorul în frunzele uscate care se adunaseră pe marginea trotuarului, acum fiind acoperite cu un strat de zăpadă.

— Drew, nu pot. Te-aş ajuta, dacă aş putea. Dar pur şi simplu nu pot.

Atâta lucru era adevărat, chiar dacă motivele ei nu erau tocmai cele pe care le credea Drew.

— Ascultă, dacă ai nevoie de sfaturi sau ai de pus vreo întrebare, poţi să mă suni. Şi ce-ar fi să vii cu Noah în vizită, într-o zi? Ca să vadă casa şi pomul. De fapt, veniţi la cina de Crăciun. Va fi ca pe vremuri.

— Nu tocmai.

În ochii lui se zărea o lucire feroce, care o făcu pe Taylor să înghită în sec înainte de a-şi aminti că interesul pe care i-l inspira lui Drew era strict platonic. Avea nevoie de ea, dar nu *o dorea.* Oricum, nu s-ar fi codit s-o farmece ca să obţină ceea ce voia. Ar fi fost o proastă dacă uita asta.

— Poate nu chiar ca pe vremuri. Cu toţii ne-am schimbat de-a lungul anilor.

— Am crescut, Taylor. Ne-am maturizat.

— Şi asta.

Drew o conduse spre verandă, iar la baza treptelor o opri.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, Şoricelule. Chiar îţi sunt recunoscător. E un

lucru foarte important pentru mine.

Părea gata să mai spună ceva, apoi se răzg” ndi.

— Ascultă, trebuie să mă întorc la Noah. I-am spus guvernantei că voi lipsi o oră. Transmite-i lui Clay felicitări şi spune-i să-mi dea un telefon când are timp. O să ne întâlnim.

— Am să-i spun.

Pe neşteptate, Taylor se pomeni în acelaşi loc unde începuse totul – pe verandă, confruntându-se cu perspectiva încă unui Crăciun şi întrebându-se unde dispăruse toată vraja. O voce mică în capul ei îi spunea că, dacă avea chef de vrajă, n-ar fi trebuit să-l refuze pe Drew.

— Draci copţi… mormăi ea, urmărindu-l pe Drew cu privirea până când dădu colţul, spre casă.

Când deschise uşa, Taylor îşi dădu cuvântul că n-avea să omoare pe nimeni în noaptea aceea. Cel puţin, nu înainte de a da jos toate podoabele din pod.

Încă din antreu, putu auzi sunetele unei neînţelegeri politicoase din salon. Judecând după comentarii, diferenţa de opinii se concentra în jurul unui răspuns incorect la o întrebare despre natură şi ştiinţă, la jocul „Preocupări mărunte”. Îşi alungă conflictul din munte fără probleme, dar când se întoarse să-şi agaţe canadiana, văzu pe cuierul-pom din lemn de nuc o mică etichetă cu nişte iniţiale.

Asta le punea capac la toate! Chiar dacă nu omora pe nimeni, cu siguranţă urma să aibă o mică discuţie cu David despre fascinaţia lui morbidă pentru repartizarea antichităţilor din familie.

* * *

Mirosul de şuncă friptă fu primul de care deveni conştientă. Urmă aroma de cafea proaspătă. Taylor se ridică în capul oaselor, în patul cu baldachin unde se culcase aproape toată viaţa. Şuncă prăjită? Cafea? Ceva era în neregulă. Singura persoană care pregătea vreodată micul dejun duminica în casa Bishop era Taylor Marie Bishop. Dumnezeule mare! Dacă Jason încerca iar să gătească, nu peste mult

aveau să se se trezească pe cap cu pompierii!

Aruncă pătura în lături, trăgându-şi respiraţia printre dinţi când aerul rece îi izbi picioarele goale. Îşi aminti prea târziu că tatăl ei rareori potrivea noaptea radiatoarele pentru mai mult de şaizeci şi două de grade. Îşi luă o pereche de şosete roşii şi halatul verde de flanelă de la picioarele patului, înainte de a deschise uşa, scrutând culoarul de la etaj. Toate uşile dormitoarelor erau închise, ceea ce în mod normal însemna că toată lumea dormea. Atunci, cine gătea?

Nedumerită, Taylor se grăbi să coboare, încingându-şi halatul cu cordonul, din mers. În mijlocul livingului stăteau cutiile cu ornamente, aşteptând bradul, dar piesele jocului fuseseră strânse de pe masă, în locul lor fiind puse şervete şi tacâmuri. Când din bucătărie se auzi un fredonat *feminin* în falset, Taylor conchise că se afla în Zona Crepusculară. Numai aşa ar fi putut să se explice cafeaua, şunca, tacâmurile – şi fredonatul.

Prudentă, Taylor vârî capul pe uşă. O femeie înaltă, cu părul arămiu, spărgea ouă cu o mână, iar cu cealaltă tocmai lua o ceaşcă de cafea. Imaginea unei femei necunoscute comportându-se ca la ea acasă în bucătăria lor era destul de surprinzătoare, dar primele cuvinte ale roşcatei o mirară şi mai mult.

— Mă aşteptam să te scoli prima. Nu te mai holba la mine, Taylor, şi intră. Eu sunt Martha, noua ta cumnată. În mod normal, mă reped să îmbrăţişez oamenii, dar acum am mâinile ocupate. M-am chinuit ca toţi dracii până să le găsesc pe toate.

În loc de a se bucura, Taylor fu şocată să constate că avea senzaţia unei invazii pe teritoriul ei. Aglomeraţia căreia nu putuse să-i facă faţă în seara trecută dispăruse. Vasele erau stivuite în ordine sau se uscau pe suportul de sârmă de lângă chiuvetă. Pe o tipsie de fursecuri stăteau aliniaţi nişte biscuiţi de casă, aşteptând să fie băgaţi în cuptor.

Înăbuşindu-şi nemulţumirea, Taylor intră în bucătărie şi-şi trecu degetele prin păr.

— De unde-ai ştiut că eu sunt? Clay n-a spus că ai avea ochi la ceafă.

— Nici nu am.

Martha aruncă o coajă de ou la gunoi, confirmând că era o bucătăreasă obsesiv

de pedantă.

— Bărbaţii nu sunt niciodată atât de tăcuţi. Iar când e vorba de zgomot, cei din neamul Bishop sunt o clasă aparte. Dacă vom avea băieţi, Clay şi cu mine, am să le lipesc gurile cu scotch.

În sfârşit, lui Taylor îi scăpă un chicotit, iar sentimentul teritorial i se mai risipi.

— Da, cred că-mi eşti simpatică.

— Bun, fiindcă şi mie mi-a promis Clay c-ai să fii simpatică.

Martha sparse încă un ou, aruncând o privire peste umăr. Avea ochi albaştri şi o structură osoasă a feţei pentru care majoritatea femeilor ar fi făcut moarte de om. Nu era de mirare că fratele lui Taylor se îndrăgostise lulea atât de repede – Martha arăta magnific.

— Iar mie Clay mi-a promis că eşti perfectă, zâmbi Taylor.

— E clar că exagerează. După cum vezi, am laba-gâştii la ochi şi port pe mine vreo cinşpe livre care nu-s ale mele. Auzi, poţi să-mi bagi şi mie biscuiţii la cuptor?

— A… sigur că da.

Taylor porni spre cuptor, întrebându-se cum de se putea simţi ca a cincea roată la căruţă în propria ei bucătărie.

— Când aţi venit?

— Azi-noapte, foarte târziu, răspunse Martha cotrobăind prin frigider după unt, ca să prăjească ouăle. N-am găsit niciun motiv ca să aşteptăm până zi. Când am ajuns aici, tu dormeai deja. Nu i-am lăsat să te trezească, din moment ce ai nevoie de cât mai multă odihnă.

— Destul de adevărat.

Taylor luă o furculiţă şi începu să întoarcă şunca.

— Dar ai ceva împotrivă să-mi spui şi mie de unde ştii *tu* asta?

— Doamne! Dar n-a fost greu deloc! Am aruncat o singură privire prin casă şi mi-am spus: „Mare minune că fata asta nu i-a omorât pe toţi!” Scumpul de Clay nu înţelegea de ce eram supărată. Ba chiar, mi-a spus să nu-mi fac nicio grijă pentru Crăciun. Că te ocupi tu de toate.

Martha îşi dădu ochii peste cap, punând în tigaie câteva felii de unt la topit.

— Îţi vine să crezi? De parcă te-aş lăsa să le faci singură pe toate, acum că sunt şi eu aici!

Deşi cumnata ei îi ţinea partea, Taylor nu ştia dacă să fie mulţumită sau iritată. Unda de posesiune teritorială îi revenise. Una era să recunoască în sinea ei că magia Crăciunului se pierduse şi cu totul altceva era să-i predea altcuiva responsabilitatea. De când se ştia, Crăciunul era sărbătoarea cea mai importantă pentru fraţii ei. Era singurul lucru care nu se schimbase după moartea mamei lor. Fiindcă nu-l lăsase ea să se schimbe.

— Îţi mulţumesc, Martha, dar tu eşti musafiră. Nu se cade să…

— Iubito, acum fac parte din familie. Îmi dau seama că Bo şi Tim cu soţiile lor trebuie să-şi decoreze propriile case şi să se ocupe de copiii lor, dar pentru mine şi Clay, aici e „sediul central al Crăciunului”. Am să te-ajut, şi cu asta am terminat!

Taylor runcă o privire spre bolul în care cumnata ei bătea cu îndemânare ouăle.

— De când măn” nea jumări Clay?

— De când am ars primle ochiuri pe care am încercat să i le prăjesc, răspunse Martha cu un zâmbet răutăcios. Nu-mi reuşea figura aia cu întorsul. Mă pricep mult mai bine la amestecatul jumărilor. E mai uşor.

Taylor lăsă şunca să se scorojească liniştită în tigaie şi-şi propti mâinile în şolduri.

— Nu-mi vine să cred! Arzi şi tu două oră o dată, şi Clay îşi schimbă gusturile pe care le-avea de treizeci de ani? Eu am încercat ani de zile, dar refuza să se atingă de orice ou dacă nu era prăjit ochi.

— Tu nu eşti măritată cu el. Nu-l poţi încuia afară din dormitor, zâmbi Martha, turnând ouăle bătute în tigaia încinsă. Eu, însă, pot.

Avea dreptate, îşi spuse Taylor. O soţie era mai importantă pentru un bărbat decât o soră. Mama şi nevasta ocupau întotdeauna primele două locuri pe lista femeilor importante din viaţa unui bărbat. Ordinea putea să difere, dar acestea erau de fiecare dată numerele unu şi doi. Sora se plasa, la distanţă, pe locul trei.

* * *

Taylor le făcu tatălui şi fraţilor ei cu mâna, în timp ce o împingea pe Martha pe uşă afară.

— Crede-mă, am să mă descurc. Tu du-te cu ei la biserică. Clay vrea să te vadă lumea.

Înainte ca noua ei cumantă s-o poată contrazice, Taylor îi zâmbi dulce şi-i închise uşa în faţă. Oftând, îşi dădu seama că avea casa la dispoziţie pentru două ore. După aceea, Martha, care dădea seama că avea o tenacitate de pit-bull, avea să se întoarcă hotărâtă s-o ajute. Cumva, acest gând era mai degrabă deprimant decât îmbucurător.

Nu te mai plânge! îşi spuse. *Mai întâi un duş, apoi am să pun podoabele în ordine.*

Peste o jumătate de oră, stătea în genunchi lângă prima cutie, când auzi soneria.

— Ce-i asta, o conspiraţie? bombăni ea, ducându-se să deschidă. Aşa, în veci n-am să mai termin nicio treabă.

Drew stătea pe verandă, arătând cam şifonat, ca un tată care tocmai s-a jucat în zăpadă cu fiul lui. Ţinea în mână un caiet gros cu spirală. Involuntar, Taylor se uită în spatele lui, după Noah.

— Nu e cu mine.

— Clay nu-i acasă, replică ea repede.

— De ce presupui întotdeauna că-l caut pe Clay?

— Nu pe el îl cauţi?

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Pe lângă faptul că m-ai făcut să stau treaz toată noaptea?

— Eu?

— Da.

— De ce?

Drew îşi pusese şi el aceeaşi întrebare. Cunoştea răspunsul, dar nu-i plăcea. Gândurile care-l ţinuseră treaz toată noaptea nu aveau nimic de-a face cu căminul, familia şi alte asemenea noţiuni nobile. Erau fantezii cu Taylor Bishop sub el.

În mod ironic, ceea ce purta Taylor în acel moment nu-l ajuta cu nimic. Avea o bucăţică de staniol în păr. Pantalonii albi de jogging îi erau largi şi moi; cămaşa groasă, brodată cu *ho-ho-ho*-uri roşii, îi era prea mare. Imaginaţia lui hiperactivă completa cu plăcere toate detaliile. De când o văzuse, în ajun, îi fusese greu să-şi controleze imaginaţia.

— Pot să intru?

Taylor ezită doar o secundă.

— Sigur.

În acea secundă, Drew ştiu că se anunţau necazuri. Indiferent dacă voia sau nu s-o recunoască pe faţă, se atrăgeau unul pe altul într-un mod elementar. La fel ca în urmă cu ani de zile. Dacă-şi închipuiau că nu scoteau scântei, n-ar fi reuşit decât să agraveze situaţia.

— Nu eşti deloc sigură, o corectă el încet, în timp ce-şi scutura pantofii de zăpadă pe preş.

— Ce vrei să spui, nu sunt deloc sigură? întrebă Taylor, făcând un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre.

— Vreau să spun că ştiu de ce mă dau de ceasul morţii închipuindu-mi că între noi nu există nicio atracţie.

Îşi mută caietul dintr-o mână în cealaltă, în timp ce-şi scotea haina şi o agăţa în cuier.

— Eu încerc să mă concentrez asupra fiului meu. Dar tu? Tu de ce te prefaci?

Capitolul 3

— Dar nu mă prefac deloc, răspunse Taylor, ridicându-şi pe antebraţe mânecile cămăşii groase, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o luptă.

— Ai grijă, Taylor. Pe mine nu m-ai putut păcăli niciodată. Şi-n plus, am

cunoscut îndeaprope atracţia fizică, în liceu, în colegiu şi-n viaţă. Ştiu să recunosc senzaţia, chiar dacă pentru tine e străină.

— Cunosc şi eu senzaţia atracţiei fizice! Dar n-ai cum să vorbeşti serios. Mi-ai fost aproape ca un frate. Auzi acolo – atracţie! pufni ea conducându-l în living. Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, te-aş acuza că ţi-ai pus prea mult rom în grog.

Drew ştia că recunoască o reacţie instinctivă de apărare când o vedea, iar acesta îl făcea să fie şi mai curios faţă de motivele lui Taylor de a ignora atracţia dintre ei.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Şoricelule, dar nu sunt fratele tău, iar în dimineaţa asta n-am băut niciun grog, cu alcool sau fără.

— Atunci, n-ai vrea puţin? întrebă ea prompt, cotind spre bucătărie.

— Nu te repezi, Taylor! o opri Drew, tăindu-i calea cu braţul întins; îşi rezemă uşor mâna pe umărul ei, întorcând-o spre el. Nu vreau grog. Cel puţin, nu în clipa asta. Vreau un răspuns. Ce anume, la mine, te face să te fereşti aşa? De fiecare dată când mă apropii la un pas de tine, pari gata s-o iei la fugă.

Degetele lui o apăsară pe curbura umărului.

— Uite, acum, de pildă. Eşti încordată ca un responsabil de magazin universal care încearcă să-l trezească pe Santa Claus din beţie. Ce te temi că s-ar putea întâmpla?

— N-o să se întâmple nimic.

Taylor aruncă o privire spre propriul ei umăr, revenind apoi către chipul lui.

— Nimic.

— Numai dacă vrei să se întâmple.

Drew îşi lăsă mâna să cadă, încet. Începea s-o ia la modul personal. Mândria masculină îl îndemna să-i arate lui Taylor cât de uşor o putea face să dorească să se întâmple ceva.

— Ei bine, nu vreau.

— Din cauza diferenţei de vârstă?

— În niciun caz! se răsti ea frustrată, şi imediat scrâşni din dinţi, dându-şi seama de greşeală.

— Atunci, de ce nu-mi spui motivul? întrebă tărăgănat Drew, cu glasul ca torsul unui motan care a încolţit un şoricel.

Taylor îşi ridică din nou mânecile.

— Are vreo importanţă?

— Mă rog, n-am de unde să ştiu până nu aud care e motivul.

— Conversaţia asta devine tot mai tâmpită.

Trecând pe lângă el, Taylor intră în living. Îngenunche lângă o cutie mare pe care scria cu carioca negru „Becuri pentru afară”. În timp ce o deschidea, adăugă:

— În plus, ai spus deja că trebuie să se concentrezi asupra fiului tău.

— Aşa ar trebui… îi dădu dreptate Drew, cu un oftat, dar îmi tot risipeşti concentrarea…

— Uită-te în jur, Drew, îi arătă Taylor talmeş-balmeşul din casă, cu un gest larg. N-am putea conveni că nu e cel mai potrivit moment pentru aşa ceva?

Râzând, Drew trecu în faţa ei şi se instală într-un fotoliu ce părea mult prea fragil ca să-i susţină făptura masivă.

— Despre ce „aşa ceva” e vorba?

— Despre *orice* „aşa ceva”! replică tăios Taylor, ridicând un şirag de becuri din cutie. Băgă ştecherul în priza unui prelungitor şi, când toate becurile se aprinseră – albastre, verzi, galbene, roşii şi portocalii – dădu din cap.

În timp ce lua următorul şirag de becuri, Drew se aplecă spre ea, întrebând-o:

— Dacă suntem de acord că atracţia există, dar vieţile noastre sunt în momentul de faţă prea complicate ca să dăm curs acestei atracţii, asta înseamnă că vei înceta să mai tresari de fiecare dată când mă vezi, sau când te ating întâmplător?

— Şi asta mai înseamnă şi că vei înceta să mă mai tot atingi „întâmplător”?

— Ţi-o pot promite la fel de uşor cum îmi poţi promite şi tu că n-ai să mă mai împiedici să dorm noaptea.

Mâna lui Taylor rămase nemişcată, pe marginea cutiei. Se concentra asupra colacilor de cablu verde dinăuntru.

— Credeam că mă tachinezi în legătură cu asta.

— Nu pre.

Ridică privirea spre el, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Ce cauţi aici, Drew?

— Ai spus că pot veni oricând ca să-ţi pun întrebări.

— La întrebări de Crăciun mă refeream!

— A, ştiu, zâmbi drăceşte Drew, ridicând caietul. N-am vrut să-ţi răpesc prea mult timp, aşa că zi-noapte am stat treaz şi am făcut o listă.

Ochii ei albaştri se îngustară.

— De-asta n-ai dormit, gândindu-te la mine?

— Cât timp am ţinut lumina aprinsă, am scris lista. Dar, după ce am închis caietul şi am stins lumina… Pe întuneric s-a petrecut un lucru ciudat, Şoricelule. Continuam să mă gândesc la tine, dar Crăciunul mi-a pierit complet din minte.

Taylor trase aer în piept, surprinsă. Încruntându-se la el, îi spuse:

— Parcă ne înţeleseserăm să nu mai aducem vorba despre chestii de-astea.

— Ne înţeleseserăm să nu te mai ating. Şi-n plus, nu eu am adus vorba, ci tu. M-ai întrebat ce anume m-a ţinut treaz.

— Bine. Asta e. Mă recunosc învinsă. Te pricepu mult mai bine decât mine la jocurile astea de cuvinte.

Taylor se ridică în picioare.

— Am să mă aşez pe canapea. Poţi să-mi pui întrebările pentru care ai venit, după care vei pleca acasă, unde ţi-e locul.

Mută pe jos o ghirlandă de bastonaşe din zahăr, care rămăsese pe un capăt al canapelei de brocart auriu. Când îşi împinse părul înapoi, găsi bucăţica de staniol şi-i aruncă lui Drew o privire nemulţumită.

— O, îţi mulţumesc că mi-ai spus!

— Îţi stătea drăguţ.

— Drăguţ…!

Taylor îşi dădu ochii peste cap, afundându-se în pernele canapelei, apoi puse picior peste picior.

— Hai, întreabă-mă.

Drew îi studie limbajul trupului, în timp ce-şi deschidea demonstrativ caietul.

Membrele ei încrucişate spuneau mult despre distanţa pe care o dorea între ei. Păcat că era un efort inutil. Dacă-l întreba, Drew i-ar fi putut spune că tot limbajul corporal din lume n-ar fi putut schimba faptul că situaţia dintre ei era nerezolvată, un semn de întrebare din trecut căruia nu i se răspunsese niciodată, şi s-ar fi putut nici să nu i se răspundă vreodată. Şi i-ar mai fi spus şi că, uneori, atracţia trecutului era prea puternică pentru a putea să-i reziste. Începea să ajungă la această concluzie.

— Bine. Prima întrebare. Noah regfuză să-mi spună ce vrea să-i aducă Santa Claus. Nu spune decât că: „Santa ştie”. Deci – cum aflu?

Colţurile gurii lui Taylor se arcuiră într-un zâmbet. Drew era într-adevăr un ageamiu în materie de copii şi Crăciun.

— Uneori, nu afli niciodată. Face parte şi asta din statutul de părinte. Asculţi. Îl mituieşti pe elful de la Castelul lui Santa, pe care-l au în adunătura aia de magazine care-n Morriston trece drept mall. Încerci să-l convingi pe Noah să-i scrie o scrisoare lui Santa. Îi dai un catalog de jucării şi un creion cu care să le încercuiască. Dacă nimic din toate astea nu dă rezultate, nu-ţi mai rămâne decât să ghiceşti. Şi, dacă ai noroc, ghiceşti corect.

— Bune planuri. Eu mă gândeam la metoda de tortură cu picătura chinezească.

Taylor chicoti.

— Pe aia păstreaz-o pentru ceva cu adevărat important, ca de pildă, să-l faci să se stabilească asupra unui colegiu, după ce a candidat şi a fost ales la douăzeci de şcoli.

— Am înţeles. Bun, cât de mare trebuie să fie bradul?

— Dacă tot nu ai ornamente, trebuie să rezişti tentaţiei de a lua un pom mare şi spectaculos. Noah e mic; pentru el, chiar şi un brad mic va părea mare. Aşa, poţi să adaugi podoabe noi în fiecare an. Mereu câteva. Podoabe care vor însemna ceva, pentru tine şi Noah.

— Tu aşa ai făcut?

Expresia de pe faţa lui Taylor deveni duioasă.

— Aşa făcea mama, iar eu am continuat tradiţia.

Arătă spre cutiile stivuite într-un colţ, cu inscripţii ca: „Taylor”, „Clay”,

„David”, „Jason” şi „Mike”.

— Voia ca toţi copiii ei să-şi ia cu ei amintirile când se căsătoreau şi-şi întemeiau propriile lor familii. În fiecare an, cumpăra câte un ornament nou pentru fiecare dintre noi. Ceva deosebit. Bo şi Tim şi-au luat deja cutiile. Clay şi-o va lua pe a lui anul ăsta.

— Cum le ţii în ordine?

— Simplu. Fiecare copil trebuia să-şi pună în pom propriile podoabe, apoi să le ia jos. Ai tot atâtea ornamente, câţi ani de viaţă. Le iei, le numeri şi ai terminat. Când eram mici, ne ajuta şi mâna.

Îşi strânse genunchii la piept, cuprinzându-şi-i cu braţele, furată de amintiri.

— În anul când a murit, mama a cumpărat o stea de cristal, pentru vârful pomului.

Ridică privirea, ca să se asigure că Drew înţelesese la ce se referea.

— A înfăşurat-o într-o panglică pe care era scris numele meu şi pus-o lângă podoabe, fiindcă ştia că urma să… că nu mai avea putere ca să reziste până la Crăciun. N-am ştiut despre stea decât când mi-am luat cutia. Când am deschis-o, am găsit un bilet. Îmi scrisese că mă iubea, să nu-mi fac griji şi că o puteam găsi oricând, dacă mă uitam în sus.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar fără ca acestea să se reverse. Îi zâmbi vag lui Drew.

— Stelele şi cu mine suntem prietene vechi, deşi nu mai stăm de vorbă la fel de mult ca pe vremea când băieţii erau tineri.

În acel moment, Drew încetă să-şi mai facă iluzii că putea s-o evite pe Taylor. Cu excepţia lui Noah, niciodată nu dorise mai mult să apere o fiinţă omenească. Taylor avea asupra lui un efect tulbure, pe care nu putea să-l definească. La fel ca în ziua aceea de după înmormântare, când condoleanţele se transformaseră în ceva mai mult. Ceva de neuitat. Ceva ce Drew considerase că era de neiertat.

— Ei! Destul cu asta! declară Taylor, ştergându-se la ochi. De Crăciun, întotdeauna mă apucă sentimentalismele. Promit să nu mai fac.

— Nu, spuse el aspru.

Nu-i plăcea ideea ca Taylor să-şi cenzureze sentimentele în faţa lui. Avusese parte prea mult de asemenea reţineri, în copilărie şi în căsnicie.

— Nu promite asta.

— De ce? Îţi plac femeile plângăreţe?

— Îmi place ca femeile să fie sincere.

Surprinsă de francheţea neaşteptată a răspunsului lui, Taylor îi evită privirea. Se ridică şi se duse din nou la cutia cu becuri.

— Felul cum o spui îmi dă de înţeles că sinceritatea a fost o problemă în viaţa ta.

— Am avut destul de puţină sinceritate emoţională ca să vreau să profit de ea ori de câte ori o găsesc. În casa mea nu era loc pentru emoţii. Tot ceea ce am aflat despre familiile adevărate, în casa asta am găsit.

Taylor se albi la faţă.

— Doamne fereşte, noi aici ne certăm ca pisicile cu câinii. Nu mai demult decât ieri am recunoscut că voiam să-mi omor fraţii.

— Dar n-ai făcut-o.

— Bineînţeles că nu. Îi iubesc.

— Bingo!

Încruntându-se, Taylor ridică din cutie ultimele două ghirlande de becuri. Descâlci pe îndelete cablurile, pentru a câştiga timp înainte de a răspunde. Implicaţiile comentariilor lui o descumpăneau.

— Vrei să spui că cei din familia ta nu se iubesc?

Drew îşi aruncă pe gheridon caietul şi se duse la fereastră. Petele de zăpadă de afară îi aminteau de copilăria lui, de frustrarea pe care o simţise când ştia ce voia, dar nu şi cum să obţină. Într-un târziu, când vorbi, rămase cu privirea pe fereastră.

— Dacă mă întrebi dacă părinţii mei mă iubeau la fel cum îl iubesc eu pe Noah, răspunsul e nu. Mă ţineau la căldurică şi mă mângâiau pe cap ca pe un căţel, dar grija lor iubitoare se rezuma doar la atât.

Ridică din umeri, fără să se întoarcă.

— De-asta Crăciunul e atât de important pentru mine. Vreau ca Noah să aibă

mai mult decât am avut eu. Deja am pierdut cinci ani pe care n-am să-i primesc niciodată înapoi. Uneori, mă întreb dacă voi mi putea vreodată să recuperez ceva din ce-am pierdut. Cel mai adesea, îmi pun problem dacă am stofă de tată. Încrederea unui copil e cel mai înspăimântător lucru din lume.

Privindu-i umerii încordaţi, Taylor înţelese povara pe care o purta. Era aceeaşi pe care o purtase şi ea, atâţia ani. Spuse încet:

— Dar mai este şi cel mai minunat lucru din lume, să simţi mânuţa aceea cuibărită într-a ta. Copiii cred că poţi să-i aperi de orice. Să le răspunzi la orice întrebare.

— A, da, întrebările… Asta ridică încă o problemă, mormăi el, întorcându-se. Cum le răspunzi la toate întrebările astea?

— Ca de pildă… de ce n-a văzut Dumnezeu valuri prin tot Arkansas-ul?

— Valuri?

— Munţii. Am venit aici din Arizona. Când am lăsat în urmă munţii Ozark, Noah a observat părţile plate ale statului şi a fost foarte dezamăgit.

Taylor chicoti.

— Am trăit s-o aud şi pe asta! „De ce n-a văzut Dumnezeu valuri prin tot Arkansas-ul?”

— Pe mine m-a lăsat mască.

Drew se întoarse spre canapea şi se aşeză din nou.

— Încă nu-mi revenisem după întrebarea dinainte.

— Mi-e frică să aud ce întrebre era.

— Voia să ştie dacă apa a fost *invenţionată* când eram eu tânăr.

Taylor râse atât de tare, încât fu nevoită să-şi acopere gura cu mâna. Când se potoli, îl măsură cu o privire critică, din cap până-n picioare.

— Nu pari mult mai bătrân decât roata.

— Şi asta ar trebui să mă consoleze?

— Nu reuşeşte?

Ochii lui Taylor se măriră, ca două lacuri rotunde de inocenţă.

— Nu prea.

— Doar nu vrei să spui că te simţi bătrân! întrebă ea dintr-odată, amintindu-şi că Drew o întrebase deja câţi ani avea.

— Nu bătrân. Mai degrbă, cu doi paşi în urmă faţă de restul lumii. Ca şi cum aş fi pierdut startul.

Încă un punct pe care-l aveau în comun, descoperi Taylor nefericită. Amândoi considerau că luaseră târziu startul în viaţă. Începea să-şi dea seama cât de periculos era să petreacă prea mult timp în compania lui Drew. Îl înţelegea mult prea bine. Prea uşor s-ar fi putut îndrăgosti de el.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, îi spuse ea, în timp ce punea toate becurile la loc în cutie şi se pregătea s-o târască spre hol.

— Lasă, o duc eu.

Mai repede decât ar fi crezut Taylor că era posibil, Drew îngenunche lângă ea. O clipă, stătură umăr lângă umăr. Drew îi surprinse privirea şi i-o susţinu, cu o expresie care o încălzea atât de tare încât îi submina complet echilibrul. Taylor se pomeni aplecându-se spre o sărutare ce părea inevitabilă.

— Unde-o vrei? întrebă el, reducând-o la realitate cu o forţă năucitoare imediat ce Taylor îşi dădu seama că se referea la cutie, nu la sărutare.

— În… în hol, lângă cuier. Am să-i spun unuia dintre băieţi să le pună, după slujba de la biserică.

Fără efort, Drew ridică lada greoaie. În timp ce o punea în antreu, Taylor încercă să-şi explice raţional reacţia pe care o avusese la apropierea lui. Nu mai avusese de mult o întâlnire serioasă, cu sărutări. Mda, asta era problema, se asigură ea. Pur şi simplu interpretase greşit intenţia lui Drew. Oftând în sinea ei, recunoscu că-şi cam pierduse practica la unele activităţi legate de bărbaţi.

Ceea ce însemna că era mai bine să stea cât mai departe posibil de Drew.

— Ce urmează? întrebă el, oprindu-se sub arcada dintre antreu şi cameră.

Stătea cu mâinile în şolduri, iar o şuviţă de păr îi căzuse pe frunte. Arăta prea frumos ca să fie adevărat. Părea un om care lupta pentru adevăr, dreptate şi modul american de viaţă.

Neputându-şi stăpâni un zâmbet, Taylor întrebă:

— Cine te crezi? Superman?

Drew nu fu sigur cum să-i interpreteze comentariul, până îşi dădu seama că stătea cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri, după ce tocmai cărase o ladă grea. Îşi trecu o mână prin păr, aranjându-şi şuviţa căzută pe frunte.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnişoară, spuse el tărăgănat, dar adevăratul Superman e Noah – are şi o pijama cu care s-o dovedească.

Recunoscătoare că Drew nu făcea caz pentru că fuseseră la un pas de a se săruta, Taylor îi dădu un sfat:

— În locul tău, aş căuta imediat încă o pijama ca aia, cu un număr mai mare. Altfel, Noah o s-o poarte toată viaţa.

— N-o poate purta toată viaţa. O să-i rămână mică.

Taylor râse uşor, cu milă.

— Mai ai multe de învăţat despre băieţei, Căpiţă. Ai încredere-n ce-ţi spun. O s-o poarte până i-o smulgi din gheruţe şi-o pui pe foc. Iar atunci, mânecile îi vor ajunge până mai sus de coate, şi-o să i se vadă burtica printre bluză şi pantaloni. Pelerina va fi prinsă cu ace de siguranţă, şi mai rău, va trebui să-i lărgeşti cu foarfecele deschizătura de la gât. Vei căuta cu disperare altă pijama la fel, dar va fi ieşit din modă sau pur şi simplu n-o să se mai găsească.

— Am să reţin.

— Aşa să faci. E un sfat bun.

— Te cred.

— Atunci, de ce nu scrii în caiet?

— Fiindcă Noah poartă pijamaua asta tot timpul. Am să-mi amintesc de sfatul tău de fiecare dată când îl văd. Crede-mă, Şoricelule, ascult cu multă atenţie tot ce spui. Fiecare cuvânt. Şi te iau… foarte în serios.

— A…

Taylor nu era sigură dacă voia ca Drew s-o ia în serios. Când era vorba de el, „serios” suna *senzual.*

— Dacă vrei să fim serioşi, n-ar trebui să ne întoarcem la întrebările tale de Crăciun?

Înainte ca Drew să-i poată răspunde, în casa Bishop se reinstală haosul. Sunetul portierelor trântite anunţă înapoierea clanului. Taylor gemu.

— Au venit mai devreme. Pariez că Martha i-a convins să vină acasă, în loc de a lua prânzul în oraş. Fir-ar să fie!

— E vreo problemă?

— Numai dacă-ţi place liniştea şi pacea. Eu în locul tău, aş înhăţa caietul şi-aş lua-o la fugă!

— N-aş crede. Mai degrabă… te-aş înhăţa pe tine şi aş lua-o la fugă.

— Nu mă ispiti, mormăi Taylor printre dinţi, în timp ce uşa din faţă se deschidea şi hărmălaia a şase persoane vorbind toate în acelaşi timp năvălea în casă, odată cu frigul.

— Nicio şantă, tată. Băieţii de la Razorback n-au nevoie de încă un fundaş, spuse Jason cu toată autoritatea unui student de colegiu informat despre bârfele din campusul universitar. Şi-aşa bat pasul pe loc.

— Atunci, ia spune-mi, de ce a venit antrenorul adjunct să-l vadă pe Ronald Aubrey jucând? Nu o dată, ci de două ori! replică fudul tatăl lui.

— Clay, nu adu zăpadă în casă! îl admonestă Martha repede. Taylor şi cu mine avem destule treburi pe cap, şi fără să mai curăţim zăpada.

— A aflat cineva dacă doamna Austin a făcut cândva comerţ cu activităţi? întrebă David. Aşa am auzit. Dacă e adevărat, cred că sfatul ei ne-ar prinde bine.

— Ca să fii pilot, ai nevoie de diplomă de colegiu? întrebă din spate Mikey.

Drew, amuzat, şi Taylor, cu teamă, aşteptară până când hainele fură agăţate în cuier, membrii familiei continuându-şi neîncetat conversaţiile. Când văzu cutia cu becuri, Martha întrebă:

— Oare Taylor le-a verificat?

— Întotdeauna le verifică, iubito. Ţi-am tot spus…

Văzându-l pe Drew, Clay se întrerupse.

— Mă fir-aş al dracului! Arăţi excelent, dom’le! De-a dreptul extraordinar! De când ne-aştepţi?

Uitară un moment de Taylor, adunându-se cu toţii să-l salute pe Drew. Tatăl îi

strânse mâna, iar băieţii îl bătură pe spate, exclamând:

— Salut, dom’le!

— Ce faci, nene?

— Băăă…!!!

Scena ar fi trebuit să fie familiară, dar nu era. Drew nu mai era tânăr. Taylor vedea clar acest lucru, când se uita la el şi la fraţii săi. Ei erau încă, imaturi. Drew era un bărbat cu experienţă.

— Poţi sta la masă? îl întrebă Martha, conducându-i pe toţi spre living. Taylor şi cu mine ne pregăteam să facem nişte supă şi sandvişuri.

Declaraţia ei o făcu pe Taylor să intervină:

— Martha, trebuie să despchetez toate chestiile astea pentru Crăciun…

Martha îi expedie scuza cu un gest:

— Am să te-ajut eu, după masă. Deci, Drew poţi să rămâi? Clay mi-a spus că-n colegiu ai fost cel mai bun prieten al lui. Trebuie să iei masa cu noi!

Drew clătină din cap, trecând în hol.

— Nu, mai am câteva întrebări pentru Taylor, apoi trebuie s-o iau spre casă.

— Ce fel de întrebări? se interesă Martha, mult prea curioasă pentru liniştea sufletească a lui Taylor.

— Mi-a promis că mă lămureşte cu privire la punctele cele mai delicate ale sărbătorilor.

— Şi de cei ai nevoie de lămuriri? nu se lăsă Martha, privind de la unul la altul.

Drew începu să-i explice, iar Taylor simţi că era prinsă într-o capcană. Îi revenea în suflet toată vinovăţia pe care o simţise prima dată când îl refuzase, însoţită de un sentiment rău-prevestitor. Drew povestea totul aşa cum se întâmplase făcând-o să pară o femeie lipsită de suflet.

— L-ai refuzat? exclamă Martha, întorcându-se spre ea. Taylor, cum ai putut?

— Cum am putut? repetă Taylor, nevenindu-i să creadă. Cum am putut să-l refuz? Cum aş fi putut să accept! Trebuie să pregătească cineva şi Crăciunul din casa asta!

Pe neaşteptate, Martha izbucni în râs, luându-l pe Clay de braţ.

— De-asta-ţi faci tu griji, iubito? Aici pot să mă descurc de minune. Anul ăsta n-ai de făcut nimic, decât propriile tale cumpărături, şi să-l ajuţi pe Drew, aci de faţă, să facă fericit un băieţel.

Tocmai când Taylor se pregătea să protesteze, o încolţi şi tatăl ei:

— Are dreptate, să ştii. Meriţi o pauză, iar să te joci de-a Santa Claus pentru un băieţel e mult mai distractiv decât s-o faci pe sluga pentru toată haita asta. Lasă, o să ne descurcăm noi. Tu eşti în vacanţă.

În tăcere, Drew privea scena din faţa lui. Nu dorea nimic mai mult decât să obţină ajutorul lui Taylor, dar acum ştia despre ea mult mai mult decât în ajun. Ştia că motivele lui Taylor de a-i evita pe el şi Noah erau mult mai complicate decât simpla decorare a casei Bishop.

Clay şi soţia lui arătau foarte mulţumiţi de ei înşişi, ca şi cum ei ar fi planificat totul. Antrenorul Bishop părea îngrijorat. Taylor era nesigură. Când se uită la el, lui Drew i se păru că vedea o undă de panică. Biata Taylor, îşi spuse el, văzând cum era aruncată în groapa cu lei. Cu un leu, se corectă. Şi era hotărât s-o înhaţe.

— Cred că faceţi o mare prostie lăsând-o să plece, spuse el dar dacă n-aveţi nevoie de ea, Noah şi cu mine avem cu siguranţă mare nevoie! Ce zici, Taylor? Mă ajuţi?

Capitolul 4

Ochii tuturor stăteau aţintiţi asupra ei. Putea să le simtă aşteptarea ca pe o stare tangibilă. Atenţia ei, însă, era îndreptată spre Drew, atrasă de promisiunea din ochii lui, o promisiune de care nu putea nici măcar să ştie că avea nevoie, de cre nu credea că avea nevoie, dar avea – promisiunea că Drew urma s-o ajută să găsească din nou vraja. Nu trebuia decât să răspundă da.

În câteva secunde, Taylor răsuci în minte situaţia pe toate părţile, dar fără niciun rezultat. Risca şi dacă răspundea da, şi dacă spunea nu. Cu un zâmbet forţat, se întoarse spre Martha, prevenind-o:

— Nu ştii la ce te înhami.

Martha zâmbi vesel, arătându-şi dinţii albi şi strălucitori, şi strânse uşor braţul lui Clay, ca şi cum ar fi sărbătorit o victorie.

— E doar un Crăciun. O să ne descurcăm.

Doar un Crăciun? Taylor îşi muşcă limba şi se întoarse spre tatăl ei:

— Eşti sigur? Vreau să spun…

Îşi căută un moment cuvintele.

— Băieţii… Pentru ei, întotdeauna, Crăciunul…

— Taylor Marie, băieţii au crescut. Nici n-au să observe că nu eşti aici. Probabil o vor convinge pe Martha să le împodobească şi pomul.

Se apropie, strângându-i uşor umărul în mână, în timp ce-i făcea cu ochiul:

— Ce-ar fi mai bine să vezi ce poţi face pentru Drew?

Şi, cu asta, porni spre living, de unde se auzea sunetul unui meci de fotbal profesionist pe care Mikey, Jason şi David îl urmăreau la televizor.

— Ei, spuse Taylor cu voce grea, dându-şi seama că i se terminaseră toate scuzele, cred că asta e.

— Aşa se pare, confirmă Drew, doar cu o urmă de triumf în glas. Mi-aş forţa prea mult norocul dacă te-aş ruga să vii acum până la mine?

— În niciun caz! răspunse Martha în locul ei. Clay, adu-le hainele. Haide, Taylor, du-te cu Drew şi mai distrează-te şi tu puţin.

— Drew nu m-a invitat la o întâlnire, replică tăios Taylor; apucăturile de cloşcă ale cumnatei sale începeau s-o calce pe nervi. Şi-n plus, am de terminat…

— Singurul lucru pe care-l ai de făcut e să te duci cu Drew şi să te distrezi.

Martha continuă mai încet, şoptind astfel încât s-o audă numai Taylor:

— N-o fi o întâlnire, dar tipul arată trăsnet şi n-are nicio obligaţie. Şi-acum şterge-o, până nu se prinde toată lumea că încerc să vă fac o lipeală!

Împingându-i nu tocmai subtil, Martha îi conduse spre uşă, unde Clay le înmână candienele. Pentru a doua oară tot atâtea zile, Taylor se pomeni pe verandă, nutrind gânduri criminale. Atâta numai, că de data asta. O includea şi pe Martha în masacrul pe care-l premedita.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, lui Drew îi scăpă un chicotit, dar şi-l stăpâni

imediat, când Taylor se răsuci spre el, încruntată.

— Nu e deloc comic, Căpiţă!

— Şi ce vrei să fac? Să stau cu o mutră plouată de jenă că am câştigat runda asta? N-aş crede, scumpişor! N-am să te mint, spunând că nu e exact ceea ce dorisem.

În timp ce vorbea, îşi aranja canadina pe umerii laţi, arătând mult prea viril pentru liniştea sufletească a lui Taylor.

— Nu joci cinstit.

— Poate că nu. Poate că faptul că am spus trista mea poveste în faţa cumnatei tale a fost o lovitură sub centură – dar ceea ce contează e rezultatul. Te-au avut la dispoziţie ani de zile şi e clar că nu ţi-au fost recunoscători. Eu îţi sunt. Vreau să fii cu mine şi cu Noah de Crăciun, şi sunt în stare de orice ca să-mi realizez dorinţa.

Apoi îi mulţumi sincer pentru ajutor, îi spuse că Jeep-ul negru era a lui şi o aşteptă să coboare treptele, în drum spre maşină, Taylor conchise că un învingător sigur pe sine era mai nesuferit decât un învins care nu ştia să piardă.

Din fericire, drumul până la casa lui Drew era scurt. Taylor stătu cât putu de aproape de portieră, spunându-şi încontinuu că fluturii pe care-i simţea palpitându-i în burtă nu însemnau nimic.

Strada era cea mai veche din oraş, dominată de stejari mai bătrâni decât cel mai vârstnic locuitor din Harvey. Clădirea albă, în stil antebelic, fusese de fapt construită după război, de un fabricant de covoare care profitase de ocazie ca să devină puţin mai respectabil. Când Taylor avea cincisprezece ani, familia Haywood cumpărase casa de la urmaşii primului proprietar. În timpul acelei prime veri fatidice în Harvey, Drew şi Clay descoperiseră că amândoi erau studenţi în primul an la Universitatea din Arkansas. Între ei se legase o prietenie, iar în sufletul lui Taylor se înfiripse o pasiune care avea să dureze ani de zile.

Amintirea acelor vremuri îi accentuă hotărârea de a trata cât mai reticent inevitabila apropiere de Drew. Îşi descheie centura de siguranţă şi coborî din Jeep-ul negru dar nu prea nou, fără a-l aştepta pe Drew. Se duse până în mijlocul curţii din faţă şi aruncă o privire în jur. Catalogă mărimile şi formele brazilor, ale stejarilor şi ale magnoliilor; lăţimea casei şi decoraţiunile din curţile vecinilor, care păreau să

constea numai din panglici roşii pe cutiile de scrisori.

Drew coborî din Jeep mai încet, alăturându-i-se în mijlocul curţii.

— Ce părere ai? întrebă el. Trebuie să cer un împrumut?

Taylor zâmbi.

— Încă nu. Dar, dacă începi de la zero, înseamnă că n-o să fie ieftin.

— Nu-ţi face griji cu banii. Asta-i o investiţie în viitorul lui Noah. Vino.

O luă de mână, conducând-o spre casă.

— Vreau să-l cunoşti.

Taylor făcu ochii mari, când simţi contactul între mâinile lor. Privirea îi coborî spre acestea – una încă uşor bronzată, cealaltă palidă; una mare, alta mică. Diferenţele dintre ele o fascinau – o fascinau prea mult. În clipa aceea, Taylor deveni conştientă cât de mult timp trecuse de când nu se mai simţise tentată serios să ducă relaţia cu un bărbat mai departe de-o simplă prietenie.

Un fior îi străbătu şira spinării, instinctul prevenind-o că acţiunile lui Drew nu aveau nimic întâmplător. O luase de mână ca să se asigure că nu bătea în retragere. Voia s-o facă să fie conştientă de el ca bărbat şi s-o determine să petreacă mai mult timp în casa lui decât era strict necesar.

Lua-l-ar dracu'! O ademenea cu atâta iscusinţă, făcând ca flirtul să treacă drept prietenie!

Dacă el nu era fair play, cum putea s-o scoată la capăt? Numai stabilind câteva reguli elementare, îşi spuse ea. În timp ce se apropiau de uşa dublă de stejar, Taylor îşi retrase mâna.

— Drew, am spus deja că am să te ajut. Nu trebuie s-o ţii întruna cu apucările şi pipăielile, numai ca să fii sigur că n-am să mă răzgândesc.

Drew se opri brusc cu mâna pe clanţă, uitându-se la ea cu o expresie surprinsă.

— Nu ştiam că dacă iau de mână o prietenă însemnă c-o apuc şi-o pipăi.

Înclinându-şi capul, Taylor îl privi cu o sprânceană ridicată.

— Exact.

— Vorbesc foarte serios. Definiţia mea personală a apucatului şi pipăitului include mult mai mult decât ţinutul de mână.

O măsură încet cu privirea, de sus până jos şi înapoi. Glasul îi era cald şi reverbera prin trupul lui Taylor, aţâţând fluturii şi mai tare.

— Incomparabil mai mult. Crede-mă, când mă gândesc să te ating, nu ţinutul de mână îmi vine în minte. Ca început nu-i rău, dar nu e nici pe departe sfârşitul.

Lui Taylor i se uscase gura. Fu cât pe ce să-şi lingă buzele, dar se stăpâni la timp, înghiţind în sec.

Înainte ca Taylor să-şi regăsească graiul pentru a-i spune că nu putea merge până la sfârşit cu ceea ce voia să înceapă, uşa se deschise şi apăru o femeie îmbrăcată elegant, într-o fustă bordo şi un pulover.

— A, Drew. Mi s-a părut mie c-am auzit o maşină.

Părul alb şi des îi era tuns scurt şi tapat. Avea o frumuseţe cisică şi nu era atât de bătrână pe cât ar fi dat de înţeles albeaţa părului şi colierul strâns de perle. Le făcu un semn grăbit să intre.

— De ce staţi aici, în frig? Din clipă-n clipă poate să înceapă din nou ninsoarea.

Drew nu dădu semne că observaţia ei l-ar fi făcut să se simtă jenat.

— Îţi mulţumesc, Roxie. Fă cunoştinţă cu Taylor Bishop. E o prietenă care mă va ajuta la pregătirile de Crăciun. Taylor, dumneaei este doamna Roxanne Penney, vecina şi salvatoarea mea din ultimele două săptămâni de când m-am întors acasă.

Femeia zâmbi.

— Ceea ce înseamnă că sunt o bătrână plictisită care preferă să se joace cu Noah decât să stea acasă, numărându-şi durerile şi junghiurile.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă Penney.

— Spune-mi Roxie, draga mea. Toată lumea îmi spune aşa. Până şi Noah. Mă face să mă simt mai tânără.

Întorcându-se spre Drew, îi spuse:

— Acum, că ai venit, eu mă reped până acasă. Noah e în bucătărie, colorează.

În timp ce trecea pe lângă Drew, îl bătu pe obraz cu un gest consolator.

— N-a mâncat mult la prânz.

— Niciodată nu prea mănâncă.

— Într-adevăr, oftă ea. Nu-i ca nepoţii mei. Dacă mai ai nevoie de mine, să mă chemi.

După ce Roxie plecă, Taylor spuse:

— Drăguţă femeie.

— Ba bine că nu, e minunată. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

Drew îşi scoase haina şi o luă şi pe a ei, punându-le pe balustradă.

— Ar fi trebuit să-mi spună cineva că munca de părinte cu normă întreagă e ca o jonglerie cu cuţite fără antrenament.

Umbra unui zâmbet arcui buzele lui Taylor, în timp ce-i sudia tehipul, fascinată de mica brazdă din bărbie. Îi vedea deja începuturile bărbii de după-amiază pe obraji.

— Cred că te descurci bine, îl tachină ea. Nu observ nicio tăietură.

— Înseamnă că nu stai destul de aproape.

Glasul lui era scăzut, sugestiv, ademenitor.

Nu se mişcă, nu întinse braţele, dar atitudinea lui exprima totuşi o invitaţie. Calm, doar printr-o singură frază, Drew îi spulberase complet mica soluţie de sărbători. Tot ce spunea, tot ce făcea, urma să poarte umbra unor înţelesuri ascunse.

N-avea să depăşească hotarele, dar era hotărât să ajungă opină la ele, poate chiar să păşească puţin pe linia de frontieră. La fel cum făcuse pe verandă. O avertiza. Nu intenţiona să ignore căldura care clocotea sub suprafaţa relaţiei lor, şi nici să păstreze distanţa.

Taylor blestemă în gând răbdarea din ochii lui întunecoşi, până când îi veni o idee. O idee absolut strălucită. De fiecare dată când Drew voia să se apropie prea mult, nu avea altceva de făcut decât să-l pună la mijloc pe Noah. Începând chiar de acum.

— Nu era vorba că mi-l prezinţi pe Noah?

La auzul întrebării ei nevinovate, în ochii lui Drew licări o undă de vinovăţie.

— Mda, aşa e. Vino pe-aici.

Porni spre bucătărie, iar Taylor îl urmă, observând locurile la fel cum studiase şi curtea din faţă. Tavanul se afla la o înălţime de cel puţin trei metri şi jumătate. Era

mare păcat că Drew nu avea destule podoabe pentru un brad mare. Îşi putea imagina cum avea să arate camera cu un molid enorm poziţionat chiar lângă fereastra înaltă din faţă. Becurile ar fi strălucit blând, răspândindu-şi lumina colorată în noapte.

Când Taylor se opri în faţa şemineului, cu consola sa masivă de lemn, Drew spuse:

— Mai e un şemineu, în bucătărie. Nu eram sigur unde să agăţ ciorapul lui Noah.

— Ciorapii – la plural. Şi tu trebuie să-ţi agăţi unul.

— Ca să-mi pui în el un cărbune? se arcui în sus colţul gurii lui Drew.

— De fapt mă gândeam să-ţi pun cenuşă.

— Şi crezi că merit? N-am fost un băiat rău.

Drew i se alătură lângă şemineu, cu braţul rezemat de consolă, observând cu plăcere cum se măriră uşor ochii lui Taylor la vederea lui.

— Încă.

— Punem pariu? mormăi Taylor, în timp ce se îndepărta, ridicându-şi mânecile.

— S-a-ntâmplat ceva, Şoricel?

— Nu. Nimic, răspunse ea încet, grăbită să acopere constatarea cutremurătoare că Drew Haywood îi putea citi gândurile ca într-o carte deschisă.

Extraordinar! îşi spuse. *Situaţia se înrăutăţeşte de la o clipă la alta.* Cumva, Drew ghicise că gestul ei de a-şi ridica mânecile semnala nervozitate.

— În legătură cu ciorapii, se grăbi ea să continue, trebuie să agăţi doi pentru că nimic nu e mai deprimant decât un ciorap singur. Iar ciorapii se agaţă întotdeauna în faţa şemineului cel mai apropiat de brad. Dar, dacă vrei, putem decora şi căminul din bucătărie. Numai că pe el nu vom atârna ciorapi.

— De ce?

— Ca să nu-l încurcăm pe Santa, nici să nu-l facem să care mai mulţi cărbuni decât e strict necesar.

— Taylor, scumpo, eşti o adevărată Emily Post a Etichetei de Crăciun. Acum înţelegi de ce avem nevoie de tine?

Taylor îşi continuă drumul spre bucătărie, fără să comenteze. Adevărata întrebre nu era dacă Drew şi Noah aveau nevoie de ea, ci dacă ea avea nevoie de ei. Iar răspunsul era un NU cât toate zilele. Avea nevoie de viaţa ei, nu de a lor. Taylor Bishop nu era mama nimănui. Nu mai era.

Când ajunseră la bucătărie, Taylor se opri paralizată în uşă, ţintuită pe loc de amintirea altui băieţel care stătea colorând cuminte pe masa din bucătărie, îngenuncheat pe un scaun cu spătar drept, cu o expresie de maximă concentrare pe faţă. Şi Mikey colorase aşa când era mic, la fel ca Noah, cu fundul împins în afară şi spatele cocoşat peste creaţia lui. Privindu-i căpşorul blond cu buza de jos scoasă în faţă, parcă ar fi văzut iar o imagine din copilăria lui Mikey.

— Salut, mice! spuse încet. Drew. Vreau să faci cunoştinţă cu o prietenă.

Când fiul lui ridică privirea, orice asemănare cu Mikey dispăru, iar lui Taylor i se tăie respiraţia. Părea să fie cel mai frumos copil pe care-l văzuse vreodată, dar ştia de ce era Drew atât de îngrijorat. Băieţelul se uită mai întâi la tăticul lui, apoi la ea. Ochii mari şi cenuşii, care ar fi trebuit să strălucească argintiu, ştrengăreşte şi cu curiozitate erau reţinuţi şi adumbriţi. Îşi puse cu grijă creionul colorat lângă coală şi coborî de pe scaun, rămânând cu o mână rezemată pe marginea mesei. Ca şi cum ar fi simţit nevoia unei ancore.

Un mic om mare, îşi spuse Taylor, privindu-l. Atât de controlat, atât de atent… Purta un pulover crem imaculat şi nişte blugi prea scurţi. Taylor detesta faptul că stătea atât de drept şi arăta atât de alienat în hainele care-i rămăseseră mici.

— Bună ziua, Noah. Eu sunt Taylor.

— Bună.

Avea un glas care n-ar fi trebuit să-i aparţină unui copil – genul de glas care nu ştia să chicotească. Tăcerea se prelungi, în timp ce se uitau unul la altul. Pentru prima dată până şi Drew părea încordat. În sfârşit, trăgând adânc aer în piept, vizibil pentru a-şi aduna curajul, Noah spuse:

— Tăticul a zis că ne poţi ajuta să pregătim Crăciunul.

O mână invizibilă strânse cu putere inima lui Taylor, care nu fu sigură ce să mai spună până când Noah făcu un pas înainte, îşi încrucişă degetele şi adăugă:

— Dacă se poate, vreau un Crăciun cum avea tăticul. Cu oameni de turtă-dulce.

În acel moment, Taylor încetă să-şi mai facă iluzii în legătură cu planul ei deştept de a rămâne în siguranţă, scriind câteva reţete şi pierzându-se în ceaţă. Cum ar fi putut? Crăciunul lui Noah era mai important decât micile reguli după care îşi trăia ea viaţa. Pur şi simplu trebuia să găsească o cale de a-i dărui copilului sărbătorile pe care le dorea, ignorându-şi hormonii. Dacă avea grijă, putea s-o facă timp de o săptămână, dar nu putea să renunţe la tot restul vieţii ei. Nu voi s-o facă.

Trăgând adânc aer în piept, la fel cum făcuse Noah, îşi adună curajul. Dădu din sprâncene spre chipul solemn al copilului şi-i zâmbi.

— Spune-mi Doc Holiday, fiindcă am venit aici pentru a-mi folosi toată ştiinţa ca să ai un Crăciun la fel ca al lui tăticul, cu omuleţi de turtă-dulce cu tot.

Noah făcu ochii mari, dar nu zâmbi, nu strigă de bucurie şi nici nu începu să danseze. Încă nu-şi destinsese degetele încrucişate.

— Putem lua pomul acum?

— Nu văd de ce nu s-ar putea.

Drew, relaxat din nou, întinse o mână, ciufulind părul fiului său. Noah trebui să-şi lăsă capul pe spate, privindu-şi în sus tatăl, care propuse:

— Ce-ar fi să te duci sus şi să te speli pe faţă, înainte de a pleca?

— Am înţeles.

Noah porni împreună cu ei, la mijloc dar foarte atent să nu se ciocnească de Taylor.

Acesta îi făcu cu ochiul şi, când se dădu la o parte din calea lui, luând o hotărâre, îi spuse:

— Nu te neliniști, Noah. Când te întorci, ai să mă găseşti aici. Şi vom cumpăra cel mai mare brad pe care-l găsim. Unul atât de înalt, încât steaua din vârf va atinge tavanul.

Expresia de plăcere şi speranţă de pe chipul fiului său îi copleşi pe Drew. I se frângea inima de fiecare dată când trebuia să vadă ce-i făcuse Anna lui Noah – transformându-l într-un omuleţ sceptic, care nu avea încredere în oameni. Urmărind

schimbul dintre cei doi, Drew se întrebă cum ar fi ajuns Noah dacă ar fi avut o mamă atât de caldă ca Taylor.

Pe chipul băiatului trecu un zâmbet fugar, apoi dispăru, când sprâncenele i se îmbinară, încruntându-se.

— Putem să mai luăm şi nişte boabe din alea?

— Boabe? întrebă Drew.

— Boabe de fâsc, răspunse Noah, arătând deasupra uşii.

Drew şi Taylor ridicară privirile. Pe tocul uşii era lipită o rămurică de vâsc, cu câteva frunze verzi şi boabe albe ceroase, legată cu o panglică roşie.

Pe tonul trist şi judicios propriu numai copiilor de cinci ani, Noah le explică:

— Mie nu mi se pare că face fâs, dar i-am mulţumit oricum lui Roxie, tăticule.

Coborî glasul până la şoaptă, ca şi cum ar fi încercat să menajeze sentimentele lui Roxie:

— Dar cred că avem nevoie de unul mai mare.

— Se numeşte *vâsc*, nu „fâsc”, îl corectă Taylor, stăpânindu-şi zâmbetul. Putem lua un buchet mai mare, dar eşti sigur că-l vrei? Fiindcă, dacă te prinde o fată sub vâsc, s-ar putea să te *sărute!*

Râzând de expresia îngrozită a lui Noah, Drew îi confirmă temerile:

— Aşa este, amice. E o tradiţie.

Când Noah îi privi fără nicio expresie, Taylor adăugă:

— O tradiţie este un fel de regulă care se transmite sute şi sute de ani.

Drew se apropie de fiul lui şi-l avertiză:

— Dacă te-a prins sub vâsc, s-a zis cu tine! Trebuie să stai acolo şi să primeşti sărutul ca un bărbat.

— Adică e o regulă adevărată? întrebă Noah, din nou înspăimântat. Acuma trebuie s-o laşi pe Taylor să te sărute?

— Să mă sărute?

Drew ridică privirea spre planta de deasupra lui. Într-adevăr, ajunsese să stea exact dedesubt. Era o simplă coincidenţă, dar se hotărî să nu lase să-i scape norocul. Se prefăcu că ofta, resemnat.

— Cred că aşa e, amice. O tradiţie nu trebuie să fie încălcată niciodată. Trebuie s-o las să mă sărute.

— Nu pot să mă uit.

Noah îşi acoperi ochii cu mâinile, răsfirându-şi cu grijă degetele, ca să poată privi printre ele.

Surprinsă, Taylor rămase cu gura căscată. *Să-l sărute pe Drew*? îi venea să-i şteargă zâmbetul afectat de pe faţă, nu să-l sărute. Secundele treceau, iar Drew o ţintuia cu privirea, provocând-o să-l sărute. Noah se uita cu neruşinare printre degete, aşteptând să vadă transpunerea tradiţiei în practică. Taylor nu numai că avea spectatori, dar trebuia să facă sărutul să pară natural şi firesc, nu încărcat cu electricitatea care vibra între ei. „Sărută-l şi termină odată”, îşi spuse ea – dar nu se clinti.

Într-un târziu, zgomotul cuptorului care se încingea risipi tensiunea. Cu iuţeala fulgerului, Taylor se înălţă pe vârfuri şi-l pupă pe Drew scurt pe obraz.

— Gata! S-a făcut.

Noah păru la fel de uşurat ca ea, şi amândoi răsuflară prelung în acelaşi timp. În timp ce se îndepărta, băiatul bombăni în sinea lui:

— Să vezi când am să-i zic lui Roxie. Nu cred că ştia de chestia asta.

Când Noah nu-i mai putu auzi, Taylor se întoarse spre Drew şi-l împunse în piept cu degetul, împingându-l înapoi spre sufragerie.

— Să nu mai faci figuri de-astea.

— Ce figuri?

— Şmecherii ca să te sărut. Nu mă interesează iubirile de vacanţă. Credeam că am spus clar. Dacă nu, vreau să fie clar de-acum încolo.

— Tu ai spus povestea cu vâscul, nu eu.

Drew ridică privirea spre ramura de vâsc agăţată deasupra capului său, apoi reveni cu ochii spre ea.

— Din câte-mi amintesc, regula vâscului se aplică în ambele sensuri, Şoricelule. Noah a plecat, iar acum e rândul meu.

Instinctul o îndemnă să se retragă, să se ferească de sărutul lui, dar o amintire

dulce-amăruie o ţintui locului. Se mai sărutase odată cu Drew, după înmormântarea mamei ei. Atunci se simţise atât de singură, atât de temătoare să nu descopere nimeni că se prefăcea doar că era tare. Îşi amintea cum o privise Drew toată după-amiaza, după funeralii, ca şi cum ar fi putut să-i citească în suflet şi să înţeleagă. Închise ochii, refuzând realitatea amintirii care o copleşea.

* * *

Singură, în bucătărie, încerca disperată să-şi aducă aminte cum se face cafeaua, dar teama care o paralizase toată ziua făcea ca această activitate simplă să devină imposibilă. Nu se putea gândi decât la promisiunile pe care i le făcuse mamei sale şi la încrederea acesteia în ea. O încredere prea mare. Lacrimile stăpânite cu greu îi împăienjeneau vederea, când îl simţi pe Drew în spatele ei.

— Vino aici.

Drew îi luă din mâini filtrul de cafea şi o cuprinse în braţe, rezemându-i capul pe umărul lui.

— Cu mine nu trebuie să te prefaci. E-n regulă.

Lacrimile îi curgeau în tăcere pe faţă, când ridică privirea spre el.

— Tocmai asta e. Nu înţelegi. Niciodată n-o să mai fie totul în regulă.

Şi atunci Drew o sărută, scurt, liniştitor, dar Taylor ar fi vrut mai mult. Dorea ca fierbinţeala sărutului lui să-i alunge înfrigurarea din inimă. Aşa că deschise gura sub a lui Drew. Niciodată în viaţa ei nu mai cunoscuse o emoţie atât de primordială. Era aproape insuportabilă, dar nu-i păsa. Frica se topea. Îşi simţea toate părţile făpturii ei vii şi în deplină siguranţă.

Apoi sărutul luă sfârşit, Drew se scuză, şi nimic nu mai fu la fel ca înainte.

* * *

— De data asta, n-am să mă mai scuz, o preveni încet Drew, când ochii lui Taylor se deschiseră brusc.

Şi prin mintea lui se derulase aceeaşi amintire – singurul lor sărut, care începuse ca o consolare şi se transformase în ceva complet neaşteptat.

— Ar trebui să ştii un lucru, înainte de a te săruta, Taylor. Am încetat să mă mai prefac că Noah e singurul motiv pentru care te-am căutat.

Capitolul 5

— Nu te cred.

Era o şoaptă, pe un ton defensiv. Nu prea convingătoare, îşi spuse Drew.

— Poate-ai să mă crezi când am să te sărut. Şi-am să te sărut, Taylor iubito. Cu un dram de noroc, sărutul dăruit unei femei frumoase sub vâsc va deveni prima tradiţie de sărbători a noii familii Haywood.

— Fii atent ce-ţi doreşti, că s-ar putea să ţi se împlinească, îl preveni Taylor.

— Mi s-a mai împlinit o dată, replică el, rezemându-şi mâinile de o parte şi de alta a uşii.

— Atunci, de ce…

Taylor închise gura, stăpânindu-şi cuvintele care ar fi dat-o de gol.

— Pentru că aveai şaisprezece ani.

Drew se plecă spre ea, până când pieptul lui aproape că-i atinse sânii – dar nu tocmai. Taylor ar fi putut să se retragă, însă n-o făcu. Limba îi atinse colţul gurii, în timp ce Drew continua netulburat:

— Ce era să fac? Să profit de starea ta confuză? Eram mai mare. Prea mare pentru tine.

Îşi coborî capul, începând să şi-l încline, impunându-i să înţeleagă:

— Destul de mare ca să ştiu că responsabilitatea mea era să te apăr, nu să te rănesc şi mai rău, luând de la tine ceea ce-mi doream când ţi-era frică să rămâi singură.

Câmpul vizual al lui Taylor se îngustă, cuprinzând numai chipul lui, intensitatea din ochii lui, încordarea fermă a fălcilor, în timp ce mărturisea nişte sentimente de vinovăţie despre a căror existenţă ea nu ştiuse niciodată. Schimbarea de

perspectivă avu un efect ciudat asupra inimii ei. O durere veche se risipi, iar în locul ei apăru compasiunea pentru Drew, care în ziua aceea trebuise să aleagă pentru amândoi. Taylor ştia totul despre alegerile vinovate.

— Nu mi-am dat seama, şopti ea, cercetându-i ochii în căutarea făgăduielii pe care o zărise acolo înainte – promisiunea magiei.

Şi o găsi. Ezitant îi puse o mână pe coaste şi-şi desfăcu palma.

Drew se întrebă dacă voia să-l respingă, până când degetele ei se încovoiară, apucându-i plovărul. Era singurul semn de care avea nevoie.

— Nu mai ai şaisprezece ani, iar de data asta…

Buzele lui le atinseră pe ale ei, scurt, aspru.

— …am să termin ceea ce-am început. Deschide gura, Taylor.

Instinctul se supuse cu o secundă înainte ca raţiunea să obiecteze, şi fu prea târziu pentru ca Taylor să se mai retragă. Gura lui Drew se lăsă peste a ei – şi fu pierdută. Nu mai era nimic consolator în sărutul acela, doar dorinţă – trecută, prezentă, a ei, a lui… Taylor îşi agăţă mâinile de puloverul lui, nrocându-se de combinaţia ciudată de senzaţii aspre şi moi, senzaţii care reflectau atingerea limbii lui pe a ei. Se simţea vie şi în deplină siguranţă. Şi se lăsă în voia acelor sentimente.

Drew îi simţi abandonul, o simţi înmuindu-se, şi auzi un sunet slab care părea să fie un oftat. Sărutând-o, avea senzaţia că intra undeva înăuntru, din frig. Taylor îi încălzea sufletul şi-i aţâţa focul din abdomen. Voia mai mult, dar era legat de aceeaşi încredere pe care ea i-o acordase cu ani în urmă. Nu putea să abuzeze de darul ei, luând mai mult decât un sărut.

Când contururile rotunjite ale truplui ei se lipiră intim de al lui, mâna lui Drew se strânse şi mai tare pe uşă, pentru a nu coborî să-i urmeze curbele blânde. Fiecare secundă era o oscilaţie între paradis şi infern. Voia să-şi coboare mâinile în lungul spatelui ei şi să-i cuprindă crupa, ştiind că avea s-o simtă moale şi rotundă, parcă făcută anume pentru atingerea lui.

Încet, strânsoarea mâinii pe marginea uşii slăbi. Drew era la câteva secunde distanţă de a-şi încălca promisiunea făcută faţă de el însuşi, când auzi paşi pe culoarul de la etaj. Probabil că Taylor îi auzise şi ea, pentru că mâinile îi încremeniră

dintr-odată pe coastele lui, cu o secundă înainte de a întrerupe sărutul, cu un pas grăbit înapoi. În ciuda faptului că îl sărutase cu tot atâta patimă, ochii îi erau îngrijoraţi, nesiguri. Pe toată faţa i se citea: „Am făcut o greşeală”.

Respirând resemnat, Drew înjură în sinea lui.

Taylor închise ochii, încercând să se dezmeticească. Drew n-o atinsese nici cu o mână, dar pulsul ei alerga la galop. În aer nu mai era destul aer, iar ea îşi simţea mâinile goale. O parte din ea, care nu se mai făcuse auzită ani de zile, se simţea frustrată. De ce trebuia Drew să-i tulbure toate locurile acelea tainice? De ce nu putea să fie un administrator adjunct de Wal-Mart drăguţ pi necăsătorit, a cărui familie locuia în Alaska?

— Ţi-e chiar atât de greu să se uiţi la mine? întrebă Drew încet, risipindu-i gândurile şi amintindu-i că ochii îi erau încă închişi.

Când Taylor nu-i răspunse, oftă exasperat.

— A fost o întrebre simplă, Taylor. Nu aştept decât un răspuns la fel de simplu.

Dar răspunsul nu era simplu deloc. Cuvintele se amestecau cu emoţii pe care Taylor sperase să le evite. Cum i-ar fi putut spune că n-avea niciun răspuns de dat, fiindcă atunci când el o privea îi era imposibil să mai gândească? Cum i-ar fi putut spune: „Îmi pare rău, dar un bărbat ca tine îşi doreşte copii, iar asta te pune într-o lumină negativă”?

Fu scutită de nevoia de a-i răspunde, pentru că Noah junse la baza scării şi-şi strigă tatăl.

— Trebuie să-mi pun cizmele roşii de cauciuc? întrebă el cu un glas monoton.

— Cred că da. Acolo unde ne ducem va fi noroi şi apă pe jos, răspunse Drew fără să întoarcă privirea.

Ştia că nu era nevoie. Fiul lui nu-l contrazicea niciodată, dar paşii săi răsunară mult mai grei când urcă din nou scara. Cu o lună în urmă, n-ar fi fost aşa.

Când sunetul se pierdu, Drew spuse:

— Mai avem cinci minute, poate, până se încalţă.

Întinse mâinile, cu gestul unui luptător de stradă care-şi provoacă adversarul.

— Zi, Taylor. Hai, să terminăm odată.

— Cu ce să terminăm?

Drew îşi stăpâni nervii, răsucindu-se în loc şi făcând câţiva paşi pe marginea covorului oriental de sub masa din sufragerie.

— Nu te ţine de jocuri cu mine, Şoricelule. Pe mine n-ai putut să mă păcăleşti niciodată. Ştim amândoi că acum cauţi cel mai potrivit mod de a-mi spune că sărutarea a fosdt o greşeală.

— A fost.

De acest lucru, era absolut sigură.

— Să nu mai faci niciodată asta.

— De ce? Mie mi-a plăcut. Şi corectează-mă dacă greşesc…

Făcu o pauză, chiopurile ezitând, dar zâmbetul îi era complice, încrezător.

— Sunt destul de sigur că şi ţie ţi-a plăcut.

— Nu asta contează, se răsti ea.

— Ba tocmai asta contează, Taylor. Ţi-a plăcut.

— Ei bine, eu n-am vrut să-mi placă!

— Atunci, spune-mi de ce!

Fiecare cuvânt era repezit ca un ordin.

— Din cauza mea, personal, sau a bărbaţilor în general?

— Ce importanţă are? întrebă Taylor, ridicându-şi mânecile.

— Te frăsuieşti, Şoricelule. Cred că eu sunt cauza.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Taylor îşi încrucişă braţele peste mijloc. Observă că Drew părea lezat.

— Nu e nimic personal.

— Nimic *personal?* pufni el, arătând şi mai ofensat.

— În niciun caz.

Spuse prima minciună plauzibilă care-i trecu prin minte:

— Munca mea mă solicită destul de mult, ceea ce înseamnă că nu prea am timp pentru o viaţă personală, aşa că în Little Rock n-am prea multe întâlniri. Ştii cum e când încerci să întreţii o relaţie prin telefon.

— Nu, nu ştiu. Tu ştii cumva?

Taylor deschise gura să răspundă, dar nu ieşi niciun sunet.

— N-aş crede. Deci, cred că va trebui să-mi arăţi cât de inventivă poate fi o fată cu un telefon.

— Nu! Vreau să zic, nu va fi necesar…

Ezitând, Taylor renunţă să-i mai explice, pentru că oricum nu avea idee despre ce vorbea, nici cum putea să iasă din fundătura unde se vârâse.

Drew începea să se simtă mai bine, acum când îi depistase ezitarea. Putea învinge teama de relaţiile la mare distanţă.

— Ai încredere-n mine, Taylor. Tu, eu şi un telefon – ar putea să meargă. Mai ai telefonul ăla Princess roz în dormitor? Cel pe care ţi l-a făcut cadou tatăl tău când ai împlinit şaisprezece ani?

— Nu, minţi ea.

— Mincinoaso, râse Drew, pornind spre biroul lui. Pariez că, dacă mă uit în cartea de telefon, voi descoperi că tatăl tău n-a scos din funcţiune postul ăla suplimentar, pentru copii. Cel de care erai atât de mândră. Care suna la tine în dormitor.

— Bine, bine!

Mărturisirea ei îi făcu să se oprească în mijlocul livingului.

— Telefonul e la locul lui. Despre post nu ştiu nimic.

— Nicio grijă. Misterul ăsta se poate rezolva uşor, căutând în cartea de telefon.

Aproape cu teamă, Taylor întrebă:

— Şi dacă postul mai există?

— Atunci, aşteaptă-te să te sun.

— Nu joci cinstit, Căpiţă.

— Niciodată n-am să joc cinstit. Şi cu atât mai puţin când lupt pentru ceva ce-mi doresc.

Înainte ca Taylor să-i poată răspunde că lupta pentru o cauză dinainte pierdută, Noah coborî scara, oprindu-se la baza ei, în aşteptare.

— Eu sunt gata.

— Şi eu, amice. Şi eu, răspunse Drew, zâmbindu-i lui Taylor.

* * *

Lotul Micilor Cercetaşi era pe un loc viran unde fusese o benzinărie, până când proprietarul călcase pe bec cu neplata impozitelor. În urma falimentului, benzinăria fusese demolată, iar rezervoarele, dezgropate. Parcela din colţ era acum locul unde Micii Cercetaşi îşi câştigau anual o bună parte din fonduri, profiturile servind la trimiterea multor băieţi în tabără. În colţ stătea o firmă de tip sandviş, înzorzonată cu cuvintele: ALEEA POMILOR DE CRĂCIUN ŞI TRUPA 487.

Drew opri maşina la bordură şi deschise portiera.

— Gata, trupă, am ajuns.

Ca la un semnal, toţi trei îşi descheiară centurile de siguranţă. Noah se întoarse spre fereastră şi privi afară.

— N-au prea mulţi.

— E-n regulă, spuse Taylor, deschizând portiera şi coborând. Pe al nostru îl au.

Încremeni. *Al nostru*? spusese *pe al nostru îl au?* Nu-i venea să creadă. Cum putuse spune aşa ceva? Cuvântul „nostru” însemna că făcea parte şi ea din familie. Ar fi vrut să şi-l retragă, dar asta era imposibil. N-ar fi făcut decât să-şi scoată în evidenţă adevăratul motiv pentru care avea obiecţii faţă de Drew, declanşând o nouă rundă de întrebări.

— Care-i al nostru? întrebă Noah, în timp ce cobora, încercând să-şi potrivească pasul după al tatălui său. Şi tu de ce nu trebuie să porţi cizme?

— Fiindcă cu un nimeresc intenţionat-întâmplător prin toate băltoacele din cartier. Iar pomul nostru e cel pe care-l va alege Taylor.

Noah îşi lăsă tatăl s-o ia înainte, aşteptând-o pe Taylor.

— Pot să te ajut?

— Să mă ajuţi? Eu am venit aici ca să te ajut pe tine. Dau sfaturi, îmi spun părerile… iar tu alegi bradul.

— Singur?

Noah îi făcu semn să se aplece spre el.

— Şi dacă nu aleg bine?

— Imposibil.

Cu o mână pe umărul lui, Taylor îl conduse pe lângă Cercetaşi, cărora le zâmbi, cu un salut din cap.

— Pomul pe care-l căutăm noi e perfect. Ai să-l recunoşti când ai să-l vezi.

— Cum?

— Arată exact aşa cum vrei tu să arate pomul tău de Crăciun. Unor oameni le plac mai rari, altora mai stufoşi. Alţii vor ca bradul să aibă o formă triunghiulară perfectă, iar unii preferă să aibă un brad cu caracter – de pildă, cu trunchiul strâmb, sau cu două vârfuri.

— Ţie care-ţi plac?

Taylor chicoti.

— Eu mă dau în vânt după caracter! Mereu iau acasă bradul pe care nu pare să-l dorească nimeni.

— Şi totuşi îl iubeşti ca pe un pom bun? Ca şi cum ar fi cel mai bun pom din lume?

Întrebarea neaşteptată a lui Noah o făcu pe Taylor să se oprească brusc. Nu ştiu cum să-i răspundă, până când îşi dădu seama că băiatul nu se interesa de copaci, ci de sine însuşi. Pe ocolite, întreba dacă băieţeii nedoriţi puteau fi iubiţi din nou. În acel moment, dacă ar fi putut-o strânge de gât pe Anna, Taylor ar fi sugrumat-o cu cea mai mare plăcere. Înţelegea furia controlată din glasul lui Drew când vorbea despre fosta lui soţie.

Noah o privea tăcut, aşteptând. Uşor, Taylor îi atinse cu vârful degetului nasul rece şi înroşit.

— Întotdeauna îl iubesc ca şi cum ar fi cel mai bun pom din lume. Fiindcă e pomul meu şi al nimănui altcuiva.

Noah o răsplăti cu un zâmbet, lucru foarte rar din partea lui, la care Taylor îi răspunse asemenea.

— Desigur, îl preveni ea, povestea asta cu bradul nu se mărgineşte numai la

felul cum arată. Dacă e cel potrivit pentru noi, va avea trunchiul lipicios şi, când îţi treci mâinile peste crengi, acele n-au să-i cadă. Sau, oricum, nu-i vor cădea prea multe. Tatăl tău poate chiar să lovească în trunchi, ca să se asigure că nu-i cad acele.

— Şi o să fie mai înalt decât tăticul, adăugă cu convingere Noah. Ştii, el e foarte înalt. Aşa cum trebuie să fie un tătic.

Lui Taylor îi fu greu să-l contrazică, privind înainte spre bărbatul care căuta printre brazi. Da într-adevăr. Drew arăta exact aşa cum trebuia să arate orice tată – înalt, implicat, preocupat, iubitor, devotat. Din păcate, mai era şi lat în umeri, concentrat, încrezător şi pur şi simplu dezirabil. Toate calităţile care-l făceau să fie periculos pentru ea.

Ca şi cum ar fi avut un radar, Drew întoarse capul spre ea, privirea lui făcând să dispară oxigenul din aer. Un zâmbet i se aşternu încet pe faţă, când observă că Noah o ţinea de mână. Privirea îi deveni aprobatoare.

— Cred că am găsit ceea ce căutam.

Taylor fu cât pe ce să se împiedice. Drew nu se uitase la pom. Se uitase la ea – cu acelaşi zâmbet discret şi senzual care anunţa necazuri. Iar Taylor ştia să recunoască necazurile când le vedea. Acum, necazul stătea lângă un pin Douglas, arătând satisfăcut şi sexy. Începea să deteste momentele când Drew avea acest efect asupra ei.

Trăgând-o după el, Noah se grăbi să inspecteze pomul, dar după numai câteva secunde clătină din cap.

— Ce nu-ţi convine la el, amice?

— Taylor spune că acele nu trebuie să cadă aşa, arătă băiatrul spre stratul de ace de sub pin.

— Bine. Dar de ăsta ce zici? întrebă Drew, indicând un brad scoţian.

— Nu-i destul de mare, răspunseră Taylor şi Noah într-un glas.

— Nu-i destul de mare? repetă deznădăjduit Drew.

În timp ce Noah pornea înainte, o ţinu pe Taylor în loc, cu o mână pe braţ.

— Ia stai o clipă. Cum rămâne cu toate sfaturile practice pe care mi le-ai dat? „Cumpără un brad mic, pentru el diferenţa nu contează. Noah e mic, aşa că orice pom

o să i se pară mare. Nu va trebui să cumperi atât de multe ornamente". Îţi spune ceva?

— Asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte de a şti că jalonul lui personal pentru înălţime e propriul său tătic. Pomul trebuie să fie mai înalt decât tine.

La auzul acestei declaraţii rostite pe tonul cel mai firesc, lui Drew i se tăie respiraţia. Faptul de a fi un jalon îi prilejuia o experienţă nouă – o experienţă miraculoasă şi înspăimântătoare. În asemenea momente, îşi amintea mereu de responsabilitatea faţă de fiul lui – datoria de a-i sta alături, înalt şi sigur, gata să alunge orice bau-bau care pândea prin colţurile întunecoase. Mai presus de orice, dorea să nu-şi dezamăgească fiul niciodată.

— Bine, răspunse el, dregându-şi glasul. Deci, Noah vrea un monstru dendrologic. Pot trăi cu asta, dar răspunde-mi la o întrebare. Mi-ai spus că nu cumpăr ditamai grămada de podoabe anul ăsta, să aştept şi să iau în fiecare an câteva noi, ca să însemne ceva. Atunci, ce vom folosi ca să decorăm pomul ăsta cât un zgârie-nori pe care şi-l doreşte Noah?

— Cât mai mulţi omuleţi de turtă-dulce şi ghirlande de beteală.

— Aha…

Drew îi eliberă braţul, pornind după Noah.

— Deştept plan.

— La fel mă gândeam şi eu. În fiecare an, pui mai puţini oameni de turtă-dulce şi mai multe podoabe.

Două ce inspectă solemn peste două treimi din toţi brazii, Noah se hotărî, spre deplina aprobare a lui Taylor. După părerea amândorura, acela era *pomul*. Ezitând să obiecteze în faţa entuziasmului lor, Drew privi spre copac şi înghiţi în sec. Nu-şi putea imagina cum putea un om în toate minţile să-şi dorească pomul acela. Era verde şi mirosea, într-adevăr, a răşină. Dar orice asemănare se oprea aici.

Bradul albastru, de proporţii bizare era înalt de peste doi metri. În capăt i se înălţau două vârfuri, dintre care unul puţin descentrat. Trunchiul strâmb şi o creangă frântă contribuiau la impresia că acel copac cunoscuse un trecut frământat. Singura

speranţă a lui Drew era aceea ca pomul să nu treacă diversele „probe”.

Îl apucă de trunchi, din apropiere mijlocului, şi-l zgâlţâi o dată zdravăn, sperând să declanşeze o ploaie de ace. Dar n-avea el norocul ăsta. Taylor aruncă o ultimă privire pomului şi conchise că cele două locuri mai golaşe nu aveau nicio importanţă, pentru că urmau să stea întoarse spre perete. Noah îşi puse mâna pe trunchi şi îl declară destul de lipicios. Rugându-se pentru o ultimă minune, Drew îl mai zgudui o ultimă dată. Nu căzu niciun ac.

Observându-i gestul şi expresia încruntată, lui Taylor aproape că i se făcu milă de el – apoi îşi aminti că el i-o ceruse. Aşa că râse, spunând:

— Bun venit la Crăciunul marca Taylor Bishop. Acum, mai avem nevoie doar de câteva lucruri strict necesare.

* * *

Când ajunseră acasă, Drew îşi formase o concepţie cu totul nouă asupra a ceea ce însemna „strict necesar” – un suport de pom, beculeţe, fir de nylon rezistent, clei o cutie cu fulgi de săpun pentru prepararea zăpezii artificiale folosite la decoratul ferestrelor, beţigaşe de scorţişoară, spray cu vopsea aurie, sclipici, o pungă de nasturi mari, zahăr brun, melasă, făină, o pensulă lată de-un deget, sârmă extrem de subţire şi câţiva kilometri de panglică sărbătorească. Iar acestea erau numai o mică parte dintre articolele pe care Taylor le considera „strict necesare”.

După ce Jeep-ul se opri pe aleea casei, Drew şi Noah o priviră pe Taylor.

— Şi acum?

— Mai întâi, ducem toate astea înăunteu şi comandăm pizza, răspunse ea.

— Pizza?

— N-am mai pus nimic în gură de la micul dejun. Măcar poţi să-mi dai ceva de mâncare.

— Şi în timp ce aşteptăm pizza?

— Noah şi cu mine descărcăm Jeep-ul.

Taylor întinse mâna după cheile casei.

— Sarcina ta e să vezi cum punem pomul în suport.

— Cât de greu poate fi aşa ceva? replică Drew.

Taylor coborî şi îl ajută pe Noah s-o urmeze, înainte de a răspunde:

— Tehnic vorbind, nu să pui pomul în suport e problema. Toată şmecheria e să-l faci să *stea în picioare*, adăugă ea, cu severitate glumeaţă. Pomii cu caracter tind să reziste metodelor convenţionale de expunere.

— Un pom cu caracter? Asta-i o descriere blândă şi politicoasă a bradului nostru, chicoti Drew, apoi redeveni serios. Doar nu crezi că pot să fac chestia asta!

— Bingo. Hai, Noah, să ducem toate astea în casă până nu ne atacă din nou viforniţa.

* * *

Taylor se aşeză comod pe canapeaua crem, înăbuşindu-şi un chicotit, în timp ce asista la un familiar ritual de trecere – cel în care tatăl îi spune fiului totul despre cum se leagă pomul de perete cu nylon de undiţă. Noah arăta ca un acordeon strâns, stând ghemuit pe podea, cu genunchii adunaţi la piept, cuprinşi între braţe. Bradul neîmpodobit din faţa lui, care de câteva clipe se răsturnase cu un zgomot apreciabil şi o furie îndreptăţită, îi absorbea complet atenţia.

După prăbuşire, Noah bătuse uşurel pomul cu palma, spunându-i să nu-şi facă griji. În acel moment, Drew aruncase o privire iritată spre Taylor şi-i ceruse firul de pescuit, aflat întâmplător tocmai în mâna ei. Taylor i-l oferise fără să sugereze, măcar, expresia „ţi-am spus eu”. Apoi se retrăsese pe canapea, stăpânindu-şi amuzamentul.

În timp ce-i observa pe amândoi, ghemuiţi unul lângă altul – un cap şaten şi unul blond – o cuprinse o mulţumire neşteptată, un sentiment de confort cald şi seducător. *Atenţie,* se preveni ea. *Nu te lăsa pradă romantismelor. Senzaţia asta caldă şi pufoasă e una dintre şmecheriile profesionale ale Maicii Natura ca să împerecheze oamenii şi să reproducă specia.*

— Gata… spuse Drew şi, încet, îşi desprinse mâna de trunchiul bradului.

Îşi mai ţinu mâna în apropiere câteva secunde, gata să prindă tulpina dacă pomul începea să se încline din nou. Nu se înclină. Făcând un pas înapoi, Drew îşi admiră opera. Legat de perete, cu locurile golaşe ascunse, bradul arăta chiar bine – aproape ireproşabil.

— Ţi-am spus eu.

Taylor se ridică de pe canapea şi li se alătură, privind toţi trei pomul de sub arcada dinspre antreu.

— Cu câteva beculeţe şi decoraţiuni, va fi un brad perfect.

— Perfect, repetă Noah şi căscă, stricând tot efectul.

— Dar nu în seara asta, decretă tatăl lui. E ora de culcare. Şi trebuie s-o ducem pe Taylor acasă.

— Nu trebuie să mă duceţi acasă!

Din cine ştie ce motiv, Taylor nu voia ca Drew s-o conducă până la uşă şi să-i ureze noapte bună.

— Pot veni să mă ia Mikey sau Jason. Voi da un telefon acasă, după ce Noah îmi arată camera lui.

— De ce vrei să-mi vezi camera?

Întrebarea lui Noah nu exprima nemulţumire, ci curiozitatea tipică a unui copil de cinci ani.

— Fiindcă m-am gândit că poate vrei s-o împodobeşti şi pe ea.

— Cum o să facem asta?

— Nu pot şti până n-o văd, ca să-i spun tăticului tău ce avem de făcut.

— Aha.

Noah o luă de mână şi o trase spre scară.

— Pe-aici.

— Okay. Drew pune apă în suportul bradului, până nu uităm! mai ordonă Taylor peste umăr.

— Da, să trăiţi. Am să sun şi la tine acasă. Pe urmă, vin sus să te salvez.

— De ce aş avea nevoie să mă salvezi? se interesă Taylor.

— Fiindcă Noah e o sursă inepuizabilă de întrebări.

Râzând, Taylor păşi pe palier.

— Pot face faţă întrebărilor, Căpiţă.

— Totuşi, voi veni să te salvez.

Camera lui Noah era veselă şi colorată ca o reclamă din *„Parents Magazine”*. Din păcate, Taylor subscria la teoria că o cameră curată e semn de tulburări mintale. Ştia din experienţă că odăile băieţilor erau curăţite şi aranjate numai după producerea de leziuni fizice sau dacă băiatul respectiv încerca să compensese faptul că spărsese o fereastră. Drew nu părea genul care să-şi ameninţe fiul, şi nici Noah nu arăta ca genul de copil care să fi spart vreodată ceva.

— Asta-i camera mea, spuse el, săltându-şi blugii. Azi-dimineaţă am făcut curat. Roxie a zis: „Când mai e aşa puţin până vine Santa Claus, trebuie să fii foarte atent”.

— Are dreptate.

Cum putuse uita minunile pe care le făcea Santa în luna decembrie? Taylor îşi ascunse zâmbetul, întorcându-se să inspecteze camera, cu gândul la posibilităţile de a o decora.

— Cred că ar trebui să punem zăpadă artificială pe gemuri şi să-ţi împachetăm uşa ca un cadou, cu o fundă mare şi interesntă.

— Poate fi un pachet strălucitor, ca argintul sau aurul? Îmi plac culorile astea.

— Atunci, va fi argintie cu auriu. Dacă vrei, le putem pune funde de Crăciun şi animalelor tale de pluş.

Noah clătină din cap.

— Hmm, nu te încână ideea?

— N-am niciun animal de pluş.

Surprinsă, Taylor se uită din nou prin cameră. Văzu cărţi, mingi, blocuri de Lego, personaje aventuroase şi maşini, dar niciun animal de pluş nicăieri, nici măcar pe pat.

— N-ai niciun ursuleţ, sau un iepuraş sau… sau ceva? Orice?

De pe chipul lui Noah o priviră doi ochi mari şi cenuşii, ca de bufniţă. Clătină din cap.

— Nnţ.

— Nu face nimic, îl asigură ea. O să ne gândim la altceva de decorat.

Îşi frecă mâinile, ca şi cum prin minte i-ar fi trecut tot felul de idei interesante. Mai adăugă încă un articol pe lista de cumpărături: fiecare copil merita un ursuleţ care să-l iubească necondiţionat, care să-l asculte când nimeni nu-l asculta şi care să nu se teamă niciodată de întuneric sau de monştrii din debara şi de sub pat.

Noah se urcă pe pat şi începu să-şi desfacă şireturile pantofilor, spunând:

— Ştiu că a trebuit să te ţinem la noi toată ziua, şi am stat până după ora de culcare, dar dacă pregătirile de Crăciun tot nu-s gata, crezi că mămica ta o să te lase să vii mâine dimineaţă cât mai devreme? Pot să mă scol foarte repede, dacă mă trezeşte cineva.

Era o întrebare atât de nevinovată, dar care îi pecetlui soarta cu aceeaşi tărie ca pantofii lui Noah căzând pe podeaua de esenţă tare. Oare mama ei ar fi lăsat-o să vină devreme? Mama ei ar fi insistat: *Promite-mi, Taylor Marie. N-ai să uiţi ce-i face fericiţi. Mărunţişurile. Lucrurile la care te-ai aştepta cel mai puţin. Ca de pildă, să spui „da” uneori când ar trebui să spui „nu”.*

Îngenunchind în faţa lui şi ajutându-l să-şi scoată şosetele, Taylor îi mărturisi:

— Mama mea a murit demult, dar ştiu sigur că ar fi vrut ca mâine să vin cât mai devreme. Poate reuşim să facem îngeraşi de zăpadă, dacă ninge mult. Sau, şi mai bine, putem face frişcă de zăpadă.

— Cum?

— Ce cum? Cum să facem îngeraşii de zăpadă? Sau cum să facem frişca?

— Nu. Cum ştii că mămica ta vrea să vii mâine dimineţă foarte devreme?

Un moment, Taylor nu-şi găsi cuvintele. În cele din urmă, îi spuse ce simţea în inima ei, ştiind că pentru un copil era absolut firesc:

— Ştiu pentru că stelele strălucesc, iar ea iubea băieţeii fericiţi mai mult decât orice pe lume.

— A fost o mămică bună?

— Cea mai bună.

— Când s-a dus, ai vrut să se mai întoarcă?

— Mai mult decât orice.

Noah stătu câteva secunde pe gânduri, privindu-şi degetele de la picioare. Apoi, încet, se întrebă:

— E-n regulă când nu vrei să nu se mai întoarcă?

— Să nu se mai întoarcă…?

Taylor se temea să întrebe, nici măcar nu voia să ştie, dar trebuia să fie sigură.

— Mamele care pleacă.

Voce băiatului era nespus de mică şi de nesigură, când repetă întrebarea:

— E-n regulă când nu vrei să nu se mai întoarcă?

Doamne Sfinte, se bucură că mama lui a plecat şi-i e ruşine, se teme că sentimentul ăsta ar fi rău, sau permanent. Era o povară prea grea pentru un copil, şi o întrebare prea complexă ca să-i răspundă nepregătită.

Cu multă grijă, Taylor spuse:

— Cred că e-n regulă dacă-ţi place să fii cu tatăl tău şi vrei să stai aici.

Noah o privi drept în ochi, declarând:

— Tăticul e la fel ca mămica ta.

— Cum adică?

— Adică, cel mai bun.

Bătându-l pe genunchi, Taylor răspunse:

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— În legătură cu ce? se auzi glasul lui Drew, cu o secundă înainte ca acesta să intre în cameră.

Îngenuncheată, Taylor se întoarse spre uşă, în timp ce Noah răspundea:

— Amândoi credem că eşti cel mai bun.

— Cel mai bun *tătic*, clarifică Taylor, când Drew o privi cu o sprânceană înălţată; ridicându-se, schimbă prudent subiectul. Şi amândoi considerăm că ar fi bine ca mâine să începem cu noaptea-n cap.

— Putem? întrebă Noah, ridicându-se în picioare pe pat, într-o încercare de a fi la fel de înalt ca adulţii.

— Mi se pare o idee foarte bună, amice.

— Atunci, ne-am înţeles, conchise Taylor.

Şi începu să facă planuri, plină de importanţă:

— Am de făcut o mulţime de cumpărături, aşa că Noah poate veni cu mine. Mă gândeam să mergem dis-de-dimineaţă la „Dumbrava Fermecată" iar după-amiază o să coacem omuleţii de turtă-dulce şi vom decora casa. Tu ai putea să vii la prânz şi să pui becurile în jurul uşii din faţă şi pe plantele din jardiniere.

Drew continuă să dea din cap aprobator, fără a se osteni s-o contrazică. Arătând de parcă tocmai ar fi negociat pacea lumii, Taylor mai spuse:

— Pe urmă, mâine seară, nu ne va mai rămâne altceva de făcut decât să împodobim pomul.

— Cred că pot să mă descurc cu el.

De afară se auzi un claxon de maşină.

— Se pare că a venit Mikey. În regulă, amice, mâine te aşteaptă o zi mare. Găseşte-ţi pijamaua până o conduc eu pe Taylor la uşă, şi-am să mă-ntorc să-ţi sting lumina.

Dându-se jos de pe pat, Noah spuse:

— Nopte bună, Taylor. Nu trebuie să-ţi faci griji. Tăticul o să pună deşteptătorul devreme.

— Nu mă îndoiesc. Noapte bună, Noah. Ne vedem dimineaţă.

Drew o lăsă să iasă din cameră prima şi o urmă în jos pe scară fără să scoată o vorbă. În timp ce se apropiau de uşă, Taylor îşi împinse în sus mânecile, manifestându-şi nervozitatea. Nu fuseseră singuri nicio secundă. În tăcere, Drew îi luă canadina de pe balustradă şi i-o întinse.

Taylor luă haina cu mişcări ca de pisică îmblânzită doar pe jumătate – întinzându-se încet spre ea, pentru a apoi s-o smulgă brusc.

— Mulţumesc.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească. Îţi sunt foarte recunoscător, Taylor.

— N-a fost mare lucru, serios.

— N-am spus că îţi sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut, deşi e adevărat şi

acest lucru. Ceea ce-am vrut să-ţi spun a fost că-ţi sunt recunoscător pentru că ai o inimă caldă.

În timp ce vorbea, cu fiecare proproziţie rostită, se apropia tot mai mult de ea.

— Îţi sunt recunoscător pentru că eşti inteligentă. Şi pentru că eşti frumoasă.

Mai avea un milimetru până s-o sărute, când claxonul maşinii se auzi din nou, făcând-o să tresară. Taylor îşi strânse canadiana la piept.

— Acum… acum trebuie să mă duc. Dacă nu mai ai şi alte întrebări…

Fără să mai aştepte, Drew deschise uşa.

— Du-te. Când am nevoie de tine, o să te chem.

— Aşa să faci, încuviinţă Taylor şi se repezi pe uşă afară.

Numai mica exclamaţie pe care o auzi Drew când închise uşa îl asigură că Taylor înţelesese mesajul. Avea s-o caute, dar nu în legătură cu Crăciunul.

Drew fluieră tot drumul până în cabinet. Cartea de telefon nu era froasă. Dură doar o secundă până să găsească abonaţii cu numele Bishop, iar printre ei descoperi informaţia pe care o căuta. Familia Bishop avea două telefoane.

Capitolul 6

Un telefon Princess roz stătea în mijlocul păturii multicolore, cu model stelat, pe care Taylor o adăugase pe pat ca să-i ţină mai cald. Taylor se rezemă de tăblia patului, peste perne, privindu-l. Tensiunea era insuportabilă. Ştia că Drew urma s-o sune în seara aceea. Singura întrebare era: la ce oră?

În tot timpul drumului spre casă, nu se gândise decât la sugestiva lui promisiune de a-i telefona şi la felul cum o dusese cu preşul ca să accepte.

„Când am nevoie de tine, o să te chem”.

„Aşa să faci”.

Fusese atât de nerăbdătoare să ajungă în camera ei şi să pună mai încet soneria telefonului, încât abia dacă învrednicise cu o privire eforturile Marthei de a decora casă, observând doar că beculeţele de afară erau aprinse, lumânările erau puse aiurea în ferestre, iar Santa Claus era pe acoperiş, nu în curte. Absenţa laudelor nu părea s-o

deranjeze pe Martha. Dimpotrivă: în loc să încerce să-i smulgă complimente, cumnta ei începu s-o descoasă despre Drew. Simulând un căscat, Taylor fu scutită de conversaţie, dar şi condamnată la exil în camera ei, unde nu avea nimic altceva de făcut decât să se uite la telefon.

Când acesta sună, Taylor încă se mai întreba dacă să răspundă sau nu. La al cincilea apel, înjură încet, apucă receptorul şi-l ridică la ureche. Trebuia să fie cât mai directă. Asta era singura soluţie.

Trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Drew, avem de vorbit.

— Mulţumesc asemenea, replică el.

— Ascultă, ştiu de ce m-ai sunat. Îţi apreciez pozitiv eforturile… Sunt măgulită, crede-mă…

— Taylor… o întrerupse încet Drew.

— Dar în seara asta sunt obosită, continuă ea. N-am energie nici ca să port o conversaţie normală, necum una sexy.

— Taylor…

— Şi, ca să fiu absolut sinceră, nu sunt îmbrăcată provocator. Şi acum, dacă vrei să discutăm despre frigiderul ăsta pe care tatăl meu îl numeşte „casă”, îţi stau la dispoziţie. Am pe mine o cămaşă de noapte de flanelă cât toate zilele şi nişte şosete albe de lână…

Când Taylor făcu o pauză de respiraţie, Drew se repezi, cu glasul tremurând de râs stăpânit în locul dezamăgirii că avansurile lui erotice fuseseră refuzate.

— Taylor, nu voiam decât să ştiu la ce oră vii mâine. Ne-am înţeles că începem din zorii zilei, dar n-am stabilit ora.

Taylor se simţi de patru ori proastă. Îşi coborî receptorul pe piept şi se trânti înapoi pe perne, lovindu-şi capul de tăblia patului.

— Au! ţipă ea uşor.

Cu ochii închişi şi strângându-şi şaua nasului între două degete, duse receptorul din nou la ureche.

— Taylor? întrebă cu blândeţe Drew. Taylor? E totul în regulă?

— N-am nimic.

Îşi lăsă mâna să-i cadă în poală.

— La opt e bine?

— Mi se pare perfect.

— Eşti sigur? Nu-i prea târziu ca să ajungi la serviciu, sau ceva…? Aş putea să vin mai devreme.

— Nu, nu. Ora opt se potriveşte de minune şi cu toate planurile mele.

— În regulă, atunci ne vedem la opt.

— Am să te-aştept.

Glasul lui Drew era cald şi alunecos ca whiskey-ul, infiltrându-i-se în mușchi şi-n oase, înfierbântând-o pe dinăuntru ca un grog întărit cu rom.

— Noapte bună, Taylor. Vezi să-ţi fie cald.

— Noapte bună.

Cu multă atenţie, Taylor puse receptorul la loc în furcă. Mult mai târziu, o fură un somn tulburat de gânduri despre Drew şi felul cum o făcea să se simtă – nesigură, cu respiraţia tăiată – şi despre Noah, omuleţul care închidea în suflet atât de multe şi pe care dorea din toată inima să-l audă râzând.

Mai ave mult până dimineaţ – şi până să-şi regăsească liniştea.

* * *

— Tăticule, a venit! anunţă Noah, care aşteptase în holul de la intrare.

Îi deschise uşa, aşteptând-o să intre, apoi spuse:

— Sunt gata.

După ce-l măsură cu privirea, Taylor îl întrebă:

— Nu crezi că ai nevoie de nişte ghete, o haină şi, poate, o căciulă?

Băiatul coborî voce până la o şoaptă sonoră:

— Trebuie să-mi iau şi cizmele?

— Aşa se pare. Afară e destul de multă mocirlă. Eu pe-ale mele mi le-am luat.

— Atunci, cred că trebuie să mi le iau şi eu.

Taylor îi puse o mână pe umăr.

— Fruntea sus, Noah! Şi Santa poartă cizme.

— Ale lui nu-s roşii şi nici de cauciuc.

— Erau la fel, când era mic.

Mai vesel, Noah o întrebă:

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu de onoare! Şi-acum, unde e tăticul tău?

— În living. Merg să-mi iau cizmele.

Noah se întoarse şi lipăi în sus pe scări, în ciorapi.

Taylor vârî capul în living şi-l văzu pe Drew cu braţul întins comod pe spătarul canapelei de lângă şemineu. În loc de cămaşă apretată şi cravată, purta blugi şi un pulover voluminos, cu modele bleumarin şi crem. Avea cizme de cowboy şi stătea picior peste picior. Surprinsă se ţinuta lui lejeră, Taylor îl întrebă:

— N-ar trebui să te pregăteşti pentru serviciu?

— N-am program la bancă decât mai târziu, răspunse Drew cu un zâmbet fudul.

În timp ce Noah lua încă o sorbitură din ceaşca de cafea, Taylor îşi îngustă ochii. Începea să se îngrijoreze.

— Cât de târziu?

— În doi ianuarie.

Încă o dată, toate planurile ei erau date peste cap. Cu voce deprimată, repetă:

— Doi ianuarie…

— Vicepreşedintele se descurcă de o lună fără tata şi fără mine.

Fără să se grăbească, Drew îşi mută ceaşca dintr-o mână în alta. Apoi o puse pe masă şi se ridică.

— M-am gândit că se mai poate lipsi de mine încă două săptămâni, până-l înscriu pe Noah la grădiniţa de aici.

Încet, sensul cuvintelor lui pătrunse în creierul înceţoşat al lui Taylor. Drew era liber să-i însoţească! Ceea ce nu era bine deloc.

Împotriva oricărei speranţe şi fără să-i pese cât de nepoliticos suna, Taylor îl

întrebă:

— Cred că vei termina se instalat beculeţele până ne întoarcem noi, nu?

— Mă tem că nu.

Drew se distra copios. Se ridică de pe canapea, cu picioarele puţin depărtate şi degetele mari agăţate de buzunarele blugilor.

— A… te duci în oraş? întrebă Taylor, rugându-se să-şi fi făcut alte planuri.

— Aşa mă gândeam… recunoscu el, privind-o cu subînţeles.

— Cu noi, termină Taylor în locul lui, resemnată în faţa inevitabilului.

— Exact. Cu tine şi Noah. Noi trei. Împreună.

Noi trei. Taylor repetă expresia în minte, detestând-o, pentru că o ducea cu gândul la o familie. O mămică, un tătic şi Noah. Singurul scenariu pe care voise să-l evite în următoarele câteva zile, pentru că era vulnerabilă.

— Crăciunul ăsta înseamnă mult pentru noi, şopti încet Drew.

Nu se mai sătura s-o privească. Ochii lui căprui îi absorbeau fiecare detaliu, iritând-o şi captivând-o în acelşi timp.

— Noah abia a putut dormi azi-noapte, îi spuse el. S-a trezit în toiul nopţii ca să mă întrebe dacă-s sigur că deşteptătorul sună destul de tare. Şi pe urmă ştii ce-a spus?

Taylor clătină din cap, nu fiindcă habar n-avea, ci pentru că nu voia să ştie. În acel moment, tot ceea ce-l privea pe Drew era prea serios.

— A zis că vrea ca azi să fie cel mai bun copil din lume, fiindcă s-a gândit că dacă e foarte cuminte, ai să-l îmbrăţişezi. Şi se aşpteaptă să-i placă, pentru că eşti o femeie atât de drăguţă. Şi eşti moale. Şi miroşi aşa de frumos. Şi uneori chiar îl faci să i se încălzească inima.

Uşurel, îi depuse un sărut pe buze.

— Îţi sunt dator, Şoricelule.

Preţ de-un nebunesc moment, Taylor se întrebă cum s-ar fi simţit dacă era iubită atât de total pe cât era Drew capabil să iubească. O fracţiune de secundă, se întrebă dacă Drew o dorea atât de mult încât să-i ceară, să-i ia cu împrumut, să-i fure dragostea. În clipa următoare, nu se mai întrebă decât cât de mult o dorea pe ea ca

femeie.

* * *

Ochii lui Noah, privind spre intrarea la Dumbrava Fermecată, erau atât de mari, încât Drew avea impresia că nu peste mult urmau să-i înghită toată faţa. Doi brazi stăteau de-o parte şi de alta a arcadei care se deschidea lângă capătul unui zid lung. Crengile lor erau grele de zăpadă artificială scânteietoare. Deasupra intrării era prinsă o pancarată scrisă cu litere engleze medievale, iar pe lângă aleea şerpuitoare care ducea în expoziţie erau îngrămădite alte troiene de zăpadă artificială.

— Ce părere ai, amice? îl întrebă Drew pe Noah, înghiontindu-l înainte.

Fiul lui dădu din cap afirmativ, dar nu spuse nimic. Surprins de răspunsul lui mut, Drew dădu să-l întrebe din nou, dar Taylor îi puse o mână pe braţ.

— Stările de transă sunt foarte comune la copiii de cinci ani care văd arici tăietori de lemne.

Îi arătă spre trunchiul bradului din stânga, pe care un arici mecanic dar foarte realist încerca să-l taie cu un topor.

— Nu m-aş aştepta să converseze prea mult în următoarea jumătate de oră.

Dioramele dinăuntru erau spectaculoase, de la urşii polari care patinau pe gheaţă ca nişte profesionişti până la familia de iepuri despachetându-şi cadourile sub un pom de Crăciun împodobit cu cuiburi de păsări, conuri de brad şi fructe. Plăcerea lui Noah era molipsitoare. Până şi Taylor părea să fi uitat că jurase să păstreze distanţa faţă de Drew, punându-i mâna pe braţ, trăgându-l de mânecă şi zâmbindu-i ori de câte ori Noah scotea câte o exclamaţie de încântare. Uitase cum era să fie adultă şi-şi amintea de copilăria ei

Coborând privirea, îl văzu pe Noah mijind ochii în lumina puternică a lămpilor din mall, după ce ieşiră din Dumbrava Fermecată. Când ridică ochii, la trei paşi distanţă de ei o văzu Leigh Madison, cea mai perfectă femeie din nordul Arkansas-ului. Orice speranţă de a trece neobservaţi i se risipi, când Leigh exclamă:

— Drew? Drew Haywood? Cum mă vezi şi cum te văd, tu eşti! Am auzit că

te-ai întors, dar acum locuiesc în Morriston, aşa că n-am apucat să te caut.

Drew se opri, cu un zâmbet larg.

— Bună, Leigh! Arăţi excelent. Aş vrea să-l cunoşti pe fiul meu, Noah. Pe Taylor o cunoşti, cred.

Cu oarecare surprindere, Leigh spuse:

— Eşti sora mai tânără a lui Clay, nu? Luai lecţii de pian de la mama, când erai mică.

— Într-adevăr.

— Ei, iubito, da' arăţi superb!

Perfectă şi fermecătoare, îşi spuse nefericită Taylor, amintindu-şi prea bine de ce nu putuse niciodată s-o simpatizeze pe Leigh. Era o viziune angelică a raiului pe Pământ, numai alb, auriu şi… perfecţiune întruchipată. Lângă o asemenea femeie înfloreau toate complexele de inferioritate.

— Mulţumesc, se sili ea să răspundă simplu.

Buclele lui Leigh se revărsară peste obraz, când îşi înclină capul, studiindu-l pe Noah.

— Şi nu numai că arăţi superb, dar văd că şi fiul tău ţi-a moştenit frumuseţea, Taylor.

— Nu e…

Taylor încremeni, închizând gura, un al şaselea simţ avertizând-o că un răspuns prea pripit l-ar fi putut tulbura pe Noah, făcându-l să creadă că se jena dacă oamenii credeau că era fiul ei.

Peste o secundă, Drew spuse:

— Noah e fiul meu. Întrucât Taylor a venit şi ea acasă de Crăciun, ne arată minunile de pe-aici.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, Leigh îi spuse lui Noah:

— Înseamnă că eşti norocos. Taylor are o mulţime de fraţi. Pariez că ştie toate locurile care le plac băieţilor.

— Ai fraţi? întrebă Noah, ca şi cum ar fi fost cea mai interesantă veste.

— Şase.

— Pot veni să se joace cu mine?

Râzând, Taylor îi ciufuli părul.

— Mă tem că nu, amice. Cel mai tânăr e înalt cât mine. Dar poţi veni tu la noi, ca să te joci cu nepoţii şi nepoatele mele.

— Okay.

Noah îi făcu semn tatălui său să se apropie şi-i şopti ceva la ureche.

Ridicându-se, Drew îşi drese clasul şi se scuză:

— Regret, doamnelor, dar se pare că trebuie să facem o haltă de ajustare. Aşa că, dacă ne scuzaţi…

— Fugi, Drew, îi ordonă Leigh. Eu am să-i ţin lui Taylor de urât. O aştept pe maică-mea să-şi termine cumpărăturile de la Hickory Farms.

Taylor spera să nu arate atât de părăsită pe cât se simţea. Întorcându-se spre Leigh, în căutarea unui subiect de conversţie, o întrebă:

— Mama ta ce mai face? Mai dă lecţii de pian?

— Nu, nu mai dă. Zice că, la bătrâneţe, nu mai are răbdare.

Zâmbind, Taylor fu nevoită să recunoască:

— Toate notele alea greşite, în fiecare zi, ar pune la grea încercare până şi răbdarea unui sfânt.

— Şi, crede-mă, numi sfântă nu era. Ţin minte nişte scandaluri îngrozitoare din adolescenţa mea. Singurul prieten pentru care nu ne-am certat era Drew – şi pe urmă, au venit anii de colegiu! De cele mai multe ori, nu-mi doream decât s-o schimb cu un model mai nou.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii cum e. Şi ce mai face mă…

Se întrerupse, dar nu destul de repede. Pe chip îi apăru o expresie îngrozită, şi-şi ridică mâna la gură.

— O, Doamne! Iartă-mă, Taylor. Au trecut atâţia ani… Nu m-am gândit. Niciodată n-aş fi… E una din întrebările alea pe care le pui fără să gândeşti.

— Nu face nimic, răspunse Taylor.

Totuşi, nu se simţea deloc bine. Crăciunul era tot ce-i mai rămăsese de la

mama ei – Crăciunul şi sentimentele pe care Noah o ajutase să şi le redescopere.

— Crede-mă că-mi pare foarte rău, se scuză din nou Leigh, cu regret vizibil.

— E-n regulă, serios.

Cumva, Taylor reuşi să-şi păstreze calmul.

— Ai avut dreptate – e mult de-atunci.

Cu un zâmbet ciudat, Leigh îşi mută haina pe celălalt braţ şi spuse:

— Ştii, noi nu ne-am cunoscut niciodată prea bine. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat despre tine e că eram geloasă, fiindcă Drew avea o slăbiciune pentru mica Taylor Bishop. Mereu pleca de lângă mine ca să te salute, sau se uita spre tine pentru că nu-i plăceau tipii cu care umblai.

Taylor pufni uşor, a neîncredere, clătinând din cap.

— Probabil mă confunzi cu Cissy Caldwell. Era cu doi ani mai tânără decât tine, dar mai mare decât mine.

— N-aş crede, şi dacă ai nevoie de dovezi, ajunge doar să te uiţi bine la el. Încă mai are aceeaşi slăbiciune pentru tine. Nici nu s-a gândit să-şi ia mâna de pe mijlocul tău ca să îmbrăţişeze o veche prietenă. Şi, apropo, e un bărbat foarte arătos.

Neştiind ce să răspundă, Taylor rămase cu gura căscată. Niciun moment nu nutrise *serios* gândul că şi Drew se simţise atras de ea. O sărutase o dată, la şaisprezece ani, dar nimic mai mult. Niciun alt semn că o vedea altfel decât ca pe o puştoaică drăgălaşă.

— Hai, acum, nu-ţi face griji, Taylor. Nu-l vreau înapoi. Nu că aş putea să-l obţin, adăugă sec Leigh. Oricum, sunt deja măritată cu un om minunat, şi-i vin dracii când mă reîntâlnesc cu câte o veche pasiune.

Jenată să discute relaţiile dintre ea şi Drew cu o străină, Taylor profită de ocazie pentru a alege un subiect mai sigur.

— De când eşti măritată?

— De-o veşnicie, am impresia. Am doi copii şi niciun minut liber, decât dacă o şterg de-acasă, ca azi.

În acel moment, mama lui Leigh ieşi din magazin, încântată să-şi vadă o fostă elevă. După câteva glume şi o asigurare din partea lui Taylor că încă mai cânta din

când în când, se îndepărtară. Imediat, din mulţime apărură Drew şi Noah.

Când ajunseră lângă ea, Drew dădu din sprâncene spre Noah.

— Pariez că au vorbit despre noi. Femeile vorbesc despre tine întotdeauna când nu eşti de faţă, ca să te aperi.

Taylor simţi că obrajii i se înfierbântau de jenă. Drew observă imediat.

— Şi… ce-am pierdut?

— Nu mare lucru.

— Nu mare lucru… repetă el, fără convingere.

Un cumpărător grăbit o împinse pe Taylor din spate, oferindu-i scuza de care avea nevoie.

— Ei, spuse ea, mai bine să ne facem cumpărăturile până nu se aglomerează aici!

— Vrei să spui că *nu* e aglomerat?

— Mai sunt şase zile până la Crăciun! Sigur că e aglomerat, dar încă n-a venit ora mesei.

— Înţeleg ce vrei să spui. Pluton, înainte!

Noah voia să-l vadă mai întâi pe Santa, aşa că făcură un ocol. Drew şi Taylor stătură într-o parte, în timp ce Noah se urca solemn pe estrada înălţată şi şuşotea cu Santa, care chicoti şi-l privi o clipă pe Drew în ochi, înainte de a-l asigura jovial pe copilul de pe genunchi:

— Toţi băieţaşii cuminţi vor fi fericiţi de Crăciunul ăsta, aşa că nu-ţi face griji. Te rezolvă Santa.

— Mulţumesc, răspunse politicos Noah şi sări jos de pe genunchiul lui. Taylor a zis să te întreb ce fel de fursecuri îţi plac.

— La voi acasă, vreau cu ciocolată.

Pe chipul băiatului se ivi uşurarea.

— Ce bine, zice că tocmai alea sunt specialitatea ei!

Drew şi Taylor îşi stăpâneau amândoi zâmbetele când Noah o luă din loc. Deodată, se opri şi se întoarse din nou spre Santa.

— Ce culoare aveau cizmele tale când erai mic?

Surprins, Drew se uită la Taylor, ai cărei ochi se măriseră de teamă. Ridică din umeri spre el, exprimând o întrebre nerostită – *De unde era să ştiu c-o să-l întrebe pe Santa despre cizme?*

Dar Santa fie era deosebit de perspicace, fie o văzuse cu coada ochiului, căci răspunse:

— Roşii. Erau roşii. Întotdeauna mi-au plăcut cizmele astea. Dar pentru omeni mari nu se fac, aşa că acum trebuie să port cizme negre.

Îndreptându-se puţin de spate, Noah coborî de pe platformă, în timp ce Taylor articula un „Mulţumesc!” mut spre Santa. Râzând, Drew îşi ridică fiul în braţe, iar pe ea o luă de mână.

— Nu ştiu cum reuşeşti, Şoricelule, dar exact la asta mă gândeam când am cerut un Crăciun marca Taylor Bishop.

Restul dimineţii decurse la fel de satisfăcător. Găsiră diverse ornamente, un şoarece cu manşon şi cizme roşii, ţurţuri de cristal pe care să-i agaţe de crengi şi o Stea de la Bethleem pentru vârful bradului.

Dar piesa de rezistenţă fu o podoabă ieftină de lemn pe care Taylor o dezgropă de pe fundul unui butoi cu eticheta „doi dolari”. Ridicând ornamentul, declară că era primul din colecţia pe care Noah urma s-o ia cu el când avea să se însoare. Era o arcă pe ale cărei ferestre ieşeau diverse capete de animale, inclusiv două girafe.

— Acum putem merge acasă, anunţă ea.

Drew n-o contrazise. Ştia prea bine ce făcea.

* * *

Bufetul din bucătărie era plin cu cutii de zahăr şi coloranţi alimentari, ambalaje de melasă şi unt, şi containere cu scorţişoară, ienibahar şi alte mirodenii. Noah îşi pusese un prosop la gât, ca să-şi apere îmbrăcămintea, iar Taylor avea o cârpă de vase prinsă în chip de şorţ.

Terminându-şi inspecţia, Noah descoperi un ochi lipsă. Se ocupă de el imediat.

— Bine, Taylor. Acum pot să vadă toţi. Ce fac?

Aruncând o privire spre masa din bucătărie, Taylor răspunse:

— Foarte bine! Ce-ar fi să le faci nişte papioane, în timp ce eu bag colorant roşu în glazura pentru zâmbete?

— Pot să le fac şi nasturi?

— Categoric. Pune-le nasturi, papioane şi tot ce mai vrei.

Noah reveni la capodoperele lui, iar Taylor îşi văzu mai departe de glazură. În timp de Drew venea încet spre ea, luă puţină pe degetul arătător ca s-o guste, aruncând o privire spre Noah, ca să fie sigură că n-o observase. Cu o secundă înainte ca degetul să-i dispară în gură, Drew îi prinse mâna şi o întoarse cu faţa spre el.

— Pot să gust şi eu?

— Sigur, tăticule! răspunse Noah, fără să-şi ridice ochii de la omuleţii lui. Lasă doar destulă pentru zâmbete.

— Am să gust doar picătura asta, promise Drew, în timp ce-şi apropia de gură degetul lui Taylor.

Capitolul 7

Taylor încercă să-şi tragă mâna, dar făcu un efort slab, întârziat de surpriză, iar apoi fu prea târziu. Toţi muşchii din trup i se încordară, când limba lui Drew îi scăldă vârful degetului, trăgându-i-l spre gură. O străbătea deja primul val de dorinţă. Închise ochii. Nu putea să se uite. În niciun caz nu trebuia să-l vadă în timp ce-şi închidea gura senzuală în jurul degetului ei. Avea simţul tactil destul de tulburat, fără să şi-l deregleze şi pe cel vizual. Iar partea ei cea laşă detesta acele senzaţii.

De ce trebuie să fii tu?

Drew îi mai linse o dată degetul, apoi spuse încet:

— Cum adică, de ce trebuie să fiu eu?

Ochii lui Taylor se deschiseră brusc, şi-şi smulse mâna înainte ca el să i-o poată prinde din nou.

— C-ce…?

— Ai spus ceva.

— Ba n-am spus nimic, insistă ea, îngrozită de un asemenea gând.

— Ba ai spus! interveni Noah. Ai spus…

— E-n regulă, amice, îl întrerupse Drew, mulţumit în sinea lui că fiul său alesese atât de potrivit momentul. Acum îşi aminteşte. Nu-i aşa, Taylor?

— Vorbeam singură… N-a fost nimic important, îl asigură grăbită Taylor.

Ignorându-l în continuare, începu să pună glazura roşie într-un cornet de hârtie cerată, căruia îi tăie apoi vârful cu foarfecele, pentru ca Noah să storcă zâmbete pe feţele tuturor omuleţilor aliniaţi pe masă ca soldaţii în formaţie de luptă.

— Eşti gata pentru roşu, Noah?

— Da. Acum toţi au nasturi.

Băiatl îi dădu vechiul cornet cu glazură şi-şi şterse mâinile cu prosopul de baie vărgat. Luă tubul cu glazură roşie, având grijă să nu-l strângă pe drum.

— Ai nevoie de ajutor, amice? îl întrebă Noah.

— Taylor zice că-s destul de mare pentru treaba asta. Are încredere-n mine.

— În cazul ăsta, Taylor şi cu mine ne ducem în living, ca să aranjăm ceva.

— Trebuie să fac curat aici, protestă ea. Niciodată n-am fost o bucătăreasă ordonată.

Drew apucă prosopul de vase înfăşurat în jurul taliei lui Taylor. Acesta se desprinse, iar el îl aruncă în chiuvetă, peste farfuriile, lingurile, bătătoarele şi paharele gradate de acolo.

— Gata, s-a rezolvat.

— Trebuie să pui beculeţele în pom, îl preveni Taylor, în timp ce Drew o lua de braţ. Omuleţii de turtă-dulce vor fi gata imediat. Va trebuie să împodobim bradul.

Drew o trase după el. Când ajunseră destul de departe de Noah, îi promise:

— Voi aprinde pomul imediat după ce aprind un foc.

— N-ai lemne pentru foc, îi atrase ea atenţia.

— Nu-i un foc cu lemne.

O trase cu putere spre el, apucându-i talia cu mâinile şi apoi cuprinzându-i-o de jur împrejur.

Sărutul fu pecetluit nu cu buzele, ci cu trupul lui. Planele dure întâlniră curbele

moi. Credinţa se confruntă cu îndoială. Dorinţa, cu nevoia satisfăcută, iar când gura lui Drew se lăsă în sfârşit peste a lui Taylor, ţâşniră scântei.

Capitularea el fu lentă, dar completă. Mâinile i se strecurară în susul braţelor lui Drew şi pe după gât, până când sânii i se turtiră la pieptul lui. Contactul făcu s-o străbată un fior, smulgându-i un geamăt din gât.

La auzul sunetului neaşteptat, Taylor încremeni. Nu-şi putea lăsa trupul să ia o decizie în numele inimii. Răsucindu-se într-o parte, aruncă mai întâi o privire spre uşa de la bucătărie, apoi se uită din nou la Drew. În timp ce-şi împingea în sus mânecile, întrebă într-o şoaptă ascuţită:

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu, doar răbdarea, răspunse el răstit.

Întinse din nou mâinile spre ea şi, când Taylor i le evită, înjură încet.

— Cât timp ai de gând să mai continui cu jocul ăsta, Taylor?

— Nu ştiu. De câte ori trebuie să-ţi spun că între noi n-o să se întâmple nimic?

— Nici eu nu ştiu! i-o întoarse Drew furios. Pe care dintre noi încerci să-l convingi?

În acel moment, Taylor se confruntă cu inevitabilul adevăr. Adevărata problemă nu era să-l convingă pe el, ci să-şi convingă propriii ei hormoni. Drew avea dreptate, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba până la sânge decât să fie de acord cu el. Se uită din nou spre bucătărie, demonstrativ, sugerând că Noah putea să le audă conversaţia.

— Puţin îi pasă de noi acum, o informă sec Drew. Va trebui să faci faţă situaţiei dintre tine şi mine.

— Nu există nicio „situaţie” între tine şi mine!

Drew îşi încrucişă braţele pe piept, coborând glasul:

— Nici Santa Claus nu există, dar asta nu ne opreşte să-l creăm pentru Noah. Realitatea este aşa cum ţi-o faci, Taylor. Ar putea exista o *situaţie* între noi doi, dacă ai accepta să-mi dai concursul!

— Vorbeşti exact ca un bancher! Crezi că le poţi echilibra pe toate în viaţă, mutând ceva din coloana A în coloana B şi făcând adunările din nou! Îţi închipui că

poţi drege orice doar printr-o mică ajustare, un mic compromis. Ei bine, aşa ceva nu merge în lumea reală, fiindcă uneori compromisurile pur şi simplu nu sunt de ajuns. Oamenii nu sunt numere pe care să le poţi aduna sau scădea până obţii rezultatele dorite.

— Faptul că urmăresc să-mi ating un scop nu face din mine un personaj negativ. Nici faptul că te urmăresc pe tine. În lumea reală, oricine vrea câte ceva. *Oricine.*

Îşi propti mâinile în şolduri.

— Până şi tu vrei ceva.

— Nu vreau nimic ce nu pot să am.

Acest răspuns sincer îi scăpă înainte de a putea să şi-l cenzureze, lăsând-o vulnerabilă, dezgolită într-un fel cum niciodată nu i se mai întâmplase.

După o lungă pauză, Drew spuse:

— Gata cu jocurile de-a ghicitul, Taylor. Spune-mi clar: ce doreşti?

Nu era un ordin, dar Taylor se simţi totuşi silită să-l facă să înţelegă că unele probleme erau prea elementare ca să poată fi rezolvate. Compromisul nu era întotdeauna de ajuns. Uneori, singura soluţie era sacrificarea unui vis în favoarea altuia.

— Să-ţi spun ce vreau? repetă ea încet. Hai să începem cu faptul că am douăzeci şi nouă de ani şi o vreau pe mama mea înapoi. Uneori, vreau să mă culce seara, spunându-mi că totul va fi în regulă. Poţi să rezolvi asta, Drew?

Stupefiat, Drew îi susţinu privirea, ştiind că tocmai făcuse o mărturisire extrem de intimă şi simţindu-se întru totul atât de neputincios pe cât voiase Taylor să-l facă să se simtă. Unu-zero pentru ea, îşi spuse el.

— Ştii bine că nu pot s-o rezolv.

— Mda, mă rog, obişnuieşte-te. Toate dorinţele mele sunt greu de stisfăcut. Întotdeauna au fost aşa. Am de ales numai între alb şi negru.

— Nu e nevoie să fie mereu aşa.

Taylor râse fără umor.

— Şi totuşi, aşa e. Realitatea e aşa cum o facem *noi.* Realitatea este realitate şi

am învăţat de mult că trebuie să-i faci faţă. Chiar dacă nu vrei.

Drew dădu s-o contrazică, vrând să ştie ce legătură aveau toate aceste lucruri cu relaţia lor, dar îi distrase atenţia un vaiet îngrozit al lui Noah.

În ţipătul băiatului se simţea o durere sfâşietoare, care-i opri sângele în vene. Taylor se mişcă mai repede decât el, luând-o la fugă spre bucătărie.

Când ajunseră acolo, Noah se uită la ea şi începu să plângă şi mai tare, ascunzându-se dincolo de masă. Era roşu la faţă, iar ochii lui cenuşii erau tulburi şi plini de regret. Dârele de lacrimi arătau că plângea de mai mult timp.

— Ce s-a întâmplat, Noah? îl întrebă Taylor.

Printre suspine, băiatul îngăimă:

— N-am vru-vrut… de-decât să… că-cânte… N-am… n-am vrut să, să-i ruruinez…

Amândoi adulţii se uitară spre omuleţii de turtă-dulce, care în loc de zâmbete aveau nişte O-uri mari şi dezordonate. Unele dintre O-uri erau atât de mari, încât marginea de sus atingea ochii. Altele arătau mai mult ca nişte triunghiuri decât ca nişte cercuri.

— Nu s-au stricat, spuse Taylor cât putea de calmă.

În timp ce frustrarea i se aduna în golul din stomac, gândurile îi goneau nebuneşte. Puţin îi păsa de omuleţii de turtă-dulce, dar îşi dădea seama cât de mult îi păsa de omuleţul care se ascundea în cealaltă parte a mesei. Nu se putea gândi decât la mărturisirea lui Drew că Noah voia ca totul să fie perfect.

De ce? Posibilele răspunsuri la această întrebare o îngrozeau.

Aruncând o privire pe furiş spre Drew, văzu că era încă şocat şi probabil nu judecase suficient ca să se întrebe de ce se întâmpla acel lucru.

După câteva momente de tensiune, Noah se şterse la ochi cu mâinile cleioase de gizură şi clătină din cap.

— Sunt ruruinaţi. Ai avut în-încredere-n mine şi, şi eu am rui-ruinat Cră-Crăciunul.

De astă dată, pe Taylor o frapă semnificaţia cuvântului „ruinat”, făcând-o să strângă din dinţi. Un concept atât de matur pentru un copil…! Noah nu spusese

„stricat” sau „distrus” – spusese „ruinat”. Mai mult, *repetase* cuvântul de mai multe ori. Repetase un cuvânt care era clar că-i fusese adresat în nenumărate rânduri, suficient ca să-i reţină pronunţia corectă.

Făcând un gest spre masă, îi spuse:

— Un Crăciun adevărat nu poate fi *ruinat* din cauza unor simple fursecuri. Cred că ai făcut un lucru minunat. Niciodată n-am mai avut un cor de omuleţi de turtă-dulce.

Pe Noah îl străbătu un oftat tremurător, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe faţă, şi mărturisi crima pe care o considera cea mai gravă din toate – neascultarea.

— Trebuia să fac zâmbete.

— A spus să faci orice vrei, replică încet Drew, regăsindu-şi în sfârşit graiul. Nu-l mai văzuse niciodată pe Noah aşa, atât de îngrozit, de necontrolat, doborât de emoţie pentru un fleac ca omuleţii de turtă-dulce.

— Tăticule! exclamă Noah ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că-şi dezamăgise şi tatăl.

— E-n regulă, amice, spuse Drew, făcând un pas spre el.

Noah se retrase.

— Ba nu! strigă el. Nu-i în regulă. Am stristricat totul. Santa a spus că numai băieţeii cuminţi primesc ce vor! Am încercat, dar am stricat Crăciunul, tăticule, n-am fost bun deloc.

Cuvintele i se rostogoleau pe gură ca nişte rafale de mitralieră.

— Am ruruinat fursecurile lui, lui Taylor.

— Sunt furescurile tale, îl întrerupse ferm Taylor, dându-şi seama instinctiv că Noah, pe lângă încurajări, avea nevoie şi de logică. Nimeni n-o să se supere pe tine pentru că ai făcut nişte fursecuri cu caracter.

La auzul acestor cuvinte, Noah întoarse capul spre ea.

— La fel ca pomul de Crăciun?

— Exact ca pomul de Crăciun, confirmă Taylor, pe cel mai binevoitor ton.

Noah o privi cu speranţă o secundă, apoi se încruntă. Buza începu să-i tremure iar, deşi se vedea clar că era mult mai calm decât înainte.

— Erau pentru pomul nostru. Pentru împodobit.

— Şi tot pentru pomul nostru sunt, îl asigură Drew, ocolind masa, pentru a constata, cu un sentiment de satisfacţie, că Noah nu se mai ferea. Vom avea singurul cor de turtă-dulce din oraş.

— N-am ascultat-o pe Taylor, repetă Noah, urmărind atent reacţia tatălui său.

— Nu-i adevărat, amice. Ţi-ai folosit imaginaţia.

— Nu-mi plac cizmele roşii, spuse Noah, hotărât să le rezolve pe toate. Şi fac scandal din cauza lor când tu nu eşti pe-aproape.

Chicotind, Drew îl luă în braţe. Îşi amintise cum îi tachina Taylor pe băieţi, consolându-i cu glume care-i ajutau să înţeleagă cât de absurde erau temerile lor.

În timp ce începea să-l întoarcă pe Noah cu capul în jos, Taylor îi ghici intenţia.

— Nu! strigă ea cu voce gâtuită.

Dar era prea târziu; Drew n-o asculta.

O cuprinse panica, încremenind-o şi oprind timpul în loc. Drew era pe punctul de a face o greşeală îngrozitoare, şi nu putea să-l oprească. Nu-şi dăduse seama că fraţii ei de deosebeau de Noah ca ziua de noapte. Acela un era un moft tipic pentru vârsta de cinci ani, sau un vicleşug ca să atragă atenţia. Temerile cât se poate de reale ale lui Noah pândeau prea aproape de suprafaţă. Erau încă prea puternice.

— Bine, deşteptul lumii, îl tachină Drew, cu un chicotit, m-ai convins. Îi aduci prea multe necazuri unui bătrân ca mine. Cred că va trebui să te dau în schimbul unui copil nou.

— *Nu! N-am unde să mă duc!*

Ţipătul lui pătrunzător îl înjunghie pe Drew ca un fier încins. Imediat, îl luă pe Noah din nou în braţe. O singură privire aruncată spre Taylor nu făcu decât să-i confirme cele mai negre temeri. Un tată bun n-ar fi săvârşit niciodată o asemenea greşeală.

Cum şi-a putut speria aşa propriul fiu? Cum de nu şi-a dat seama? Drew făcuse o greşelă nepermisă, iar acum nu era în stare decât să murmure scuze pe care Noah nu le auzea şi să încerce să îmbrăţişeze un copil care nu se lăsa consolat.

— Iartă-mă, Noah. Îmi pare rău, amice. Niciodată nu te-aş schimba cu alt copil. Te iubesc mai mult decât orice pe ume, fiule. Nu ţi-ai dat seama până acum?

Mâinile şi picioarele mici ale lui Noah îi împingeau pieptul, în timp ce băiatul ţipa după Taylor, uitându-se spre ea, implorând-o disperat:

— Taylor, te rog, vrei să mă iei tu? Vreau să mă duc cu tine. *Te rog!*

Se răsucise complet în braţele lui Drew, rugându-se:

— Tu iubeşti pomii care nu-s perfecţi. N-ai să mă alungi când sunt rău. Nu poţi să mă iubeşti şi pe mine? Tu n-ai niciun băieţel al tău. *Te rog!…*

Ultimul cuvânt i se frânse într-un suspin, frângând în acelaşi timp şi inima lui Taylor. Dar asta nu însemna nimic pe lângă felul cum îl zdrobi pe Drew acel suspin. Durerea îi transfigură chipul, cu ochii tulburaţi de nefericire. Strânse din fălci, stăpânindu-şi lacrimile care ameninţau să-l podidească.

— *Taylor!*

Noah întindea mâinile spre ea, zbătându-se să se smlugă din braţele tatălui său.

Învins, Drew îl lăsă să alunece până jos, privindu-l cum se arunca în braţele lui Taylor, privind-o cum îl cuprinea şi-l liniştea. Pentru a doua oară în seara aceea, se simţea absolut neputincios. În două zile, învăţase mai multe despre cum să-l iubească pe Noah decât în două luni. Când nu mai suportă să vadă, ieşi din bucătărie. Nu era bun de nimic. Oricât de neintenţionat, rănise singurul lucru de preţ din viaţa lui.

* * *

Taylor se uită prin camera lui Noah, căutând un loc comod şi cald unde să se ghemuiască până trecea furtuna, dar o aştepta o mare dezamăgire. Nu exista niciun balansor, niciun fotoliu, niciun colţar confortabil.

Trăgându-şi zgomotos nasul, Noah îşi potrivi braţele pe după gâtul ei. În timp ce se aşeza pe pat, începând să se legene cu el, Taylor îşi dădu seama că umărul bluzei îi era ud de lacrimi. Aproape că zâmbi, la gândul scenelor pe care i le amintea acea senzaţie de umezeală.

Coborând privirea spre capul lui blond, recunoscu că Noah o cucerise. La fel

ca tatăl lui. În doar câteva zile, reuşiseră să treacă de toate baricadele ei. Ţinea la ei. Nu destul ca să renunţe la tot restul vieţii, se asigură ea repede, dar suficient pentru a le dori fericirea.

— Acum e-n regulă, amice? îndrăzni ea într-un târziu să-l întrebe.

Răspunsul fu un nou smiorcăit şi o înclinare ezitantă a capului.

— Bine. Poţi să stai de vorbă cu mine o vreme?

Braţele lui Noah se desprinseră din jurul gâtului ei, şi răspunse:

— Da, doamnă.

Uneori, copiii politicoşi erau de-a dreptul siniştri, îşi spuse Taylor. Băieţii cunoscuţi de ea ar fi răspuns „Mda" sau „Dacă trebuie…" Dar nu şi Noah. Chiar şi în acele momente de criză, îşi amintea de bunele maniere, iar acest lucru îl făcea să pară atât de fragil… Taylor şi-l potrivi pe genunchi. Vârsta de cinci ani era atât de dificilă – nu mai era un ţânc, dar nici băiat mare încă nu ajunsese.

— Cred că va trebui să-ţi povestesc despre fraţii mei mai mici, începu ea.

Şi începu să-i spună despre familia ei, despre felul cum ea şi mama ei îi întorseseră mereu pe băieţi cu capul în jos, gâdilându-i şi tachinându-i când făceau prostii sau erau nemulţumiţi de câte ceva…

— Iar băieţii ştiau întotdeauna că glumeam. Făcea parte din joc, iar ei se prefăceau trişti, ca să-i luăm în braţe. Tăticul tău n-a făcut decât să încerce jocul pe care-l jucam şi noi, acasă.

— A spus că-i prea bătrân ca să mai aibă un băieţel rău, şopti el.

— Dar n-a vorbit serios. Te ţinea cu capul în jos, îi minţi Taylor. Iar acum, îi pare rău că a spus-o. Te iubeşte enorm. Poţi să fii sigur.

Noah îşi muşcă buza de jos.

— Mămica spunea că, dacă sunt răi, o să mă dea.

Lui Taylor îi pieri un moment zâmbetul de pe buze, până-şi putu reveni suficient ca să se bâlbâie:

— Probabil glumea, sau… sau ceva. De ce ai crede asta?

— Fiindcă aşa fac oamenii mari.

— Nu, Noah, nu-i adevărat. Oamenii care te iubesc nu te dau nimănui.

— Mămica aşa a făcut. Şi i-am spus că-mi părea rău.

Ochii lui cenuşii îi sfredeleau pe ai ei, impunându-i să-l creadă.

— N-am vrut.

O străbătu un fior pe şira spinării, dar Taylor refuză să cedeze. Cu un gest calm, îi aranjă puţin părul cu degetele, apoi îl întrebă:

— Ce n-ai vrut?

— Să fac mofturi pentru cizme.

Mâna lui Taylor se opri.

— Cizmele?

— Nu pot suferi cizmele. Mi se încing picioarele în ele.

Noah îi evita privirea, jucându-se în schimb cu pandantivul de aur filigranat pe care Taylor îl purta la gât.

— N-am vrut să fac mofturi, dar am uitat. Ea m-a prevenit, dar tot am uitat.

— Te-a prevenit?

Băiatul dădu din cap, apoi ridică privirea. Lacrimile i se adunaseră în colţurile ochilor.

— Mi-a spus că, dacă mai sunt rău o singură dată, o să mă dea înapoi lui tăticul. Dar eu am uitat, şi n-am vrut să-mi iau cizmele, şi atunci ea m-a lăsat la tăticul. Iar acum tăticul nu mă mai vrea nici el.

Copleşită, Taylor îşi dădu seama că Noah şi le explica pe toate în felul lui. De aceea era atât de tăcut, atât de hotărât să facă totul bine.

Îl apucă de umeri, pentru a-l face să înţeleagă cât de serios vorbea:

— Iubitule, n-o cunosc pe mama ta…

Şi sper nici să nu ajung s-o cunosc vreodată, adăugă ea în sinea ei.

— …dar pe tăticul tău îl cunosc. Îl cunosc de foarte mult timp. Când eram mai tânără, îmi spuneam că era cel mai puternic şi mai bun om pe care-l cunoscusem vreodată. Şi încă mai cred asta. Puţin îi pasă de cizme şi de omuleţii de turtă-dulce. Nu-i pasă decât de tine. Te iubeşte, şi niciodată, niciodată n-o să te părăsească, nici n-o să te dea pentru alt copil.

— De unde ştii aşa de sigur?

Glasul lui Noah era mai puternic, impunându-i să-l convingă. Voia să fie convins, iar Taylor o luă ca pe un semn bun.

— Mi-a spus-o chiar el, înainte să te fi cunoscut. Şi tăticul tău nu minte. Era foarte mândru de tine.

Frecându-i mâinile între ale ei, adăugă:

— Şi încă mai este.

Noah clătină repede din cap, cu emoţiile încă pradă unui tumult vizibil.

— Acum nu e. Nu m-am purtat prea frumos. Am ţipat şi l-am lovit cu picioarele.

— Atunci, poate ar trebui să-ţi ceri iertare.

Băiatul coborî privirea, trăgându-se nervos de degetul arătător, disperat de dornic să creadă că soluţia putea fi atât de simplă.

— Şi asta o să le rezolve pe toate?

— Nu. Cred că va trebui şi să-l îmbrăţişezi.

Cu voce foarte mică, Noah spuse:

— Pot să fac asta. Sunt un îmbrăţişător foarte bun. Tăticul m-a învăţat. Vrei să vezi?

— Mda, cred că aş vrea.

Noah se ridică de pe genunchii ei şi o cuprinse cu braţele, strângând puternic şi făcând:

— Mmm, mmm…

Taylor îl strânse şi e. După câteva secunde, Noah se retrase, întrebând-o:

— Ai văzut?

— Fără îndoială, a fost cea mai reuşită îmbrăţişare pe care am primit-o în viaţa mea.

— Nu, cele mai bune sunt ale lui tăticul. Trebuie să-l pui să te îmbrăţişeze. Când n-o să mai fie supărat pe mine, pot să-i spun eu să te îmbrăţişeze, dacă vrei.

„Ce poate ieşi din gura unui copil!” îşi spuse Taylor.

— E-n regulă, amice, am să-i cer chiar eu.

Nici moartă! adăugă ea în gând, zâmbind.

— Okay.

Noah îşi descurcă un pantof dintre îndoiturile cuverturii, ca să se poată da jos.

— Haide. Tăticul spune că bărbaţii trebuie să se scuze foarte repede când greşesc ceva sau jignesc pe cineva. Altfel, sunt nişte bulangii. Nu vreau ca tăticul să creadă că-s un bulangiu.

— Tu n-ai putea *niciodată* să fii un bulangiu, declară Taylor.

Când Noah o luă de mână şi o trase după el spre parter, Taylor nu-şi putu spune decât cât de uluitori erau copiii, cât de uşor puteau străbate distanţa emoţională dintre disperare şi calm. Poate fiindcă în emoţiile lor nu se amesteca la fel de multă mândrie ca în cazul adulţilor. Saluta fapta lui Drew de a-l fi învăţat cât de importante erau scuzele sincere. Dacă-l puteai învăţa pe un copil să gândească să fie generos şi să fie responsabil, toate se rezolvau de la sine.

Pe scară, fu cât pe ce să se împiedice, când îşi dădu seama că trebuia să ia în serios acel sfat. Era timpul să nu-şi mai facă griji pentru Mikey – Mike; nimeni nu-l mai numea Mikey, numai ea. Era timpul să se gândească şi la viaţa ei. Scăpase de orice datorii – iar acest lucru o speria de moarte.

Cum spunea întotdeauna mama ei? *O uşă se închide, alta se deschide.* Ei bine, asta nu însemna că trebuia neapărat să intre, îşi spuse ea în timp ce Noah o prindea mai bine de mână, trăgând-o în living şi în mijlocul unei familii. O secundă, se gândi să fugă, dar apoi ochii lui Drew îi găsiră pe ai ei şi rămase captivă.

Tăticii nu aveau voie să fie sexy sau vulnerabili. Drew, însă, era şi una, şi alta, şi avea nevoie de ea. Indiferent ce urma să se întâmple în continuare, avea să fie implicată.

Capitolul 8

În secunda când Noah dădu drumul mâinii lui Taylor, Drew se lăsă în genunchi şi desfăcu braţele. Repezindu-se spre el, Noah îşi îngropă faţa la pieptul tatălui său. Impactul îl zgudui pe Drew, dar acesta se ţinu bine pe picioare.

După ce-şi îmbrăţişă strâns fiul, Drew reuşi să-şi rostească discursul repetat cu

multă grijă în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

— N-am vorbit serios când am spus că vreau să te dau la schimb, Noah. Vreau să stai aici, cu mine. Eşti fiul meu şi te voi ţine mult, mult timp, la mine, fiindcă te iubesc şi nimic n-o să schimbe asta. *Niciodată.*

— Îmi promiţi?

— Pe cuvântul meu de onoare.

Când Noah îl îmbrăţişă din nou, Drew aruncă privire spre Taylor, care dădu din cap afirmativ, ceea ce însemna pentru el aproape la fel de mult ca înţelegerea fiului său.

— N-am ştiut că era un joc, tăticule, îi spuse Noah, ridicând privirea.

— Mă rog, n-a fost un joc prea inspirat, şi n-o să-l mai jucăm niciodată, amice.

— A, dar acum ştiu ce înseamnă. E-n regulă. Taylor spune că nu trebuie să cred că vorbeşti, când mă ţii cu capul în jos. E ca şi cum ai spune: „Te iubesc”, dar pe dos.

Întoarse capul spre ea.

— Nu-i aşa, Taylor?

Taylor dădu din cap.

— Categoruc.

— Vezi? îi spuse Noah tatălui său.

Pe un ton foarte răbdător, îl întrebă:

— Acum ai înţeles?

— Acum am înţeles.

Ultima umbră din întunericul care-i rodea sufletul se risipi, când Drew repetă:

— „Te iubesc”, dar pe dos.

— A… uitasem.

Amintindu-şi dintr-odată de scuzele atât de importante, Noah se îndreptă de spate.

— Nu vreau să fiu un bulangiu. Îmi pare rău că am ţipat la tine şi n-am să te mai lovesc cu picioarele.

— Şi mie îmi pare rău că te-am speriat. Niciodată nu voi mai încerca să fac

asta.

Îl cuprinse pe Noah în braţe pentru încă o îmbrăţişare scurtă, dornic să simtă o dovadă palpabilă a faptului că fiul lui încă mai avea încredere în el.

— Tăticule?

Retrăgându-se puţin, Drew cobor privirea spre el.

— Da?

Noah îi făcu semn să se apropie şi, punându-i o mână căuş la ureche, îi şopti:

— Taylor m-a îmbrăţişat, şi e moale, şi miroase a flori. Poate să rămână la noi în noaptea asta?

Înecându-se cu un hohot de râs, apoi tuşind ca să-şi dreagă glasul, Drew ridică ochii spre Taylor, care se uita la ei încruntată, încercând să audă. Prinsă că trăgea cu urechea, îşi mută repede privirea. Drew zâmbi, dar ceva îi spuse că Taylor n-ar fi găsit propunerea lui Noah atât de amuzantă pe cât o considerase el. Cu regret sincer, spuse:

— Nu, amice, n-aş crede.

— Atunci poate sta la cină? întrebă Noah, uitând să mai şoptească.

— Ei, *asta* pot să i-o cer. Vrei să stai?

Drew încerca să vorbească pe un ton nepăsător, dar ochii îl dădură de gol, cerând mai mult. Îi era tot mai greu să se uite la ea, fără să dorească mai mult.

— Iei cina cu noi?

Taylor nu se aşteptase să stea până atât de târziu. Dimineaţa când sosise, plănuise să termine de aranjat casă, să împodobească pomul şi să plece până la ora cinei, dar criza omuleţilor de turtă-dulce îi dăduse peste cap toate planurile. În sinea ei, ştia că dacă stătea în aceeaşi casă cu Drew după căderea nopţii o căuta cu lumânare.

Când Taylor nu răspunse imediat, Noah se răsuci în braţele tatălui său, încurajând-o:

— Te rog, am să fac fulgi de cereale.

— Cum aş putea rezista unei oferte atât de tentante? replică ea în cele din urmă.

În sinea ei, se consolă cu gândul că trebuia să discute cu Drew despre Noah. *Trebuia* să rămână. Ca să vorbească despre Noah.

— Cred că avem ceva mai bun decât cerelele, spuse Drew. Ce-ai zice de nişte supă şi brânză au gratin?

— Îmi place brânza ograten! exclamă Noah.

— Ştiu! îi ciufuli Drew părul, luându-l în braţe. Pe Taylor o întrebam.

— Sunt două dintre mâncărurile mele favorite.

* * *

În restul serii, Taylor şi Drew avură mare grijă să nu clatine luntrea camarderiei dintre ei. Se întâmplaseră prea multe, prea repede, şi aveau nevoie de timp ca să-şi limpezească sentimentele. Noah părea singurul complet relaxat. Râse chiar de „corul” lui, în timp ce treceau panglici prin găurelele pe care le făcuseră în capetele omuleţilor, cu un pai de băut, înainte de a-i coace.

Căsca dea, când fură gata să pună steaua pe cel mai înalt dintre cele două vârfuri le bradului. Cu grijă, Drew îl ridică în braţe. După ce Noah aplică steaua în vârf, cu toţii oftară uşuraţi, iar Taylor stinse luminile, lăsând camera în întuneric, cu excepţia beculeţelor cuibărite pe crengi.

— E perfect, tăticule, spuse Noah încet reverenţios.

— Absolut perfect.

— Uite, Taylor! excimă uşor, cu mirare, băiatul. Chiar cântă cu adevărat!

Pe întuneric, luminaţi doar de licărirea beculeţelor, omuleţii de turtă-dulce păreau într-adevăr să cânte. Taylor simţi că momentul îi umplea inima, amintindu-şi toate Crăciunurile din copilăria ei şi felul cum mama ei reuşise să facă fiecare pom să fie deosebit, la fel cum corul omuleţilor de turtă-dulce făcea din bradul lui Noah un pom special.

Noah căscă din nou şi-şi rezemă capul pe umărul tatălui său, întinzându-i o mână lui Taylor. Dacă ar fi fost mama lui – dacă ar fi alcătuit o familie – ar fi fost cel mai firesc lucru să i se alăture, în cercul braţelor lui Drew. Dar nu erau o familie.

Nu-l putea lăsa pe Noah să creadă asta, nici măcar inconştient. Oricât de tare o atrăgea dintr-odată ideea.

Afară ningea, iar ferestrele începeau să se acopere cu gheaţă. În casă, însă, era cald şi plăcut. Curând, Noah adormi, cu gura deschisă.

— A avut o zi grea, spuse Taylor, mai mult ca să alunge tăcerea care părea s-o apese din toate părţile. Mai bine du-l sus şi culcă-l în pat.

— Când cobor, am să te găsesc aici?

Era mai mult o provocare decât o întrebare.

Neavând încredere în propria ei voce, Taylor dădu din cap, reamintindu-şi că voia să rămână pentru a vorbi despre Noah, nu ca să stea singură cu tatăl lui. Drew ieşi – şi, luând-o pe nepregătite apăru din nou mult mai devreme decât se aşteptase ea. Lumina din tavan era încă stinsă. Nu se deranjă s-o aprindă, când intră.

— Ai venit repede, murmură Taylor, încercând să lege o conversaţie.

Drew ridică din umeri.

— N-am făcut decât să-l descalţ şi să-l acopăr.

— Nu trebuia să te grăbeşti, protestă ea.

— Nu erm sigur că te mai găseam aici, dacă-ţi lăsam timp s-o ştergi.

— Ţi-am spus că rămân.

În loc să se apropie, Drew se îndreptă spre fereastră, prefăcându-se că se uita să vadă cum ninge. Privi mult timp afară, în noapte, iar când nu mai putu mâna, spuse:

— Avem de vorbit.

— Ştiu. Despre Noah.

Drew se întoarse dinspre fereastră, pornind către ea.

— Despre multe.

— Mai întâi, despre Noah.

Taylor încerca să fie fermă, dar în schimb suna temătoare.

— N-ar fi bine să aprindem lumina?

— Te văd foarte bine şi aşa, spuse încet Drew, alăturându-i-se lângă şemineul stins.

Se aşeză pe canapea, în faţa ei, cu picioarele întinse înainte, sub colţul măsuţei de cafea.

— Şi-n plus, îmi place cum se vede pe întuneric pomul luminat.

— Nu crezi că Noah a fost dezamăgit?

— Cred că lui Noah îi place pomul aproape la fel de mult cât îi placi tu.

Taylor râse.

— Lui Noah i-ar plăcea oricine care şi-ar petrece atât de mult timp cu el, şi în special o femeie. Copiii sunt programaţi genetic să caute înlocuitoare materne. Nu de mine e vorba, îl asigură ea. Ar putea fi oricine cu fustă.

— Nu te-am văzut niciodată cu fustă.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Ba nu înţeleg. Ceea ce ştiu e că fiul meu are un gust excelent la femei.

Drew se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi şi mâinile împreunate. Acum, când ochii i se adaptaseră la întuneric, putea să vadă cât de obosită şi nervoasă era Taylor. Noah nu era singurul care avusese o zi grea.

— Încă nu ţi-am mulţumit cum se cuvine, Taylor, pentru tot ceea ce-ai făcut azi pentru noi. Vreau să…

— Nu, îl întrerupse Taylor.

N-avea nevoie de mulţumiri. Tot ceea ce făcuse, făcuse pentru sine, pentru că voia ca totul să fie în regulă. Aşa că putea să plece. Ridicând mâna, clătină din cap spre el.

— Nu mai spune nimic.

— Ce să nu spun? replică el, aproape furios. Să nu-ţi mulţumesc. Să nu-ţi cer iertare? Să nu mărturisesc că am fost un nesimţit? Să nu recunosc că mi-am speriat îngrozitor fiul?

— Să nu porţi la tine vinovăţia ca pe banii de buzunar, îi spuse ea scurt, în timp ce-şi împingea părul cu o mână, adunându-şi-l la ceafă. Ai făcut o greşeală. Nu eşti perfect. Nu face un caz federal din asta. Las-o aşa cum e. Totul a ieşit bine, până la urmă.

— Pentru că ai fost tu aici, nu datorită mie. Cred că asta mă ustură cel mai tare.

Faptul că nu-s în stare de lucrurile pe care le poţi face tu. Că Noah te-a ales instinctiv, că are încredere în tine, nu în mine.

— Era speriat, încercă ea să-i explice.

Imediat, îşi dori să nu fi spus nimic.

Capul lui Drew se ridică brusc, iar când vorbi, cuvintele îi fură aspre şi reci:

— Crezi că nu ştiu? Crezi c-am să uit vreodată?

Taylor nu avu ce să răspundă, pentru că nu exista niciun răspuns, nicio cale de a alunga durerea pe care o simţea Drew ori de câte ori îşi amintea rugămintea disperată a lui Noah şi felul cum întinsese braţele spre ea. Era o imagine pe care Drew urma s-o poarte în suflet mult timp, şi nu putea s-o schimbe orice-ar fi spus.

— Îmi pare rău, Taylor. Îmi pare foarte rău.

Drew se rezemă de spătar, dezgustat de sine. Taylor nu merita descărcările lui de furie, după tot ceea ce făcuse pentru el.

— Nu-i aşa că-i un debut jalnic pentru cariera mea de tată? M-am mutat înapoi aici, hotărât să-i dăruiesc fiului meu copilăria de care eu n-am avut parte niciodată, şi pentru început l-am speriat, iar în continuare am mai ţipat şi la tine!

Săltându-se cu greu în picioare, făcu doi paşi spre şemineu. Se rezemă de consolă, vorbind cât putea de sincer.

— Niciodată nu m-am prea priceput să iubesc oamenii. Acasă, sigur n-am învăţat cum, şi Dumnezeu mi-e martor câte greşeli am făcut cu Anna, dar cu Noah credeam c-o să fie altfel. N-am ştiut niciodată că-mi va fi atât de greu, nici atât de dureros.

— Poate pentru că ai pretenţii prea mari de la tine însuţi, sugeră Taylor. Acordă-ţi puţin timp, Drew. Tu şi Noah sunteţi doar într-o perioadă de adaptare. Lasă-i şi lui timp ca să descopere limitele iubirii tale.

— Iubirea mea n-are limite.

— Tocmai asta trebuie să descopere.

Taylor trase adânc aer în piept, nesigură cum să-i explice despre temerile lui Noah, dar ştiind că n-avea încotro.

— Fiul tău trebuie să înveţe că nu e nevoie să fie perfect.

Drew îşi înclină capul, privind-o intens.

— Ce vrei să spui?

— E atât de tăcut şi… şi atât de atent, fiindcă mama lui i-a spus că dacă…

Ezită, căutând o cale de a atenua lovitura, dar nu exista niciuna, aşa că vorbi mai departe, cu cuvintele rostogolindu-i-se de-a valma:

— I-aş spus că dacă e rău, ai să-l dai altcuiva.

— O, Doamne!

Un moment, lui Drew i se tăiară efectiv genunchii.

— De-asta s-a speriat atât de răi când ai spus…

Taylor lăsă fraza în aer, neputând-o termina – dar nici nu era nevoie. Drew înţelegea perfect.

Închizând ochii, Drew încercă să-şi stăpânească furia care ameninţa să-l devoreze. Mâinile i se încleştară pe marginea consolei. Cum putuse Anna să-i facă una ca asta propriului ei fiu? Cum de *el* nu ştiuse? Cum de nu ghicise?

Încet, deschide din nou ochii şi, fără s-o privească pe Taylor, spuse:

— Ştiai. Încă dinainte ca el să-ţi fi spus, ai ştiut.

— N-am ştiut.

În sfârşit, o privi. Taylor nu ştia să mintă credibil, nici măcar pe întuneric.

— Ba ai ştiut.

— N-am fost sigură. Am bănuit, poate.

Drew se întoarse cu faţa spre ea, proptindu-şi o mână în şold, iar cu cealaltă tot pe consolă.

— De ce Dumnezeu nu mi-ai spus?

— Ce anume să-ţi spun? întrebă ea sarcastic. „Scuză-mă, Drew, dar cred că fiul tău e prea perfect?” Era o presimţire, nimic mai mult…

— Şui cât timp ţi-a luat ca să ajungi la presimţirea asta?

Când Taylor rămase tăcută, Drew ridică uşor glasul, întrebând din nou:

— *Cât timp?*

Înfuriată şi ea, Taylor se ridică de pe canapea, înfruntându-i privirea.

— Ce importanţă are?

Drew fluieră încet, parcă impresionat.

— Chiar atât de mult, mm?

Încerca că accepte faptul că Taylor ştiuse, probabil, din prima clipă când în văzuse pe Noah. Scoase un pufnet, nu tocmai un hohot de râs.

— Nu ar trebui să-i fii părinte, nu eu.

— Aiurea.

O privi lung, frapat de un gând care-l sâcâia de mult timp, deşi încă nu-şi dăduse seama.

— De ce nu te-ai măritat, Taylor? De ce nu ai şi tu propriii tăi copii?

— Nicio fiinţă cu mintea întreagă n-ar avea zece copii, în situaţia economică din zilele noastre, încercă Taylor să glumească.

Drew nici măcar nu zâmbi. Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Răspuns greşit. Şi tot nu-mi explică de ce nu te-ai măritat niciodată.

— Vorbeşti de parcă ar face bărbaţii coadă la uşa mea.

— Orice bărbat care respiră pe lumea asta te-ar dori.

Pocnind din degete, Taylor glumi:

— Să respire! Ştiam eu că uitasem ceva!

— Mda, ca de pildă, cum să răspunzi la întrebare. De ce e încă singură o femeie cu talentul tău de a cultiva relaţiile între oameni?

Se duse în colţul camerei şi aprinse o lampă. După ce lumina blândă inundă camera, desfăcu braţele.

— Uită-te-aici. Ieri, era o casă foarte plăcută. Azi e un cămin adevărat.

— Azi e o jale, îl informă Taylor, arătându-i firimiturile de turtă-dulce de pe masă, pungile şi cutiile de podoabe îngrămădite pe un scaun şi resturile de popcorn rămase pe jos, de când răsturnaseră castronul. Iar în bucătărie e şi mai rău. Sper să nu te-aştepţi să fac eu curat. Nici ferestrele n-am de gând să le spăl.

— Nu speli ferestre, medită Drew, studiind-o, dar ţii la omeni. Ferestrele sunt de-o mie de ori mai simple decât oamenii. N-are niciun sens, şoricelule.

— Doar nu crezi că viaţa trebuie să aibă sens, nu? întrebă ea cu un râs ironic. Ai trăit în lumea reală, ştii măcar atâta lucru. Viaţa e doar o serie de farse crude. N-ai

observat?

Îngustându-şi ochii, Drew conchise:

— În mintea mea nu încape nicio îndoială.

— În legătură cu ce? întrebă Taylor bănuitoare.

— Că odată… undeva… cineva te-a cerut în căsătorie. Iar tu ai refuzat. Nu vreau să ştiu decât: de ce?

Oricine are un moment al adevărului, iar Taylor ştiu că al ei sosise. Şi nu era pregătită. Nu voia să rostească acele cuvinte cu voce tare, ceea ce nu avea niciun sens. După atâţia ani, de ce se temea atât de mult să recunoască faptul că-şi dorea o viaţă a ei proprie? *Poate fiindcă nu şi-i mai dorea…?*

— Taylor?

Făcu un pas spre ea, iar Taylor se retrase. Înjurând, Drew se opri pe loc şi ridică mâinile, cu palmele înainte. Cu glas înăsprit, spuse:

— Nu te feri de mine. Nu-s sigur că pot suporta să sperii doi oameni în aceeaşi zi.

Emoţia controlată din glasul lui o făcu să se oprească. Îşi dădu seama cum arăta în ochii lui.

— M-ai înţeles greşit, Drew. Nu mă sperii – sau, cel puţin, nu în sensul la care te referi tu.

— Pe dracu’, nu te sperii! se răsti el. Nu că te-aş acuza. Nici eu nu-s prea sigur că pot avea încredere în mine însumi. După ce s-a întâmplat azi…

— În tine am încredere. De mine nu-s prea sigură, spuse Taylor încet – atât de încet, încât Drew nu fu sigur că vorbise, până când continuă: mi-e puţin cam greu să ţin minte că trebuie să păstrez distanţa. M-am ferit fiindcă eşti un om bun, iar ceea ce mă faci să simt mă sperie. Nu vreau să simt aşa ceva.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, că s-ar putea să mă ataşez de tine.

— Şi de ce-ar fi chiar atât de îngrozitor? întrebă el nedumerit.

— Fiindcă ai şi bagje.

Surprins, Drew aproape că râse.

— Bagaje? La vârsta noastră, oricine are bagaje. Toate *bagajele* astea ne fac să fim cine suntem. Atâta doar că unii călătoresc cu mai puţine bagaje la ei.

Taylor îşi dădu seama că n-o înţelegea. Trebuia să i-o spună pe şleau. Dumnezeule, cât mai detesta asta, aceste încercări de a explica, dar nu avea încotro.

Nervoasă, începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se lângă fereastră, mai aproape de el. Trăgând aer în piept, îl expiră încet, apoi spuse:

— Îl ai pe Noah.

— *Îl am pe Noah?*

Un fior străbătu şira spinării lui Drew, când întinse braţele şi o cuprinse, întorcând-o cu faţa spre el.

— Faptul că-l am pe Noah nu schimbă ceea ce se întâmplă între noi.

— Aici te înşeli. Schimbă totul. Tu şi Noah sunteţi inseparabili. Chiar tu ai spus – încrederea unui copil este cel mai înspăimântător lucru din lume. Aşa că ar trebui să înţelegi de ce nu vreau să mai fac treaba asta. Nu vreau să cresc încă o familie. Nu vreau să mă ataşez de tine.

Şocat, Drew îşi înfipse degetele în carnea braţelor ei, privind-o, încercând să înţeleagă cum de interpretase greşit semnalele. Îi cercetă ochii, căutând un răspuns şi negăsind niciunul. Fu cât pe ce s-o creadă, până când Taylor coborî privirea.

În acel moment, ştiu. Încă mai ascundea ceva, ceva ce o îngrijora mai mult decât Noah. În mod inexplicabil, i se luă o piatră de pe inimă. Dacă secretul de a iubi pe cineva consta în a da mai mult decât a lua, atunci nu trebuia decât să afle ce-şi dorea Taylor şi să-i dăruiască acel lucru.

— Reuşită încercare, dar pe mine n-ai putut să mă păcăleşti niciodată şoricelule.

— N-am încercat să păcălesc pe nimeni. Nu încerc decât să fiu sinceră.

— Cum spuneam, încercarea a fost onorabilă. Atâta cât s-a putut…

Vorbea spre spatele ei, pentru că Taylor se uita pe jos preocupată, căutându-şi cizmele.

— Dacă nu-şi doreşti o familie, ce-ţi doreşti, Taylor? Ce anume te temi că n-aş putea să-ţi dau?

Capitolul 9

Taylor încremeni. Îl simţea pe Drew privind-o ca un lup pândind un miel rătăcit de turmă – încrezător dar mereu flămând, în aşteptrea celei mai mici mişcări necugetate.

Impunându-şi să acţioneze, îşi luă cizmele din piele de căprioară de unde le aruncase, lângă masa de sufragerie. Numai după ce şi le trase în picioare avu încredere să se întoarcă spre el. Ridică bărbia, cu pumnii strânşi pe lângă trup.

— Ceea ce nu-mi poţi oferi tu este siguranţa.

— Nu înţeleg.

— Nimic mai simplu: dacă mă încurc cu tine, n-am să mai fiu sigură de nimic.

— Sigură de ce *anume?* întrebă Drew.

— Sigură dacă mă doreşti pentru tine, sau pentru Noah.

În momentul când o auzi, Drew avu senzaţia că primise o lovitură sub centură. Nu putea să se apere. Desigur, o dorea pentru Noah, dar pentru sine o dorea mai mult. Luând o hotărâre, spuse:

— Atunci, nu avem decât o singură problemă.

— Şi anume? întrebă stânjenită Taylor.

— Să te obişnuieşti cu ideea.

— Care idee?

— Că te doresc pentru mine.

Profită de efectul surpriză şi făcu câţiva paşi spre ea, silind-o să se retragă.

— Te doresc. Te-am dorit şi te voi dori. La toate timpurile din lume.

Se opri, chipurile surprins şi constată cu glas tărăgănat:

— Ia te uită! Ai ajuns sub vâsc!

O, Doamne, ăsta-i ultimul loc de pe Pământ unde trebuie să fii! îşi spuse Taylor. Făcând un pas înapoi, ripostă:

— Dar nu pentru multă vreme. Încerc să învăţ din propriile mele greşeli, ca să nu dau de necaz.

— Atunci, ce zici de una de rămas-bun?

Drew nu aşteptă răspunsul. O apucă de cot şi o trase spre el, scoţându-i deja cu mâinile cămaşa din pantaloni, când gura lui o găsi pe a ei.

Nu-şi putu da seama dacă sunetul scos de Taylor când îi cuprinse sânul în căuşul palmei era cauzat de şoc, de plăcere, de nerăbdare sau de o combinaţie a celor trei. Sărutul nu-i mai fu îndeajuns. Îşi lăsă gura să coboare peste gâtul ei, în timp ce-i trecea o mână peste şold. Dintr-o singură mişcare, îşi îndoi genunchii, îi agăţă un picior şi i-l ridică împrejurul coapsei lui. Încet îşi lăsă bărbăţia dură din jeanşi să-i mângâie căldura ascunsă sub blugi.

Lui Taylor i se tăie respiraţia, când tăria apăsă moliciunea, neaşteptat se senzual, neaşteptat de frustrant. Instinctiv, îşi potrivi şoldurile, iar Drew răspunse, împingând din nou.

— N-i trebui să te uiţi aşa la mine, şoricelule, o preveni el încet.

O secundă mai târziu, o prinse de încheietura mâinii. O duse spre masa de bucătărie, ridicând-o deasupra, şi se poziţionă intim între coapsele ei.

Cumva, această poziţie o satisfăcu pe Taylor şi mai mult. Îi lăsa mâinile libere să cutreiere abdomenul lui, să-i savureze textura părului aspru şi a muşchilor încordaţi. N-o mai propulsa decât instinctul, orice gând raţional zburând în momentul când palmele ei îi atinseseră pielea încinsă. Niciodată nu fusese sărutată de un bărbat care o putea face să uite atât de total lumea din jur.

Cu o secundă înainte ca gura lui s-o acopere pe a ei, Drew auzi nişte paşi tropăind pe scări, urmaţi de glasul lui Noah:

— Tăticule?

Inima i se opri în loc, iar Taylor şopyi:

— O, Doamne!

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de disperată, Drew ar fi izbucnit în râs, dar nu avea timp. Nu se gândea decât să-i menajeze pe Taylor şi Noah, ceea ce însemna că trebuia să-i iasă băiatului în întâmpinare, lăsându-i lui Taylor timp să-şi revină.

— Nicio grijă, îi spuse el, luând-o la fugă spre sufragerie.

În drum către Noah, aprinse lumina din bucătărie şi-şi luă din mers puloverul.

Se opri sub arcadă, patinând pe parchet, chiar în momentul când Noah ajunse la parter. Cu răsuflarea uşor tăiată, spuse:

— Aici sunt.

Noah căscă.

— M-am sculat ca să mă duc la baie. Nu erai în camera ta.

— Taylor şi cu mine erm în bucătărie. Făceam curat! adăugă el repede.

Ca la un semnal, din bucătărie se auzi un zăngănit de vase. Noah întoarse capul într-acolo, iar tatăl lui se grăbi să intervină:

— Auzi, ora de culcare a trecut de mult. Ia du-te tu sus şi ia-ţi pijamaua. Am să te bag în pat imediat ce terminăm la bucătărie.

Cu un oftat, Noah plecă să se conformeze, spunând doar atât:

— Să-i spui lui Taylor că-mi place pomul.

— Sigur c-am să-i spun! îi promise Drew.

— Spune-i şi că mâine n-am să uit s-o ajut.

— Şi asta.

Noah se opri.

— Şi să-i mai spui şi că miroase frumos, mai frumos chiar decât Roxie.

Râzând, Drew îşi conduse fiul spre scară.

— Ai încredere-n mine, amice. Am să-i spun.

Printre dinţi, adăugă:

După ce băiatul urcă scara şi dispăru în camera lui, Drew îşi rezemă capul de tocul uşii, răsuflând prelung. Apoi, aruncă o privire temătoare spre bucătărie.

Noah nici n-ar fi putut alege mai prost momentul. Taylor nu era genul de femeie care să sară şi să plece din paturile bărbaţilor toată ziua bună ziua şi, fără îndoială, pasiunea dintre ei o speria. Întotdeauna dădea mai mult decât lua, iar Drew bănuia că şi în pat făcea acelaşi lucru. S-ar fi dăruit toată, iar după aceea i-ar fi fost greu să plece.

Când vârî capul pe uşă, o văzu continuând să spele vasele. Stătea întorsă cu spatele, iar Drew îi spuse:

— Poţi să te opreşti. Nu mai e niciun pericol.

— Pentru moment, replică ea, întorcându-se; cu o mână în şold şi un gest vag spre masă, îl întrebă: îţi dai seama cât de iresponsabili am fost?

— Îţi dai seama cât de incredibil de frumoasă eşti?

— Vorbesc serios, Drew.

Drew înălţă sprâncenele, rezemându-se cu un umăr de tocul uşii.

— Şi eu. Cât se poate de serios. Încă te mai doresc, Taylor. O simplă întrerupere n-o să schimbe asta. Nu cred că am dorit vreodată mai mult o femeie. În niciun caz, aşa cum te doresc pe tine.

„Ce cuvinte periculoase", îşi spuse Taylor, „şi cât de sincere…!" Erau periculoase pentru că dorea să le creadă, şi atât de sincere încât îi făceau inima să bată nebunește.

— Dar eu nu te doresc, spuse ea, încercând zadarnic să-şi astâmpere conflictul emoţional.

Cu blândeţe, Drew sugeră:

— Poate că nu ştii ce doreşti.

Taylor îşi ridică mânecile, cu tristeţea din ochi înlocuită de o luminiţă bătăioasă.

— Ba ştiu. Îmi doresc libertatea. Treisprezece ani am petrecut având grijă de alţii. M-am săturat. Mai am şi alte planuri pentru viaţa mea. Planuri care nu vă includ pe tine şi Noah.

— N-aş crede.

Drew se hotărî să renunţe la orice fair-play. Îi măsură trupul cu privirea, oprindu-se un moment sub abdomen, amintindu-şi cum reacţionase la atingerea lui.

— Cred că exact de mine ai nevoie.

Apoi, privirea lui porni încet înapoi în sus, până ajunse la ochii ei.

— Şi ştiu *sigur* asta.

Obrajii lui Taylor se împurpurară. Fu cât pe ce să cedeze tentaţiei de a azvârli cu ceva. În capul lui, de preferinţă. Dumnezeule, arogant mai era!

Totuşi, acum gândea mai limpede. Trecând pe lângă el, în drum spre debara, ca să-şi ia haina, îi spuse:

— Nu vorbeşti decât despre sex. Ştiu din experienţă că sexul e ca o mâcărime. Dacă nu te scarpini, îţi trece.

Deschise uşa debaralei şi-şi luă canadina, apoi îi aruncă lui Drew o privire hotărâtă.

— Nici nu mă gândesc să mă scarpin. Şi *şi eu* ştiu *sigur* asta.

Netulburat, Drew îi luă canadiana, ţinându-i-o ca să se îmbrace.

— Din experienţa mea, care probabil este mai amplă decât a ta, ştiu că sexul e ca un glob de cristal cu zăpadă în el. Totul arată liniştit, toată zăpada e depusă cu artă, în troiene, în jurul figurinelor.

Se opri să-i aranjeze canadiana pe umeri, cu gisul coborându-i până la o şoaptă răguşită, seducătoare, care o făcu pe Taylor să încremenească.

— Ai impresia că în globul acela nu va mai ninge niciodată. Apoi, cineva îl agită, şi începe viscolul. Uneori, cea mai uşoară atingere face fulgii de zăpadă să se învolbureze. Rapid, intens, aproape orbitor.

Smucindu-se din mâinile lui, Taylor îşi potrivi gulerul şi scoase cheile din buzunar.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment. De-acum încolo, voi evita până şi cea mai mică atingere.

Chicotind, Drew deschise uşa.

— O să fie cam greu. I-ai promis lui Noah că mâine jutăm la curăţirea carului alegoric. Cum ai spus? La liceu, cam pe la ora zece? Iar poimâine urmează colindele de Crăciun, prin carier.

După ce-şi îngustă ochii şi-şi strânse buzele, Taylor plecă fără să mai scoată o vorbă. Drew o privi până când maşina dispăru, apoi închise uşa şi spuse:

— Taylor Marie Bishop, îmi voi da toată silinţa să te ating şi să te agit.

Urcă treptele câte două, fluierând tot drumul până în camera lui Noah.

* * *

Fără să deschidă ochii, Taylor scoase o mână pe dibuite de sub plapumă,

bâjbâind după telefonul care suna. Când găsi receptorul, îl ridică şi-l puse la loc în furcă. Numai un om o putea sune atât de devreme, şi nu-i ardea să se dueleze în metafore la crăpatul zorilor. Poate avea să priceapă aluzia.

N-o pricepu.

Cu un oftat, Taylor deschise ochii şi dădu să repede manevra, dar în clipa când ridică receptorul auzi glasul înnebunit al lui Drew:

— *Nu închide!*

Ridicându-se brusc în capul oaselor, Taylor duse receptorul la ureche.

— Drew? Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de ajutor. Ascultă, nu ştiam la cine altcineva să apelez.

Vorbea ca un om ajuns la capătul răbdării. Continuă:

— Noah nu vrea să-şi mănânce micul dejun.

Taylor îndepărtă receptorul de ureche, privindu-l ca şi cum s-ar fi defectat. Nu se putea să fi auzit bine. Scuturând din cap ca să se dezmeticească, spuse cu voce îngroşată:

— M-ai sunat la…

Se uită la ceasul deşteptător.

— …şase jumate dimineaţa, pentru că Noah nu vrea să-şi mănânce sărăţelele?

— Nu, pentru că Noah nu vrea să-şi mănânce pufuleţii cu cacao.

— A, da, asta-i cu totul altceva!

— Vorbesc foarte serios, Taylor.

Ceva din tonul lui o făcu să-şi îndrepte spinarea, strângând mai tare receptorul în mână.

— Bine spune-mi.

— Nu e deloc normal pentru el. Stă la masă cu privirea în gol, cu braţele încrucişate, şi refuză să se atingă de mâncare.

— Nu ţi-a spus de ce?

— A spus – citez: „Nu poţi să mă faci să mănânc micul dejun”. Ciudăţenia e că micul dejun este singura masă care-i place. Nu eu am fost cu ideea să-i dau pufuleţi cu cacao în fiecare zi din săptămână! Sunt singurii care-i plac. Îi mănâncă în fiecare

dimineaţă, cu câteva fructe. Zilnic. E ca un ritual, în casa asta…

— I-ai pus în alt castron, sau aşa ceva?

— Nu.

— Ţi s-au terminat fructele?

— Nici.

— S-a întâmplat *ceva* neobişnuit în dimineaţa asta?

Îl auzi expirând.

— Nu, nimic. L-am chemat la micul dejun. Mi-am pus cafeaua la făcut. Se mişca destul de încet, aşa că l-am chemat din nou…

— De obicei e nevoie să-l chemi de două ori?

— Nu.

— Atunci, începe să se facă lumină, chicoti Taylor.

— Şi eşti bună s-o îndrepţi puţin şi în partea asta?

Rezemându-se de tăblia patului, Taylor spuse:

— Viaţa ta, aşa cum o ştiai, se apropie de sfârşit. Ţi se va pune răbdarea la grea încercare…

— Dă pe gură, Taylor. Ce ştii tu şi eu nu ştiu?

— Ştiu că fiul tău are destulă încredere în tine ca să te pună l-ncercare. Încearcă să afle dacă ai vorbit serios când ai spus că nu-l vei da niciodată. Fii recunoscător că nu te-a încercat inundând baia… deşi, adăugă ea îngândurată, s-ar putea ca asta să urmeze.

Declaraţia el fu urmată de o tăcere năucită. Apoi, Drew întrebă:

— Şi eu ce să fac?

— Depinde de ceea ce ai făcut deja.

Când Drew nu răspunse, Taylor se hazardă să ghicească:

— I-ai spus cumva, tare şi sever, că nu se mişcă de-colo până nu termină?

— Ăă… S-ar putea să-i fi spus aşa ceva.

„Bietul Drew”, îşi spuse Taylor, nu pentru prima dată.

— Şi el ce-a făcut?

— Şi-a încrucişat braţele pe piept şi a rămas pe scaun, bosumflat. Şi mi-a spus

că nu-l pot sili să-şi mănânce micul dejun.

Taylor îşi acoperi mâna cu palma, pentru a-şi înăbuşi râsul. Îşi imagina chipul şocat al lui Drew, în timp ce Noah cel drăgălaş şi angelic se transforma într-un drăcuşor încăpăţânat. După ce-şi drese politicos vocea, începu să-i dea sfaturi:

— Păi, în primul rând, să nu-l ameninţi niciodată când e vorba de mâncare. E o prostie şi nu foloseşte la nimic. Pune-i în faţă mâncare bună, şi o s-o mănânce singur, când îi va fi foame. N-am văzut în viaţa mea un copil care să aleagă înfometarea în locul burţii pline. Sau, cel puţin, nu pentru mult timp.

În al doilea rând, să nu lansezi niciodată ameninţări care sfârşesc prin a te pedepsi pe *tine.* Când vei merge din nou la serviciu, nu-l vei putea aştepta toată ziua până-şi termină micul dejun. Şi în sfârşit, când e necesar… trişează.

— Să trişez?

— Întoatree-te la bucătărie, zâmbeşte-i, spune-i că a terminat şi dă-i voie să se ridice de la masă.

— Şi cum rămâne cu cerelele irosite? Dar cu obligatoriul discurs despre copiii care mor de foame în America?

— Aruncă cerealele la gunoi şi trimite un cec la Fundaţia Hope. Lasă-l pe Noah să te ajute să-l pui la poştă, şi spune-i pentru ce e. Fără predici.

— Aşa, simplu?

— Aşa, simplu.

— Taylor, recunoscu el reverenţios, voi avea nevoie de tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Funcţia asta se numeşte „mamă” şi nu mă interesează.

Cu o grijă exagerată, Taylor închise telefonul, încercând să-şi păstreze calmul.

Capitolul 10

Când Taylor introduse maşina în parcarea şcolii, urmând-o pe cea a tatălui ei, Clay se aplecă înainte de pe bancheta din spate, uitându-se prin parbriz.

— Doamne Sfinte! Ce-o fi cu David? A ajuns la timp!

— Suferă de frică, explică Martha. Taylor l-a ameninţat că-i ia toate etichetele de pe antichităţi, dacă întârzie.

— Şi am vorbit serios, chicoti Taylor, amintindu-şi mutra lui David când auzise ultimatumul. Dacă Tim poate ţine carul alegoric în hambar tot anul, măcar atâta poate face şi David, să-l tracteze până aici.

— Ei, ia uite cine te aşteaptă, Taylor! exclamă Martha ştrengăreşte, atrăgându-i atenţia spre o siluetă care se detaşa cu un cap deasupra celorlalte. Ei, asta numesc eu „devotament”! Omul a feut atâta drum până aici ca să ne-ajute să curăţim şi să vopsim carul ăla vechi şi murdar. Dar, la o adică, de ce nu s-ar repezi încoace ca să-ţi intre în graţii? Eşti o partidă excelentă pentru un bărbat cu un copil mic de crescut.

Taylor înţepeni. După conversaţia cu Drew din aceeaşi dimineaţă, ştia foarte bine că atracţia pe care i-o inspira avea calităţi materne. Faptul că Martha sublinia un lucru atât de evident constituia o doză în plus de realitate nedorită.

Spre totala ei surprindere, Clay răspunse:

— Nu, iubito, Drew şi Taylor se cunosc de mult. Dinainte de a se fi născut Noah. Poate că vechiul meu amic încearcă s-o impresioneze, dar mă îndoiesc că o face numai de dragul lui Noah.

Deschise portiera maşinii şi scoase un picior.

— Surioară, ai grijă să nu-i frângi inima. Nu mi-ar face deloc plăcere.

— Stai o clipă! obiectă Taylor. N-ar trebui să mă aperi şi să-i spui lui chestia asta?

— I-am şi spus-o. Acum vreo treisprezece ani.

Descumpănită, Taylor mai rămase în maşină câteva secunde după ce coborâră ceilalţi, reluând în minte dezvăluirile fratelui ei. Mda, mă rog, se preveni ea înainte de a deveni prea sentimentală, nu conta ce simţise Drew în trecut. Cu treisprezece ani în urmă, Drew nu avea un copil. Cu treisprezece ani în urmă, nici ea nu trăise cu senzaţia că era eliberată condiţionat şi, la cea mai mică mişcare greşită, şi-ar fi pierdut libertatea.

Când Noah veni în fugă spre maşină şi deschise portiera, zâmbetul lui cu dinţi de lapte îi făcu inima să se lumineze ca un panou de pinball, declanşându-i toate

soneriile de alarmă.

— Noi am ajuns primii aici! Tăticul a spus că e important să ajungem la timp, ca să nu te îngrijorezi. A mai zis şi că ai nevoie de ajutorul nostru, fiindcă nu ai destule ajutoare.

În ton i se strecură o undă de dezamăgire.

— Dar văd că ţi-ai adus ajutoare destule. Mai pot să te ajut?

— Ar fi cazul. Contez pe tine.

Noah zâmbi din nou şi-i făcu loc să covoare.

— Am aşteptat împreună cu suporteriţele, şi mi-au spus că pot fi mascotă. Ce-i aia mascotă?

— Păi…

În timp ce închidea portiera, Taylor se gândi la o definiţie.

— E ca un fel de talisman pentru echipa de fotbal.

— Am să port şi uniformă?

Drew veni în spatele fiului său tocmai la timp ca să audă ultima întrebare.

— Îmi pare rău, amice, dar nu cred că echipa are un tricou atât de mic.

— Ba cum să nu aibă! îl corectă imediat Taylor. Mă rog, avem *noi* unul, prin pod… pe undeva. Sunt sigură.

— Tăticule, mă pot duce să le spun că am uniformă?

Îngrozită, Taylor îşi dădu seama că, dacă pleca, Noah ar fi lăsat-o singură cu Drew. Nu era gata să reia conversaţia din seara trecută, aşa că se oferi repede:

— Merg şi eu cu el.

Înainte ca Drew să poată răspunde, o adolescentă blondă şi drăguţă îi atrase atenţia, făcându-i cu mâna. Arătă spre Noah, apoi spre sine, indicând că voia ca băiatul să vină la ea, şi chiar porni spre ei.

Colţul gurii lui Drew se arcui într-un zâmbet.

— Ei, amice, din moment ce lui Stephanie îi place să te aibă prin preajmă, cred că te poţi duce să-i spui despre uniformă.

— Zice că avem părul de aceeaşi culoare, adăugă Noah, în timp ce se îndepărta.

Spre cinstea lor, niciunul dintre cei doi adulţi nu râse înainte ca băiatul să se îndepărteze îndeajuns ca să nu-i mai audă.

— Ooo, ce necazuri o să ai când va creşte băiatul ăsta! Dej-i mănâncă din palmă toate şefele de galerie.

— Poate-ar trebui să-i cer un comision, replică Drew.

— De ce? glumi Taylor. Din câte-mi amintesc, şi după tine se ţineau destule suporteriţe.

— Mi-am ieşit din mână.

— Ha!

— Bine, tu cum i-ai zice? E clar că tehnica mea lasă de dorit. Azi-noapte, am avut-o efectiv în palmă pe femeia visurilor mele, dar mi-a scăpat prinţe degete.

Adunându-şi toate resursele de voinţă, Taylor închise ochii, se întoarse cu spatele şi strigă:

— Hei, David, ia vino-aici să te uiţi la chestia asta!

Nu peste mult, în timp ce lucrau, îşi dădu seama că Drew n-avea să se lase ignorat de ea. Se instalase chiar alături. Oftând, Taylor privi în jur, în căutarea unui sprijin moral, fără să găsească niciunul. Toţi erau ocupaţi. Rămânând cu privirea în jos, spuse:

— N-am timp pentru aşa ceva, Drew.

— Nicio problemă. Pot să iau şi singur ciocanul.

În glas i se simţea amuzamentul. O sprijini cu o mână pe talie şi se întinse pe lângă ea ca să ia ciocanul pe care Taylor îl folosise ca să prindă la loc mocheta. Deşi avea mişcări aparent nevinovte, mâna i se strecură în sus, cu degetele spre sânul ei, mângâind-o o secundă.

Taylor încremeni, cu sângele năvălindu-i în obraji şi surpriza iscându-i un fior interzis în burtă.

— O, scuză-mă, îi şopti el la ureche. N-am vrut… nici cea mai mică atingere.

Şi plecă, risipindu-i toate iluziile că ar fi putut să-l ignore.

* * *

Pe la jumătatea după-amiezii, mai lucrau doar vreo câţiva oameni, iar lui Taylor îi venea să-l strângă de gât. Suportase zeci de priviri prea intense, atingeri întâmplătoare care o nimereau în mod misterios tot pe locurile erogene, şi aluzii pe care ceilalţi nu le înţelegeau.

Ca şi cum l-ar fi strigat pe nume, Drew se întrerupse dintr-o conversaţie şi o surprinse privindu-l din nou. Zâmbi, apoi îşi reluă discuţia cu Clay.

— Tăticul ne zâmbeşte, spuse Noah.

— Nu, ţie îţi zâmbeşte, preciză Taylor, răsucindu-i afectuos nasul.

— Ba nu, ne-a zâmbit la amândoi. Când te vede pe tine, are alt zâmbet. A început să-mi zâmbească mie, dar pe urmă te-a văzut pe tine şi zâmbetul i-a încetinit.

Taylor fură încă o privire spre Drew. Chiar avea un alt zâmbet pentru ea? Fără jenă, îl iscodi pe Noah întâmp ce lustruiau nişte cadrane:

— Cum adică, i-a „încetinit”?

— Când sunt numai eu, zâmbeşte foarte repede, ca şi cum nu şi-ar putea ţine zâmbetul şi i-ar scăpa. Când îţi zâmbeşte ţie, zâmbeşte încet, ca şi cum ar încerca să-l facă să dureze, sau ca şi cum şi-ar aminti nişte secrete.

Îi întinse prosopul.

— Am terminat.

Cu mişcări amorţite, Taylor luă prosopul şi-l ajută să coboare din trailer aproape fără să-i mai asculte pe Noah şi Stephanie, în timp ce mintea i se învârtea. Dacă Noah spusese că tatăl lui avea un zâmbet special pentru ea, atunci cuvintele lui erau literă de evanghelie.

Fără să-şi dea seama, Noah şi Clay susţineau excelent cazul lui Drew. Era aproape ca şi cum ar fi spus: „Ascultă, cu ce strică dacă-i dai tipului o şansă?” Simţea o mare parte a zidului din jurul inimii ei dărâmându-se şi încerca disperată s-o salveze.

— Încă nu am bicicetă, îi explica Noah lui Stephanie. De-abia ne-am mutat aici.

Cuvântul „bicicletă” îi atrase lui Taylor atenţia. *Bicicletă*! făcu ochii mari,

înţelegând importanţa declaraţiei lui Noah. *Încă* nu avea bicicletă. Ceea ce însemna că aştepta una de la Santa Claus.

— Stephanie, ai tu grijă de Noah o secundă, ordonă ea şi porni drept spre Drew.

Apucându-l de braţ, îl trase neceremonios de lângă Clay. Coborî voce până la şoaptă, spunându-i:

— Bicicletă. Vrea o bicicletă de la Santa.

— Bicicletă? Nu i-am luat bicicletă, şopti grăbit Drew. Acum, în toiul iernii? I-am luat o săniuţă.

— Fă bine şi du săniuţa aia înapoi la magazin, şi ia-i o bicicletă – imediat! Ieri, când am trecut pe-acolo, mai aveau vreo câteva mici, roşii, cu roţi ajutătoare. Erau în vitrina din faţă.

Drew se uită la ceas.

— Va trebui să mă duc mâine. Închid la patru, şi nu ştiu dacă Roxie e acasă.

— Dacă mai aştepţi, s-ar putea să nu mai găseşti nicio bicicletă! Lasă, am eu grijă de Noah.

Drew clătină din cap.

— Îţi mulţumesc, dar ai lucruri mai importante de făcut decât să stai cu Noah.

— Măcar atâta pot face, după cât ai muncit azi pentru noi.

— Hooo…! Ajunge. Nu-mi datorezi nimic. N-am venit aici ca să te fac să te simţi îndatorată. Am vrut să vă ajut.

— Ştiu, răspunse ea încet. Şi eu vreau acelaşi lucru. E modul meu de a mă scuza pentru că azi-dimineaţă ţi-am închis telefonul.

Drew aruncă o privire în jur. Atelierul nu mai era la fel de aglomerat ca la început, dar nu voia să poarte acolo asemenea conversaţii.

— Ceea ce-am spus azi dimineaţă… Nu la tine m-am referit, Taylor. Eram frustrat din cauza mea însumi.

Taylor îi atinse uşor buzele, dar îşi retrase mâna înainte ca atingerea să-i frigă degetele.

— Taci până nu înrăutăţeşti şi mai mult situaţia. Şi-n plus, Noah şi cu mine

mai avem de făcut unele cumpărături. Îl aduc eu acasă, când terminăm.

— Aşteaptă.

Drew îşi scoase portofelul din buzunar.

— Uite cheia de rezervă. Dacă nu mă găseşti, intră în casă şi vorbeşte cu Roxie. Va veni, dacă poate.

— Nicio grijă, totul e prevăzut. Hai, du-te!

Spre surprinderea amândorura, Drew o sărută pe frunte, spunând:

— Eşti un înger. Îţi datorez o cină la cel mai elegant restaurant din oraş. O vei primi imediat ce-mi termin negocierile cu Stephanie, ca să lucreze ca guvernantă.

— La Pizza Hut au voie şi copiii. Nu e nevoie s-o pui pe Stephanie să stea cu Noah.

— Dar nu vreau să-l luăm şi pe Noah cu noi. Vreau să te duc numai pe tine. Vreau lumânări, vin şi atmosferă. Ce zici, poţi mâine seară?

În ajun, Taylor ar fi refuzat. În ajun, încă mai avusese un dam de minte. Acum, fu cât pe ce să spună „da”, până îşi aminti.

— Mâine mergem cu colindul prin vecini.

— Atunci, joi?

— Seara corală de Crăciun, la biserică.

— Vineri?

— Parada, iar…

— Sâmbătă e ajunul Crăciunului, încheie Drew. La naiba, Taylor!

În timp ce se îndepărta, o ameninţă cu degetul:

— Să ştii că nu mă dau bătut!

Când Drew ajunse destul de departe, spre propria ei surprindere, Taylor şopti:

— Bine. Pentru că nu-s sigură că aş vrea s-o faci.

* * *

Începe să ningă cu fulgi rari, în timp ce colindătorii străbăteau aleea din faţa casei lui Roxie. Toţi se gândeau la răsplata care-i aştepta – ciocolată fierbinte şi un

bufet apetisant. Martha, care jura că vocea ei suna ca a unui rinocer răpit, se oferise să stea acasă şi să pregătească trataţia.

Oricât de tentantă era petrecerea, Drew nu credea că fiul lui putea să mai reziste. În ultimele minute mersese cu capul în piept şi bărbias îngropată în gulerul canadieei, strângând în braţe ursuleţul de pluş pe care Taylor i-l dăduse ca dar înainte de Clay.

— Arăţi ca unul din renii lui Santa! îl tachină Drew.

Noah ridică capul spre el.

— Serios?

— Mda.

Drew îl luă în braţe.

— Ai nasul roşu, ceea ce-seamnă că după ce-i cântăm lui Roxie ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun.

— Lui Bear îi e cam frig, recunoscu Noah, referindu-se la noul lui prieten, pe care din ajun nu-l mai lăsase din braţe.

Când Roxie deschise uşa, grupul începu să *cânte Jingle Bells*. După ce terminară, Drew o bătu pe Taylor pe umăr, făcându-i semn spre casa lui, aflată alături.

— Cred că noi mergem acasă. Lui Bear îi e frig.

— Mhm, răspunse Taylor, cu dinţii clănţănindu-i uşor. Deştept urs. Ştie când să recunoască faptul că s-a săturat.

— Şi ţie pare să-ţi fie cam frig, remarcă Drew, încruntându-se uşor.

— Frig? Nu-mi mai simt degetele de la picioare.

— Atunci, asta a fost.

Drew şuieră, ridicând mâna, pentru a-i atrage lui Clay atenţia.

— Pe ăştia doi i-a pătruns frigul. Am s-o aduc pe Taylor acasă când o să-şi simtă din nou picioarele.

Clay le făcu şi el cu mâna, iar grupul cântă în tot timpul drumului spre casa următoare. Taylor se rezemă de Drew, iar acesta o cuprinse cu braţul.

— Ce-aţi zice voi doi de-o ciocolată fierbinte? întrebă el.

— Cu halviţă, te rog, spuse Taylor.

— Şi eu, îi ţinu isonul Noah. Şi o ceaşcă pentru Bear.

— Şi o ceaşcă pentru Bear, repetă Drew.

Îi duse în casă şi-i parcă pe amândoi pe canapea. Când se întoarse dinspre şemineu, unde aprinsese focul, o văzu pe Taylor ghemită cu capul pe braţul canapelei, dormind dusă. Noah, în celălalt capăt, zâmbea.

— Cred că era mai obosită decât noi, şopti el.

— Şi eu cred, răspunse Drew, tot în şoaptă.

Îi făcu semn lui Noah să-l urmeze la bucătărie. După ce puse apa la fiert pentru ciocolată, se întoarse în living şi o acoperi pe Taylor cu o pătură.

Pradă unui impuls, înenunche lângă ea, studiindu-i profilul şi potrivindu-i pătura pe umeri. O sărută pe colţul ochiului, şoptindu-i:

— Totul o să fie în regulă, iubito. Acum mă ai pe mine.

Încet, se ridică şi se duse la telefon.

— Nu, domnule antrenor Bishop, nici nu s-a clintit. Nici chiar mirosul de ciocolată fierbinte n-a trezit-o… Da, şi eu cred că n-ar trebui. O vom lăsa să doarmă până dimineaţa. Noah şi cu mine o s-o ducem atunci… Nu, nu e niciun deranj… Da, domnule, voi avea grijă de ea. Nu trebuie să vă faceţi nicio problemă.

* * *

Un sunet brusc puse capăt visului de care Taylor încercase să se agaţe cu atâta înverşunare. O fracţiune de secundă, fu ispitită să ignore zgomotul, refuzând realitatea, dar perna tare, masculină, de sub capul ei o sili să se trezească. Ochii i se deschiseră – şi încremeni.

Conştiinţa ei înregistră senzaţia de întuneric din jur, bumbacul moale şi muşchiul dur de sub obraz, braţele puternice care o cuprindeau şi bătăile repezi ale inimii lui Drew. Dar acesta era singurul semn că apropierea dintre ei îl afecta în vreun fel.

— Ai adormit. Aşa că am dat telefon la tine acasă şi toţi au fost de acord că e

mai bine să te las să dormi. Asta-i camera de oaspeţi. Mi-a fost teamă să nu-ţi înţepenească gâtul, pe canapea.

Taylor rămase cu privirea aţintită spre gulerul bluzei lui, de teamă ca Drew să nu-i vadă dezamăgirea de pe faţă, pentru că o lăsa jos.

— Am… am avut o zi grea, iar azi-noapte am dormit prost, se scuză ea. Îmi pare rău, n-am vrut să abuzez de bunăvoinţa ta.

— Auzi…?

Drew îi ridică bărbia.

— Tu chiar nu pricepi? Pentru asta sunt aici. Singura mea nemulţumire e că, în visurile mele în care rămâi la mine peste noapte, nu te culci în camera de oaspeţi.

La auzul acestei mărturisiri sincere, pe Taylor o părăsi orice hotărâre. Nu-i păsa de ce o dorea, ci numai că o dorea. Voia să-i simtă atingerea şi să-l atingă la rândul ei. Ştiind răspunsul, puse întrebarea oricum:

— În visurile tale… unde dorm?

— Tocmai asta e. Nu dormi. Nici eu nu dorm.

Drew continua s-o ţină în braţe, iar ale ei erau cuibărite între trupurile lor.

— Nu pentru mult timp, cel puţin.

Taylor închise ochii în calea valului de dorinţă care o străbătea. Voia ca Drew să facă dragoste cu ea. Măcar o dată, voia să uite de priorităţi şi de ziua de mâine. Voia să uite de toate, mai puţin de ceea ce o făcea să simtă.

Deschizând ochii, spuse:

— Nu vreau să dorm în camera de oaspeţi.

Aproape înainte ca aceste cuvinte să i se desprindă de pe buze, Drew o luă în braţe.

Capitolul 11

Casa era tăcută în jurul ei, iar Taylor dormea lipită de Drew, mulţumită şi încrezătoare. Drew ar fi vrut să prelungească momentul, dar lumina zorilor începea să se furişeze prin întuneric.

Cu grijă, Drew se rezemă într-un cot, privind-o. Nemulţumită de schimbarea poziţiei, Taylor se încruntă în somn, dar când deschise ochii, faţa i se însenină într-un zâmbet sfios.

— Mă întrebam cum ar fi să mă trezesc cu tine alături, îi spuse el, în timp ce-i urmărea cu degetul conturul trandafiriu al unui sfârc care ieşea de sub marginea cearşafului.

Pudică, Taylor îşi ridică pătura cadrilată până sub bărbie, roşind intens. Se frecă la ochi, încercând să-şi şteargă urmele de rimel rămase.

— Ai grijă ce-ţi doreşti. În zorii zilei, faţa asta ar speria pe oricine.

— Sau i-ar crea dependenţă, replică încet Drew, trăgând-o spre el.

Inima lui Taylor începu să bată necontrolat. Nu ei gata să-l ia în serios, nu gândise dincolo de satisfacerea nevoii fizice care o stăpânise în timpul nopţii. Nu ştiuse că putea dori pe cineva dureros de mult. Dragostea făcută cu Drew îi umplea locuri din suflet despre care nici nu ştiuse vreodată că erau goale şi reci.

În acel moment, Drew o privea cu o expresie care sugera că se preăte să-i spună ceva foarte important. Taylor îi acoperi buzele cu degetele, clătinând din cap.

Drew ar fi putut rosti acele cuvinte, însă n-ar fi fost pentru ea. Ar fi fost pentru femeia care-i făcuse fericit copilul.

Ar fi fost pentru Doc Holiday.

Retrăgându-se, Drew îi ignoră rugămintea mută de a nu vorbi.

— Voiam să-ţi spun ceva important.

— Nu, nu spune nimic.

Taylor se îndepărtă de el, rezemându-se de tăblia patului.

— Crăciunul are efectul ăsta asupra oamenilor. Le dă senzaţii de căldură şi afecţiune, dar nu durează. Te-ai îndrăgostit de imaginea familiei care ţi s-a conturat în minte.

— Crăciunul n-are nicio legătură, Taylor, replică Drew, ridicându-se în capul oaselor. Te doresc pe tine, nu o poză dintr-o carte de poveşti. Credeam că ţi-am dovedit-o, azi-noapte.

— Vrei să spui că sexul a fost plăcut? 7

Taylor ridică din umeri, consimţind:

— Sexul a fost plăcut.

— Sexul a fost extraordinar, o corectă el dar nu la asta m-am referit, şi-o ştii foarte bine. Încerc să-ţi spun că te iubesc.

— Nu mă iubeşti, răspunse imediat Taylor. Nu cu adevărat. Ai încredere-n ce-ţi spun.

— Stai, să ne înţelegem…

Drew ridică degetul rătător, lingându-şi buza de jos.

— Crezi c-am să-mi vin în fire imediat ce Crăciunul o să treacă, şi-mi voi da seama că de fapt nu te iubesc, că n-am fost îndrăgostit decât de un ideal din mintea mea.

— În două vorbe, cam asta ar fi.

Taylor îşi împinse părul pe spate, încercând să şi-l pună într-o oarecare ordine, pentru a arăta cât mai calmă şi raţională.

— Faptul că te-ai culcat cu mine completează imaginea pe care o aveai în minte când m-ai căutat.

În loc s-o contrazică, aşa cum se aşteptase, Drew nu făcu decât să dea din cap, apoi se dădu jos din pat şi-şi puse pantalonii şi un tricou. Se îmbrăca încet, cu mişcări deliberate, controlate. Când se întoarse spre ea, Taylor făcu că avea o expresie foarte hotărâtă.

— Asta a fost acum o sută de ani. Când te-am căutat, habar n-veam cum să iubesc pe cineva, nici cum să întemeiez o familie adevărată. Cum ştiu. Şase copii şi un şemineu plin de ciorapi nu însemnă o familie. Aseară, am înţeles că tot ce-mi doresc de Crăciun sunteţi tu şi Noah. Şi tot ce-mi doresc *după* Crăciun sunteţi *tot* tu şi Noah.

Deschise uşa dormitorului.

— Îţi tot spui că nu sunt serios, când fac dragoste cu tine. Îţi tot spui c-am să mă plictisesc. Îţi tot spui că lumina de aici – se bătu el peste piept – se va stinge când scot din priză pomul de Crăciun.

După ce Drew ieşi, Taylor rămase mult timp cu privirea spre uşă. Nu se simţea

deloc în siguranţă. Sinceritatea din glasul lui o descumpănea.

Preţul de a-l crede era prea mare. Mult prea mare. Pur şi simplu, nu şi-l putea permite.

Încet, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Îndreptându-se spre bucătărie, îl văzu pe Noah din spate, aşezat la locul lui obişnuit de la masă, cu cerealele aşteptându-l. Auzi scrâşnetul tigăii pe plită şi întrebarea lui Drew:

— Eşti sigur că nu vrei şi nişte frigănele?

— Mhm. Mai zi-mi despre copii.

— Care copii?

— Copiii lui Taylor.

Cu grijă, Noah îl cocoţă pe Bear în mijlocul mesei.

— Cei care au nevoie de tot felul de chestii. De ce au nevoie de ele? Noi avem atâtea.

Taylor simţi un val de compasiune pentru Drew. Tocmai avusese o conversţie complexă, şi nu era sigură că-i ardea de încă una, dar se străduia să-i explice lui Noah despre facturile medicale, slujbele pierdute şi banii pentru mâncare insuficienţi, despre nevoia de a alege între o jucărie nouă şi o haină mai călduroasă.

— Deci, fabrica de jucării a lui Taylor e ca un cec din alea cum am trimis noi, spuse Noah. Doar că nu e pentru dolari, ci pentru lucruri.

Drew zâmbi.

— Exact. Sunt lucruri, nu dolari.

— Lucruri? întrebă Taylor râzând, în timp ce intra în sfârşit în bucătărie.

— Donaţiile carului alergoric, răspunse Drew, cuprins de uşurare.

— Tu de ce eşti aici? întrebă Noah, intuind cel mai important aspect a situţiei.

— A înnoptat la noi, răspunse simplu Drew, fără s-o scape pe Taylor din ochi. Era prea obosită ca să se ducă acasă.

— Aha.

Lui Noah îi pieri interesul. Începu să-şi descojească banana.

— Ai putea să iei lecţii de la el, îi spuse încet Drew lui Taylor, în timp ce

întorcea frigănelele în tigaie.

— Cum aşa? întrebă Taylor, apropiindu-se.

Drew, însă, observă că nu venea *prea* aproape.

— Când eu îi spun ceva, mă crede.

— Crede şi în Santa Claus, şopti Taylor, primind de la el o farfurie.

Drew mai ţinu farfuria câteva secunde, în timp ce răspundea tot în şoaptă:

— Şi tu nu crezi în Santas Claus? Te pomeneşti că nu crezi nici în zâne. Sau în iubire.

În bucătărie se lăsă o tăcere grea, până când Drew dădu drumul farfuriei, risipind tensiunea – sau cel puţin, lăsând-o să staţioneze.

* * *

Pe la ora cinci, toate magazinele din oraş se închiseseră. Orchestra şi carele alegorice aşteptau în parcarea şcolii, gata să pornească pe Strada Principală. Fabrica de jucării era în faţă, conducând convoiul, pentru ca oamenii să-şi poată depune imediat donaţiile şi să aibă mâinile libere pentru a-şi aplauda rudele şi prietenii din celelalte care. La paradă putea participa oricine. Nu trebuia decât să plătească cinci dolari la primărie şi să aibă un costum, un instrument muzical sau un car alegoric.

— Taylor, le-ai verificat pe toate şi pe toţi de două ori. E timpul să pleci, o îmboldi uşor Drew. Asta-i o paradă de voluntari, nu e nevoie să fie perfectă.

— Cred că ai dreptate, oftă Taylor.

— Sigur că am dreptate. Cei Trei Muschetari ne ţin un loc lângă capătul traseului, ca să-l putem ocupa imediat ce ajungem şi să vedem toată parada.

— Mda. Roxie, Noah şi Bear.

Drew ridică privirea, când fabrica de jucării se puse în mişcare.

— Dacă plecăm *acum*, n-o să pierdem nimic.

— Of, ce mă mai pisezi!

— Cucoană, asta nu-i pisălogeală. Azi am fost cel mai cuminte băiat din lume.

Aşa era. La un moment dat, pe parcursul zilei, găsiseră un punct de echilibru în

fragila lor relaţie. Fără a discuta efectiv subiectul, Drew acceptase să n-o mai preseze, iar Taylor încuviinţase să nu-l mai respingă.

Ajunseră la timp. Chipul lui Noah se lumină la vederea lor, şi le făcu cu mâna.

— Roxie, au venit!

— Ei, era şi timpul. Văd un car dând colţul, îi mustră Roxie, în timp ce se apropiau. Tânărului ăstuia au să-i sară toţi nasturii, de cât se umflă în pene.

Descumpănită, Taylor repetă:

— Se umflă în pene…?

— A lucrat la car, îi explică Roxie. Numai despre asta îmi vorbeşte.

— A… zâmbi Taylor.

— Deci, eşti emoţionat, mm? întrebă Drew, luându-şi fiul în braţe ca să vadă mai bine.

Noah dădu din cap şi o bătu pe Taylor pe umăr. Apoi îi arătă cu degetul.

La două străzi distanţă, tractată încet de camioneta lui David, se apropia fabrica de jucării. Fotbaliştii deghizaţi în elfi încasau donaţiile. Pe măsură ce carul se apropia, Noah devenea tot mai neliniştit.

— Unde-s lucrurile nostre?

— Poftim? întrebă Drew, apropiindu-şi urechea de el.

— Lucrurile noastre, unde-s? Ca să le punem pe car.

Aruncând o privire spre Taylor, Drew speră să se întâmple o minune – dar nu se întâmplă nimic. Taylor clătină din cap. Fuseseră atât de ocupaţi cu pregătirea carului, încât nu le mai rămăsese timp şi pentru altceva.

— Noi n-am adus nimic, amice.

— A…

Nefericit, Noah privi din nou carul, care ajunsese la vreo şapte metri distanţă.

Drew dădu să spună ceva, când Taylor îi puse o mână pe braţ. Îl privea pe Noah, cu o expresie uimită.

Băiatul făcuse doi paşi pe carosabil, iar Drew vru să-l tragă înapoi, dar Taylor îl opri.

— Lasă-l.

— Ce te-a…?

În clipa următoare, Drew înţelese. Fiul lui voia să-l dea pe Bear pentru un copil care avea mai multă nevoie de el.

Noah strânse cu putere ursul, apoi îl sărută pe nas, în semn de rămas-bun. Cu o expresie gravă, îl ridică în timp ce carul trecea prin faţa lui – dar nu era destul de înalt. Drew se apropie repede şi îl ridică în braţe, ca să-l poată da pe Bear. Nu credea că ar fi putut să fie mai mândru de fiul lui decât în cel moment. Noah ştia mai bine cum să dea decât cum să ia. Ştia să ţină la alţii.

— Încă mă mai ai pe mine, îi şopti el.

Noah dădu din cap.

Când se întoarseră, bărbia îi era crispată, dar nu plângea. Taylor însă, avea ochii în lacrimi, când spuse:

— A fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

În timp ce reveneau pe trotuar, Noah întinse braţul spre ea, la fel ca în seara când împodobiseră bradul. De astă dată, când i se alătură în cercul braţelor lui Drew, nu mai simţi linişte şi mulţumire – ci numai îndoieli. Îndoieli cu privire la viaţa lipsită de griji pe care se străduise atât de mult să şi-o creeze.

* * *

În mod normal, lui Taylor îi plăcea slujba liniştită din Ajunul Crăciunului, mai ales când ningea. Era un moment de meditaţie privată, o oază de confort în haosul oricărui Crăciun în familia Bishop. Dar în seara asta nimic nu mai părea să-i calmeze tumultul emoţiilor din suflet.

Instinctul o făcu să ridice privirea spre naos. Drew şi Noah, gătiţi la patru ace scrutau mulţimea din strane. Când o văzură, zâmbiră.

Imediat, familia le făcu loc lângă Taylor. Acceptarea era deplină şi fără niciun dubiu.

Spre sfârşitul slujbei, Noah stătea pe genunchii lui Taylor, iar Drew ştia că avea să încalce acordul tacit dintre ei, cerând-o în căsătorie. Cu siguranţă, după ce

iureşul Crăciunului, trecea, Taylor avea să se convingă că cererea în căsătorie nu avea nicio legătură cu spiritul sărbătoresc.

Mai târziu, când ajunseră acasă, pentru schimbul de cadouri, emoţia lui Noah deveni de-a dreptul contagiosă. Se aşeză pe mocheta din living, uitându-se cu jind la pachetele de sub bradul cu două vârfuri, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că în sfârşit avea să deschidă unul dintre ele.

— Numai cadourile pe care le-a adus Taylor, îl preveni Drew, de pe canapea. Şi nu înainte de a ajunge şi ea aici.

— Am înţeles. Mă uit numai.

Drew fu cât pe ce să izbucnească în râs. Pentru Noah, „a se uita" însemna să cântărească, să măsoare, să zgâlţâie, să privească în lumină şi să tragă cu ochiul pe sub îndoiturile hârtiei.

— Uită-te cu grijă… Hait! Nu mai avem timp. A venit Taylor!

Alergând la uşă, Noah o deschise şi o trase de mână pe Taylor, care striga cu vocea îngroşată:

— Ho, ho, ho…!

— Hai mai repede! Ne aşteaptă cadourile!

Râzând, Taylor întrebă:

— Nu pot să mai aştepte până-mi scot haina şi mă încălzesc?

— A, ba cred că da…

— Durează doar un minut, amice, promise Drew, închizând uşa.

Îi apucă de guler mantou şi i-l scoase, atingându-i intenţionat cu degetele spatele gol.

— Nu trebuia să te îmbraci elegant, dar mă bucur că ai făcut-o.

Apoi îi şopti la ureche:

— Spune-mi că ai prins spiritul Crăciunului şi porţi ciorapi şi portjartier, pe sub rochia asta trăsnitoare.

Taylor roşi. Ghicise.

— Gata, te-ai încălzit! declară Drew. A sosit momentul pentru cadouri.

Taylor zâmbi. Îi lăsă pe cei doi s-o conducă în living, unde se aşeză.

— Mai întâi ale lui Noah.

— Bine.

Drew scoase o cutie împachetată în hârtie abastră lucioasă şi decorată cu o intersecţie de maşinuţe.

Imediat, Noah scoase cu grijă maşinuţele şi le puse pe măsuţa de cafea, ca să nu se rătăcească.

— Mulţumesc, Taylor.

— N-ai pentru ce. Acum, deschide cutia. Distracţia abia începe.

Băiatul o privi nesigur, aşa că Taylor dădu din cap aprobator. Când deschise în sfârşit cutia, Noah făcu ochii mari, iar gura i se rotunji ca un cerc perfect.

— O, tăticule, uite! E Batman! exclamă el.

Despăturind pijamaua super-eroului, şi-o puse în faţă.

— Pot s-o port la noapte?

— Sigur că da! Pentru asta ai primit-o.

— Mama mea ne dădea întotdeauna câte o pijama nouă de Crăciun, spuse Taylor, zâmbindu-i lui Drew. Ca să arătăm bine în pozele pe care le făcea tăticul a doua zi dimineaţă, nu ca nişte zdrenţăroşi. E rândul tău.

Când Drew văzu halatul de mătase şi izbucni în râs, Taylor râse împreună cu el. Veşmântul era garnisit cu personaje de desen animat zănatece din copilăria lui Drew.

— Hai că asta-i bună, Şoricelule!

— Mă gândeam eu.

— Şi acum, tu.

Clătinând din cap amuzat, Drew îşi puse halatul la loc în cutie şi scoase de sub pom încă două cutii.

— Cea de sus e de la Noah.

— Eu am făcut-o, spuse sfios băiatul.

— Serios?

Taylor deschise cutia, pregătită să laude ceea ce găsea, indiferent de calitate. Dar când dădu la o parte capacul şi scoase coroana, amuţi.

— M-a ajutat şi Roxie, dar eu am lipit-o.

Mai multe frunze verzi de fetru, decupate de Noah, fuseseră lipite pe un cerc de carton, formând o coroană de Crăciun. Partea de sus era decorată cu o fundă roşie, iar pe capetele acesteia era scris *Noah* şi *1994.* Când ridică privirea, zâmbind, Taylor desfăcu braţele.

Îmbrăţişându-l strâns, spuse:

— E minunată. Nimeni nu mi-a mai făcut vreodată o coroană. M s-o păstrez toată viaţa.

— Phii! exclamă Noah. Mi-era frică să nu-ţi fi făcut una vreunul din fraţii ăia ai tăi.

Taylor îl privi surprinsă

— Nu… nu mi-au făcut aşa cev.

Drew îi luă din mână coroana şi cutia.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el, pentru ca Noah să se poată culca înainte de a ateriza Santa aici. Deschide-o pe asta.

— De ce eşti atât de neliniştit? Explodează?

Noah chicoti.

— Tăticul nu ţi-ar face cadou o bombă.

— Eu n-aş fi chiar atât de sigură… îl tachină Taylor, despachetând cutia şi ridicând capacul.

Scoase o exclamaţie sonoră, trântind capacul la loc, şi spuse:

— Şi eu am primit tot o pijama!

— Ce culoare? întrebă Noah.

„Deschisă”, fu primul cuvânt care-i trecu prin minte. „Pericol”, fu ce de-l doilea. Şi ştia totul despre pericol. Pericolul stătea la câţiva paşi, arătând satisfăcut şi sexy.

Următorul ei gând fu acela că se putea obişnui cu pericolul.

Neluând în seamă întrebarea lui Noah, Taylor se uită la ceas.

— Vai de mine, ce târziu s-a făcut! Repede, trebuie să fii în pat înainte ca Santa să ajungă aici.

Şi cu asta, îl zori spre camera lui, întocmai aşa cum plănuiseră ea şi Drew.

— Psst! o chemă Drew din cabinet, scoţând doar capul pe uşă. A adormit? Alo…?!

Taylor coborî parţial scara, aplecându-se ca să-l privească peste balustradă.

— Psst să-i spui tu cui oi şti! Eşti gata? Doarme dus.

Trăgând adânc aer în piept, Drew o aşteptă să coboare, apoi ieşi în hol. Se apropie pe vârfuri, şoptind:

— Ho, ho, ho! Cum ar fi o sărutare pentru un babalâc?

— Oare doamna Claus ce-o să spună?…

Taylor se întrerupse, cu o exclamaţie, când Drew o înhăţă în braţe.

— Ştie că le sărut pe toate fetele frumoase, şopti el, cu buzele lipite de ale ei. Dar numai una dintre ele mi-a cucerit inima. Hai. Să înceapă spectacoul!

Şi o sărută, atingând-o scurt cu buzele, înainte de a porni cu ea în braţe spre uşa de la intrare.

Încet, Taylor închise uşa în urma lui şi porni spre camera lui Noah. După ce aşteptă destul timp pentru ca Drew să ajungă vizavi, se prefăcu că vorbea cu el, atât cât putea de tare fără să dea de bănuit:

— Ce? auzi clopoţei de sanie? Nu fi prost…

— Taylor? întrebă încet Noah.

Taylor intră în camera lui, chipurile surprinsă să vadă că era treaz.

— Ai auzit şi tu?

Ridicat în şezut, băiatul dădu din cap, solemn.

— Da? Ce-ai auzit?

— Pe Santa.

Taylor înclină capul, ca şi cum ar fi ascultat.

— Auzi-l iar!

Apoi se duse spre fereastră, făcându-i grăbită semn s-o urmeze.

— Noah, şopti ea minunându-se, chiar e Santa…!

Băiatul i se alătură repede la fereastră, lipindu-şi nasul de geam. Santa era vizavi, mergând prin curte cu un sac mare pe umăr. Deodată, ridică privirea spre

fereastra lor şi le făcu cu mâna. Taylor îi răspunse la fel. Apoi, Santa păru să se uite la Noah şi-i făcu semnul „O.K.”. Uimit, Noah rămase nemişcat, ca şi cum ar fi încercat să-şi întipărească momentul în memorie.

Când Santa dispăru după colţul casei, Taylor îl conduse uşurel pe Noah înapoi la pat şi-l vârî în aşternut.

— M-a văzut şi el pe mine! şopti băiatul.

— Ceea ce înseamnă că ar fi bine să adormi până când termină pe partea cealaltă a străzii.

Taylor îl sărută pe obraz şi se întoarse să iasă, auzind zgomotul slab al unei uşi de la parter.

— Mă duc să-i spun tatălui tău. N-o să-i vină să creadă.

— Taylor?

— Mmm?

— Unde erau renii?

— Renii? repetă Taylor cu o voce ca un chiţăit.

— Renii lui Santa.

— Pe acoperiş.

— Nnţ. M-am uitat.

— Aha… păi… erau… cred că zburau înapoi să mai aducă jucării, în timp ce Santa era în casă. Mda, asta e. Vezi, ei sunt vrăjiţi, şi de fiecare dată când Santa intră în câte o casă, zboară ca fulgerul până la Polul Nord şi umplu sania din nou. Elfilor acelora le e foarte greu să ţină toate pachetele în ordine.

Şi se întoarse din nou să plece.

— Taylor?

— Ce? întrebă ea din nou, întorcându-se spre băiat, cu un chicotit.

— Eşti sigură că Santa le poate aduce băieţaşior buni exact jucăriile pe care şi le doresc?

— Sunt sigură.

— Chiar eşti sigură, sau poate sigură?

— Chiar sunt sigură, îl încredinţă ea.

De astă dată, aşteptă următoarea întrebare. Ştia care avea să fie.

— Crezi că eu sunt un băieţel bun?

— Ştiu că eşti un băieţel bun.

Se apropie de el şi-l atinse cu un deget pe nas.

— Eşti cel mai bun. La fel ca tăticul tău.

— Cine-i la fel ca tăticul lui? întrebă Drew, spre surprinderea lui Taylor, care nu-l auzise intrând pe furiş în spatele ei.

— Eu, răspunse Noah. Aşa zice Taylor.

— Ei! Dacă *Taylor* zice aşa, înseamnă că aşa trebuie să fie. Şi de ce nu dormi? îşi întrebă el fiul, pe un ton glumeţ. Nu ştii că, dacă eşti treaz, Santa nu vine?

— Ai pierdut momentul, îi spuse Taylor şi Drew. Pune-l pe fiul tău să-ţi povestească. Noapte bună, Noah.

— Noapte bună, Taylor.

Taylor voise să plece şi să-i lase singuri, dar următoarele cuvinte ale lui Noah îi ajunseră la urechi, ţinduind-o pe loc.

— Am văzut-o pe mămica sărutându-l pe Santa Claus.

— Ce?

În glasul lui Drew se distingea o uimire enormă.

— M-am trezit din somn, şi am văzut-o pe mămica sărutându-l pe Santa Claus.

— Aici? În seara asta? întrebă Drew.

Taylor ştiu că amândoi se gândeau la sărutul de la parter.

— Da. A spus că doamna Claus îl lasă să sărute toate fetele drăguţe.

Taylor îşi trânti o mână peste gură.

— Mămica nu e aici, îi explică Drew lui Noah, cu răbdare. Dar Taylor e blondă, la fel ca ea. Poate că pe Taylor ai văzut-o sărutându-l pe Santa Claus. Am auzit că sunt prieteni buni. Lui Santa îi plac fursecurile ei.

Inspirată improvizaţie, îşi spuse Taylor. Spera numai ca Noah s-o înghită.

Nedescurajat, băiatul spuse:

— Mda, Taylor era. Acum ea o să fie mămica mea. Am aranjat totul, tăticule. I-am cerut-o lui Santa, când am vorbit cu el. El le aduce băieţeilor buni exact ce vor

ei. Şi el şi Taylor mi-au spus. Aşa că ea o să fie mămica mea.

Taylor continua să-şi ţină mâna peste gură, dar nu ca să-şi mai stăpânească râsul – ci teama. Aştepta răspunsul lui Drew cu respiraţia tăiată.

— Ei, şi eu aş vrea ca Taylor să fie mămica ta. Avem nevoie de ea, pe-aici…

Îndepărtându-se, Taylor nu mai auzi şi restul. Nu voia. Nu avea nevoie. Într-adevăr, Drew o dorea din cele mai nepotrivite motive. Cum se putuse lăsa amăgită?

Durerea era atât de profundă, încât nici măcar nu plângea. Luându-şi poşeta din living, privi în jur. Simbolurile sărbătorilor se vedeau peste tot. Ea le adusese acolo.

— Draci copţi… şopti, apoi înjură, când auzi paşii lui Drew pe scară.

Când intră, Drew zâmbea, frecându-şi palmele şi părând gata s-o sărute.

— Îmi place la nebunie Crăciunul.

— Eşti singurul.

Zâmbetul lui şovăi.

— Iar te-a apucat?

— Nu mă lua în seamă. Sunt obosită. Mă gândeam să mă duc acasă devreme în seara asta.

— Aşteaptă.

Mâna lui Drew o prinse de braţ, trăgând-o spre el.

— Voiam să ţi-o cer mâine, dar Noah m-a convins că trebuie s-o rezolvăm în Ajunul Crăciunului.

Înăuntrul ei, Taylor se simţi înfrigurată şi amorţită. Chiar avea s-o facă. Avea s-o ceară de soţie. *Fiindcă fiul lui îşi dorea o mamă.*

Cuprinzându-i faţa cu palmele, Drew spuse:

— Mărită-te cu mine, Taylor. Sentimentul e unanim. Suntem îndrăgostiţi de tine până peste cap.

— Unanim?

Taylor îşi smulse capul din mâinile lui, furioasă.

— De când se supune la vot dragostea? Aprobarea lui Noah nu e de ajuns

pentru mine. Niciodată n-a fost.

— Ei, stai o clipă…

Șocul de pe chipul lui arăta aproape sincer.

— Scuteşte-mă, Drew. Am auzit. Noah îşi doreşte de Crăciun o mamă, şi vrei să-i faci rost de una.

— Ai auzit… repetă Drew, începând să înţeleagă. Dacă tot tragi cu urechea, măcar stai să auzi şi părţile frumoase, iubito.

Taylor îşi potrivi cureaua poşetei pe umăr.

— Am auzit toate părţile frumoase pe care le puteam suporta într-o singură conversaţie.

— N-aş crede. Dacă stăteai mai mult, m-ai fi auzit spunându-i lui Noah că n-avem nevoie de tine nici pe jumătate din câtă nevoie ai tu de noi.

Întinse mâna, dar Taylor se retrase.

— Ce naiba, Taylor, i-am spus lui Noah că trebuie să-ţi dăruim mai multă iubire decât primim, fiindcă aşa e când iubeşti cu adevărat pe cineva. De la tine am învăţat-o. De-asta te iubesc.

— Nu-i adevărat.

Refuza să-l asculte. Lacrimile erau prea aproape, stârnite de furie.

— Nu vreau să discutăm. Vreau să mă duc acasă. Nu îngreuna şi mai mult situaţia. Îmi eşti dator. Am făcut pentru tine ceea ce mi-ai cerut.

— Şi nu numai atât.

Capul lui Taylor se ridică brusc.

— *Touché.*

Lui Drew îi scăpă un geamăt de frustrare.

— Taylor, nu mai răstălmăci tot ce spun numai fiindc*ă îţi închipui* că ai auzit ceva ce n-a existat!

— Ceea ce-am auzit sus a fost un om care-şi iubeşte fiul şi vrea să-l facă fericit. Cu orice preţ.

Îi scăpă o lacrimă. N-o luă în seamă.

— Şi nu te pot iubit şi pe tine fiindcă-l iubesc pe Noah? întrebă el, nevenindu-i

să creadă.

— Bingo.

— Eşti nedreaptă.

— Nedreaptă?

Taylor îşi şterse lacrima de pe obraz.

— Cine naiba a spus că viaţa e dreaptă? În niciun caz n-a fost dreaptă când a murit mama mea. Nici când a trebuit să-mi cresc fraţii n-a fost dreaptă. Şi, mai mult ca sigur, nu e dreaptă nici acum. Îşi place ideea că vom fi *noi trei*. Ce-o să se întâmple când Noah va creşte şi n-o să mai aibă nevoie de mine?

— Voi avea *eu* nevoie de tine! Am să te iubesc în continuare! Eu nu-s unul din fraţii tăi! strigă Drew. Nu-ţi cer să retrăieşti trecutul, Taylor. Îţi cer să făureşti un viitor. Iar acel viitor îl include şi pe Noah. Ascultă ce-ţi spun. *Te iubesc*. Ce naiba, cred că toată viaţa te-am iubit. Singura întrebare este: mă iubeşti şi tu pe mine?

Într-o fracţiune de secundă, Drew întorsese toate argumentele cu susul în jos. Dintr-odată, nu mai era în poziţie defensivă. O împinsese pe ea în acea situaţie, iar lui Taylor nu-i convenea deloc.

— Nu, nu te iubesc.

— Minţi, o acuză el scurt şi ferm, fără nicio undă de părere de rău.

Avea dreptate. Minţea, dar acea minciună şi mândria ei erau singurele lucruri care o puteau ajuta să iasă întreagă pe uşă.

Neputincios, Drew o privi cum pleca, ştiind că în acel moment nu mai putea s-o oprească, orice-ar fi spus. Şi nu putea nici s-o urmeze. Nu-l putea lăsa pe Noah singur în casă. Iar Taylor o ştia.

* * *

— Ai întârziat, remarcă un glas bărbătesc.

Taylor tresări.

— Tată! M-ai speriat.

Ochii i se adaptară la întuneric şi-l putu distinge aşezat într-un fotoliu, cu

privirea spre brad.

— De ce stai singur pe întuneric?

— Mă joc de-a Santa Claus.

— Ciorapii, spuse ea, aşezându-se pe canapea.

Tatăl ei punea întotdeauna cadourile în ciorapi, chiar şi de când fiii lui se căsătoriseră.

— Mda, confirmă el. Un moment, am tras o spaimă. Nu-l găseam pe al tău.

— A, da. În cutie.

Şi vru să-l scoată. Bătrânul o opri.

— Lasă, l-am găsit.

— Serios?

Tatăl ei râse.

— Hai, nu mai fi aşa de şocată! Bătrânul tău tată e mult mai descurcăreţ decât credeai. Dar cred că vina nu e atât a ta, cât a mea.

Căscă, ridicându-se din fotoliu.

— Sunt frânt. Te duci la culcare acum?

— Imediat. Vreau să stau un timp aici şi să mă uit la pom.

— Noapte bună, fetiţo. Crăciun fericit.

— Crăciun fericit.

Dintr-odată, Taylor întinse mâna şi-l apucă de braţ, oprindu-l.

— Tată, pentru ce anume vina nu e atât a mea, cât a ta?

Bătrânul o privi surprins.

— Vorbeam despre felul tău de a crede că eşti datoare să ai grijă de noi. Te-am lăsat să-ţi asumi prea multe responsabilităţi când a murit mama ta. Parţial, şi eu am fost de vină. Acum e prea târziu ca să mai schimb lucrurile, dar aş dori să le pot schimba.

— Şi în ce sens am fost eu de vină? întrebă ea fără tragere de inimă.

Tatăl ei o mângâie pe obraz.

— Fetiţo, ai moştenit harul mamei tale de a iubi oamenii, deopotrivă cu nevoia de a avea grijă de ei. Întotdeauna ai avut în cap o imagine despre felul cum trebuie să

fie toate lucrurile, şi să-l păzească Dumnezeu pe cel care o strica, sau refuza să fie fericit.

— N-am fost chiar atât de rea! protestă Taylor.

Tăcerea se prelungi suficient ca să-i sugereze răspunsul, dar tatăl ei îl îmblânzi, spunând:

— Nu vreau să te schimbi, dacă asta te îngrijorează. Cum aş putea? Din acelaşi motiv m-am îndrăgostit şi eu de mama ta.

— Fiindcă-şi iubea familia?

— Nu, îi făcu el cu ochiul. Fiindcă ştiam că mă putea iubi pe mine. Noapte bună, Taylor.

— Noapte bună, şopti ea din nou.

Înfrigurarea pe care o simţea nu avea nicio legătură cu temperatura. Era un fior ca acela pe care-l simţi când îţi dai seama că ai săvârşit o eroare de judecată îngrozitoare.

* * *

Drew îşi clăti faţa cu apă rece, dar nu se deranjă să-şi ia halatul nou peste pantalonii de pijama. Îi amintea de Taylor. Acum, când soarele aproape răsărise, avea nevoie de o cafea. Mai ales că-i dădeau târcoale halucinaţiile.

Ieşind din baie, se opri şi închise ochii, frecându-şi-i cu degetele.

— Taylor, iubito, n-ai vrea să ieşi odată din capul meu?

— De ce?

Întrebarea rostită în şoaptă făcu să-l străbată un fior. Încet, se răsuci pe călcâie.

Nu avea halucinaţii. Taylor era acolo, în carne şi oase. Arăta ca toţi dracii, şi totuşi, era cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse Drew vreodată. Inima lui începu un dans sărbătoresc, dar mineta îi era mai prudentă. Observă că avea ochii roşii şi cam umflaţi, şi o privire hotărâtă.

Întrebările i se îmbulzeau în minte, dar nu reuşi să rostească decât una:

— Cum?

— Cu cheia de rezervă.

Taylor o scoase din buzunarul blugilor.

— Mi-ai dat-o când te-ai dus să cumperi bicicleta lui Noah, mai ştii?

I-o întinse. Când Drew nu vru s-o ia, o puse la loc în buzunar.

— De ce-ai venit aici? întrebă el cu glas răguşit.

— Am uitat să pun ceva în brad.

Nedumerit, Drew se uită la pom, apoi la ea.

— Bradul e-n regulă. N-ai făcut atâta drum doar ca să pui o podoabă.

— Într-adevăr.

Taylor făcu un pas, lăsându-l să vadă cutia de la picioarele ei.

— Am pus douăzeci şi opt dintre ei. Mi-a mai rămas unul.

Drew închise ochii, încercând să gândească. Noaptea nedormită îi zădărnicea eforturile.

— Nu înţeleg. E cutia ta cu ornamente. Trebuie să fie puse pe pomul tău.

— *Ăsta* e pomul meu. Pe el îl iubesc.

Îşi împinse mânecile în sus şi-şi ridică bărbia.

— Îl iubesc pe Noah. Şi pe tine te iubesc. Nu mi-am putut imagina că aş fi în alt loc, în dimineaţa de Crăciun. Iar dacă nu e prea târziu, vreau să spun da.

O mână invizibilă se destinse în jurul pieptului lui Drew. Cândva, între seara trecută şi zorii acestei zile, Taylor găsise certitudinea pe care o căuta.

— Mai zi o dată.

Taylor veni spre el, drept în braţele lui.

— Nu mi-am putut imagina că aş fi în alt loc, în dimineaţa de Crăciun.

— Nu. Cealaltă parte, spuse Drew. Aia cu iubitul.

— S-ar putea să dureze un timp, îl preveni ea, arcuindu-şi o sprânceană.

— Arăt de parcă m-aş grăbi să plec undeva?

— Nu mă refer la următoarele zece minute. Mă refer la tot restul vieţii tale.

— Am timp destul. Din nou, îi ordonă el, sărutând-o pe colţul gurii.

— Te iubesc.

Niciodată în viaţa ei Taylor nu vorbise mai serios.

— Singura întrebare este: mă vei mai iubi, când Noah va da drumul căştii ăleia de pompier?

Drew chicoti, în timp ce cobora cu sărutările pe gâtul ei.

— Aia cu sirenă adevărată, care urlă asurzitor?

— Mmm, fu singurul răspuns al lui Taylor.

— Nici nu-mi pot imagina că nu te-aş iubi.

Apoi începu s-o sărute şi nu se mai opri până când Noah coborî scara, tropăind. Drew se întoarse, cu Taylor în braţe, ca să vadă amândoi expresia de pe chipul băiatului când intra în cameră.

— O bicicletă! O, tăticule!

Era atât de emoţionat, încât abia putea să vorbească.

— Am primit o bicicletă! De unde-a ştiut Santa? Niciodată n-am cerut una! Numai pe Taylor am cerut-o.

— Şi pe ea ţi-a adus-o, fiule.

Noah ridică privirea, observă braţele tatălui său în jurul lui Taylor şi zâmbi strâmb.

— Ăsta-i cel mai bun Santa Claus din lume!

Când emoţiile se mai potoliră, Noah puse steaua de cristal a „mămicii” sale pe al doilea vârf al bradului, iar Drew ştiu că în sfârşit avea tot ceea ce-şi dorise vreodată: un Crăciun marca Taylor Bishop.

— Sfârşit